

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasal Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 3 Ekim 1992 Sayı: 14

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Mücadeleyi yükseltmemizin ve nitel dönüşümümüzü gerçekleştirmenin önündeki tüm engelleri bilinç ve kararlılığımızla aşacağız!..

Tüm boyutlarıyla süren bir savaşın içerisindeyiz. Düşmanın en küçük bir hatayı dahi affetmediği, yakaladığı boşluklara göre politika üretmeye ve bu politikaları süratle hayata geçirmeye çalıştığına tanık oluyoruz. Düşmanın, kendi savunmasında ortaya çıkan boşlukları doldurmak amacıyla veya saldırı zeminini bulduğu her noktada politikalarını süratle hayata geçirmeye çalışması, düşmanın telaş ve paniğini gösterdiği kadar, savaşa yaklaşımındaki ciddiyeti de gösteriyor. En az düşman kadar hafta ondan daha fazla savaşı ciddiye almıyoruz. Ciddiyetin bizler açısından göstergesi ise politik ve taktik planda üretkenliği sürekli kılacak bir kafa yapısına ve mekanizmalara sahip olabilmektir.

Çok açık, gözlerimizin önünde gerçekleşen ve düşmanın her gün bir adım daha geliştirdiği bir politika var. Gerilla savaşı literatürüyle "denizi kurutmak" olarak adlandırılan bu politika, bugün düşmanın önemli taktik ve uygulamalarına damgasını vurmaktadır. Kır ve kentte gerilla güçleri karşısında somut bir başarı elde edemeyen düşman, savaşın psikolojik yanını ön plana çıkararak

gerillayı kaynaktan kurutmaya çalışmaktadır. Örgütüllükleriyle, mücadeleleriyle, önderleriyle halk kitlelerini hedefleyen düşman, korku ve pasifikasyonu sağlamak için her yöntemi devreye sokmuştur. Kitleleri kendi saflarına kazanamayacaklarını çok iyi bildiklerinden, bugün tüm güleriyle halk kitlelerini duygu, düşünce ve fiziki varlıklarıyla mücadelelerinin dışına, kendileri için "destek" anlamına gelen "seyirci" konumuna düşürmek istemektedirler. Bunun dahi mümkün görülmediği yerlerde, Şimşak örneğinde görüldüğü gibi, bu odakların dağıtılması, insansızlaştırılması gündeme gelmekte, katliam ve işgal dahil her türlü yöntemle bunun gerçekleştirilmesine çalışılmaktadır. Bu politikanın sonucu olarak bugün onlarca Şimşak'ın sırada olduğunu, koşulların hazırlanmaya çalışıldığını

Devamı sayfa 3'te

Savaşçılarımız, milislerimiz ve örgütlü halk gücümüzle, bu ülkede devrime biz ebelik yapacağız. Fazla araç da gerekmez, gerekirse bu düzenin karnını ellerimizle parçalayıp yeni bir ülke yaratacağız. Şehitlerimize ve dünya halklarına en değerli armağan bu olacaktır.

MERHABA

Yüzlerce katliyle devrimcileri kurşu- detine bizi daha çok hazırlıyor. Her katliam terörü aylardır sürüyor. Peş peşe gelen na dizen, Türkiye halklarına karşı açık sonrasında şehitlerimizin başına üşüşerek zamlarla, halkın cebindeki son kuruşa savaş ilan eden oligarşiye karşı besle- "bitirdik" çığlıkları atıyorlar. Ancak, bu dahi göz dikenler, burjuvaziye "keşke digimiz bütün sınıf kinimiz bir kez da- çığlıkların bedeli düşman için her sizler gibi elli sanayici olsa bana yeter" ha MERHABA diyoruz. Ve bir kez daha seferinden daha ağır olacaktır.

haykırıyoruz: BAŞARAMA YACAKLAR! Düşmanı yenme azmimizin temelini, ödüllendiriliyor. Burjuva basını iliklerine kadar teslim en ufak bir zaaf arıyor. Ama devrimci Bu güven inançtır, davaya olan bağ- alan oligarşinin sosyalist basına, Müca- hareket halkla birliktedir ve halkla ara- lılıktır. Bu güven, kimliktir, devrimci çizgiyi, dele'ye olan tahammülsüzlüğü daha da sında gönül bağı vardır. Oligarşinin so- kolektivizmi yaşamın her alanında ilke artırıyor. 13. sayımızı da toptanlar, Mu- nunu belirleyecek olan da, bu gönül ba- edinmiş bir örgütlenmenin oluşturduğu bir cadele'nin sizlerle bütünleşmesini, gidir. Infaz mangaları halkın yüreğine güvendir. Siyasal cesaret ve atılanlığın okurları tarafından sahiplenilmesini bir türlü içlerine sindiremiyorlar. Malat- verdiğü güvendir.

Bugüne kadar ne yaptılarsa olmadı. Bugün her zamankinden daha öfkeliyiz. ya'da gazetemiz okurlarımız tarafından Bir gün daha kazanabilmenin telaşıyla, Bundan sonra da elbette ki, kayıplarımız sokak sokak, ev ev dolaşarak satılın- ca, insanlara tek tek anlatılınca polis ne halka ve devrimcilere daha da azgınca olacaktır. Ülkemizin değerlernde, Onların komploları kendimize ve Düşünce ve inançlarımız, can bedeli vardır. Bugün "demokrasi" adına halka olan güvenimizi daha da artırıyor.

ve kapsamlı bir şekilde boyutlanıyor. Oligarşinin cephesinde tam bir çokküntü Onların komploları kendimize ve Düşünce ve inançlarımız, can bedeli vardır. Bugün "demokrasi" adına halka olan güvenimizi daha da artırıyor.

yüceltilen değerlerimize saldırıyorlar, emekçilerin bütün hak alma eylemleri geleceğimize saldırıyorlar. copla, yumrukla, panzerle bastırılıyor. Sancılı bir süreç yaşanıyor. Savaş- Emekçi mahalleleri "düşman" ilan ediliyor. çların ölüm haberleri savaşın tüm şid- Küçükarmutlu'daki polis işgali ve

GERİLLANIN KAYNAĞI HALKTIR, TÜKENMEZ

İşte Sabo. İşte yine en önde. İşte ardında onlarca bayrakla en bereketli topraktan, halkın toprağından yeniden filizlenmiş en önde yürüyor. Yoldaşları da yanında. Su gibiler. Toprak gibi, gün gibiler. Tıpkı dediğin gibi Sabo. Bayrak ülkenin dört bir yanında dalgalanıyor. Bak! Yediden yetmişe yine haykırı-yorlar: "Cesaretiniz varsa gelin!" Davaya bağlılığın, yoldaşlarına verdiğin değer, bugün ülkenin her yerinde kanla yazılıyor. Halkı ve devrimci önderlerini teslim almak düşleri kuranlar, kuşattıkları her üste yine aynı yenilgiyi tadıyorlar. Be-denlerini bombalarla parçaladıkları gerilla uç veriyor, budadıkça yeni-den filizleniyor, bayrak olup alanlarda dalgalanıyor.

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Hıziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti.
Adına Gülten ŞEŞEN

Yaz İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU

Yönetim ve Yazma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleğası İsham No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst

Tel: 518 84 17

Fax: 516 24 14

Baskı: Serler Matbaacılık

Fiyat: 7 000 TL. Almanya: 3 DM.

Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF.

Hollanda: 3 FL, İngiltere: £1

Abone Kısıtlamaları

Yurtiçi Abone:

6 aylık 160 000 TL., 1 yıllık 320 000 TL.

Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM,

1 Yıllık 170 DM

Hesap No: Gülten ŞEŞEN T. İş Bankası

Akşarar Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İsmail Cad. 7 Sk. Kızılay İsham arkan Ökcan Ap. 47/A Kat: 1

No: 107 tel-Fax: 5197 25

Ankara: Marmara Sk. Kimin Ap. No: 12/17 Şahiye Tel-Fax: 434 1092

Bone: Hacılar Mah. Konaklar Sk. Asım İsham No: 8/408 Tel: 24 47 80

Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İsham Kat: 3

Diyarbakır: İsmail Çekmez, Güçlü Paşaj No: 3/30 Tel-Fax: 18589

Etiler: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Ekişerler İsham No: 108 Kat: 2

Tel: 24519

Etiler: Dalkırdıoğlu Cad. Ceyhan İsham No: 1 Kat: 2 K. Maraj

Eskişehir: Enay Sarıyaz Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644

İzmir: 440. Sk. Bereket İsham No: 6/7 Konak Tel: 895 311

Karşı: Karşı Karşı İsham Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25

Kocaeli: İskilal Cad. Hk. Şerif Sk. Demirey İsham Kat: 5 Tel: 25 75 35

Konya: Kırkeçi Mah. Ahıyevin Kanleler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77

Malatya: Pınar Kazanç İsham Kat: 4 No: 121/122 Tel: 2178 62

Fax: 19 801

Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çarşı İsham No: 13 Kat: 3

Tel: 35 59 81

Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508

Tel: 22 20 22

Trebzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolonlu Çarşı Kat: 3 No: 80

Tel: 26 10 70

Tunceli: Moğolcu Mah. Okullar Cad. Boztaş Sk. Day-Veren İsham

No: 11 Tel: 5189

Zonguldak: Mihapça Mah. Okul Sk. Kılıç Paşaj No: 14 Kat: 2

Tel: 399 65

Amsterdam: Kinkstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland

Tel: 0651/20 68 31058

Athina: Agoras Venetozou No: 5 Kaniqos Square-Athen

Frankfurt: Kasseler str. la 6000 Frankfurt 90

Tel: 49 69 77 89 00

London: 52 Park View Estate Colfins Road London N 5 2LB

Tel: 00 44 71 92 34 138

Paris: 38 Rue D'Hautville 75010 Paris/Fransa7

Tel: 00 33 1 47 70 05 90

Zürich: Gasometer Str. 24 8005 Zürich

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Mücadeleyi yükseltmemizin ve nitel dönüşümümüzü gerçekleştirmenin önündeki tüm engelleri bilinç ve kararlılığımızla aşacağız 3
- Oligarşinin kirli savaşına karşı halkın savaşı 4
- Karlarda, şehirlerde oligarşinin çözümsizliğini derinleştirecek mücadeleyi örgütleme, halka karşı açılan savaşın karşısına halkın savaşıyla çıkmak gerekiyor.
- Kentlerin her sokağı, her dağ koyağı devrimcilerin üssü olacaktır. 5-6
- Gerilla umuttur, büyütüyoruz 7

- 2. MGK kararları: "Yakıp yıkacağız, yaptıklarımızı yazamayacak, anlatamayacaksınız" 8-9

- Şimnak şimdi bir korucu kenti görünümünde 10-11

- Kendine güven, ideolojiye, örgütüne, yoldaşlarına ve halkına güvendir. 12-14
- Kendine güvenlilik ve diğer hastalıkları, insanın dönüşüm sürecini hızlandıran savaşı yükselterek yok edebiliriz.

- Direnme görevidir 15-16
- Direnen her insan, işkencecinin elindeki bu insanlık dışı silahı bir kez daha düşürendir.

- Üniversitelerde terörün yeni adı: Özel güvenlik birimleri 17

- SAĞLIK-SEN 1. Olağan kongresini yaptı 18

- Haber/Yorum 19-20

- Katillerin kimliğinde "gazeteci" yazıyor 21
- Babiali'nin paçavraları, devrimcilere ve halka duydukları kin ve öfkenin doruklarında gezinmiyorlar.

- İntifada tıkanıklığı aşamadı 22
- "İntifada, Filistin halkının yıllardır gösterdiği fedakarlıklara rağmen, daha önce ulaşamadığı yeni ufukları ve olanakları açmıştır."

- Kültür/Sanat 23

DÜZELTME

13. sayımızda yayınladığımız "Belediyelerde, valiliklerde haraç kampanyası" başlığı ile 20. sayıya yer alan haberde, "Orhangazi" olarak geçen ilçenin adını "Osmangazi" olarak düzeltir, özür dileriz.

Mücadeleyi yükseltmemizin ve nitel dönüşümümüzü gerçekleştirmenin önündeki tüm engelleri bilinç ve kararlılığımızla aşacağız!..

(Baş tarafı sayfa 1'de)

söyleyebiliriz. Ki, bunlardan biri de Küçükarmutlu'dur diyebiliriz.

Evet, düşman kırdı ve kentte sıcak savaş yöntemleriyle gerillayı, psikolojik savaş yöntemleriyle, halkı, aydınları, her türden muhalif düşünceli hedef alan terörle tahakküm, kaynaksız, desteksiz bırakmaya çalışmaktadır. Bu politikanın boşa çıkarılması, uygun taktiklerle etkisiz kılması dönemin önde gelen görevlerindendir.

Mücadelesini gerilla savaşı üzerinde yükseltmeye çalışan devrimci örgütlenmeler, tüm dünya devrim deneylerinde çok önemli iki soruna karşı karşıya kalmışlardır. Birincisi kırdı ve kentte gerillanın barınma ve kamuflesini sağlamak, düşman istihbaratına yakalanma tehlikesini en aza indiren bir gizlilik sağlayabilmektir. Özellikle kent gerillası için bu sorun doğrudan varlık-yokluk sorunu olarak anlaşılmalıdır.

Birinciyi de belirleyen ve ondan ayrı ele alınamayacak ikinci sorun ise gerillanın kitle temelidir, halk yığınlarıyla olan gönül bağıdır, organik ilişkisidir. Halk yığınlarıyla arasında bir gönül bağı kuramayan ve bunu organik ilişkiye dönüştüremeyen bir gerilla hareketti, geleceği belirsiz bir konumda demektir.

Ülkemiz ki ve kentlerinde süren gerilla savaşının başarı ve başarısızlıklarını da, kazanım ve kayıplarını da bu iki olgudan ayrı ele alamayız. Daha önce de belirttiğimiz gibi düşman bizim hata ve eksikliklerimizle yarattığımız boşluklardan bize ulaşabilmektedir.

Bu noktada teknikte ve yöntemlerde ortaya çıkan hata, eksik ve boşlukların önemini hiç bir zaman küçümseyemeyiz. Sıcak mücadele alanında, kan ve barut kokuları arasında yürütülen bir savaşta en küçük bir teknik hata veya ilkelere-kurallara uymayan yöntemlerin kullanılması (eylemlerden eğitime, üslerin kullanımından disiplin ve özenetleme) kimi zaman çok büyük kayıpların, katliamların önünü açabilir. O halde şunu kesin olarak belirtmek gerekir ki, savaşçı bir örgütün elemanları mekanik bir kuralcılığı yaşam biçimi haline getirmek zorundadırlar. Çünkü daha önce de defalarca belirttiğimiz gibi "hiç kimsenin omuzları tek bir yoldaşımızın dahi kaybının sorumluluğunu üstlenebilecek kadar güçlü değildir."

Oligarşi tüm katliamlarına rağmen yine de sevinemeyecektir. Çünkü bugün birtakım yerlere ulaşabiliyor ve yüzlerce katliayla yoldaşlarımızı kurşuna dizebiliyorsa bunu kendi becerisi ve cesaretiyle yapmıyor. Dün olduğu gibi bugün de bizim hatalarımızı, boşluklarımızı değerlendirmeye çalışıyor ve o da biliyor ki, her hata ve boşluk, onu sınırlı bir yere kadar götürür ve devrimciler her zaman hata ve eksiklikleriyle kendilerine yol açamayacaklardır. Devrimci hareket halkın yüreğine, bilincine ve bileğindedir. Oligarşinin halkın yüreğine, bilincine ulaşması, bileğini bökebilmesi mümkün değildir. Oligarşi de bunu çok iyi bildiğinden gerilla hareketini haykırıya soyutlamaya, halk yığınlarıyla kurulan bağları tahrir etmeye çalışmaktadır. Gerilla hareketinin temeli olan bu bağların ortadan kaldırılması mümkün müdür? Dünya tarihi bunun mümkün olmadığını söylüyor. Her şeye rağmen gerillaya halk yığınları ara-

sında yok edilemeyen bir bağ olmuştur. Ve zaferi sağlayan da budur.

Devrimci hareket açısından düşmanın tüm politika ve taktikleri "beklenmeyen" bir olgu değildir ve stratejik çizgisinde, mücadele ve örgütlenme anlayışında bu politikayı etkisiz kılabak, boşa çıkaracak önlemleri içeren uygun açılımlar vardır. Düşmanın yoğun ve yaygın terörüne karşı devrimci şiddetin yoğunlaştırılıp yaygınlaştırılmasını, kitlelere alternatif bir gücün varlığını hissettirilmesini, güven oluşturulmasını amaçlayan millis örgütlenmeleri bunun örneklerinden biridir.

Ancak kitlelerin kazanılması ve örgütlenmesini bütünüyle millis faaliyetlerinin sonuçlarına bağlamak gibi bir anlayışımızın olmadığı da çok açıktır. Bizim, mücadele araç ve yöntemlerinde tek yanlı bir bakışa sahip olmadığımız, ideolojik-siyasi tezlerimizde, stratejik çizgimizde açıkça belirlenmiştir. Düşmanın yoğun ve yaygın bir terör gündeme getirdiği günümüz koşullarında millis örgütlenmeleri ve faaliyetleri, halkın adaleti olgusuya birlikte temel bir öneme sahiptir, ancak tek başına yeterli değildir. Kitlelerin eğitimi, kazanılması ve örgütlenmesi çok daha zengin yöntem ve araçlarla gündemimize girmektedir.

Kitlelerin örgütlenmesi ve maddi bir güç haline getirilmesi nasıl başlanacaktır, bu konuda yaşanan aksaklıklar, eksiklikler nasıl giderilecektir? Her konuda olduğu gibi burada da soruna öncelikle siyasal açıdan bakmalıyız. Düşmanın siyasal taktik ve manevralarını çözümlüyüp engellemenin de, düşmanı savunmaya mahkum etmenin de, kitlelerden tam anlamıyla tecrit etmenin de koşulu siyasal bakış açısının kavranmasıdır.

Öncelikle kitleler nedir, siyasal platformda bizim açımızdan taşıdığıları önem nedir sorularının kılavuzunda açıklık kazanması gerekir.

Temel belge ve görüşlerimizde kitle örgütlenmelerinin alacağı, alması gereken biçimler de vardır. Bu, mücadelenin ve örgütlenmenin nitel sınırasına bağlı olarak yaratılması amaçlanan, halk sınıf ve tabakalarını içine alan, mücadelenin bir alanında ortaya çıkan görev ve sorumlulukları üstlenmekle yükümlü cepheleşme olgusudur. Sorunun odak noktası da budur. Bugün için pek de uzak olmayan bu adımın ön şartlarını, maddi temellerini oluşturmak kaçınılmaz bir sorumluluk olarak omuzlarımızdadır.

Omuzlarımızdaki bu yükün bilincinde olmalı ve büyük düşünmeliyiz. Bu hedefe konsantre olamayan, büyük düşünmeyen bir yapı ile kitle örgütlenmelerinde demokratik platformda ortaya çıkan sorunlar karşısında dahi bocalamak, kendini tekrarlar duruma düşmek kaçınılmazdır.

Sömürü-baskı düzeniyle çelişkileri olan, devrimde çıkarları olan tüm halk sınıf ve tabakalarını, aydın-sanatçı vb. ileri-demokrat bağımsız unsurları, anti-empyrist, anti-faşist devrimci halk cephesinde toparlamak gibi bir amacımız varsa, sorunlara yaklaşımımız, politika ve taktiklerimiz bizi boylesine kapsamlı bir hedefe biraz daha yaklaştıracak öz ve biçime sahip olmalıdır. Oligarşinin tüm toplumu baskı ve terörle "kendi kabuğunda yaşamaya" zorladığı bir dönemde bizim mücadeleye, halka ve çeşitli kesimlere yaklaşımımız bu politikayı boşa çıkara-

racak, "kabuğun" dışında büyük bir mücadele ve dünya olduğunu, bir güç olduğunu gösterecek biçimde olmalıdır.

Temel alınmaz gereken yaklaşım boylesine bir açıklığa sahipse, asıl sorun bunun yaşamda ete kemige büründürülmesidir. Ve burada subjektif durum ön plana çıkar. Çünkü bu temel yaklaşım ancak subjektif durumdaki aksaklık ve eksikliklerin giderilmesiyle yaşama geçirilip ete kemige büründürülebilir.

Kitleleri, çeşitli ulusal etnik özellikler taşıyan halk sınıf ve tabakalarını örgütleyip düzene karşı bir güç haline getirme çalışmalarının ve bir bütün olarak mücadeleyi yükseltme çabalarının kabul edemeyeceği tek olgu bürokratizmdir, amir-memur ilişkileridir, inisiyatifin, özgüvenin ve esnekliğin büyük önem taşıdığı devrimci mücadelede ve özel olarak kitlelerin, örgütlenmesinde yönetici ve kadroların politik ve pratik verimliliklerini arttırmanın belirleyici bir rolü vardır. Bu ise, kolektif bir çalışma disiplini içerisinde kadrolara inisiyatif tanımlamak, hareket kabiliyeti sağlamakla, özgüvenlerini güçlendirmekle mümkündür. Elbette ki, bu inisiyatif ve hareket kabiliyetinin sınırları vardır. Ideolojik-siyasi çizginin belirlemeleri, kolektif yapının kararları, demokratik-merkezîyetçilik ve eleştiri-özeleştiri ilke-

lerinin gerekleri bu inisiyatif ve hareket kabiliyetinin sınırlarını belirler. Ki, devrimci bir yapılanmada yönlendirme ve denetimin aslı unsuru da bunlardır. Bunları sağlamayan, yaşama geçiremeyen bir yapılanmada ortaya çıkan olumsuzlukların kaynağında mutlaka ve mutlaka bürokratizm vardır, amir-memur ilişkileri vardır. Güncel pratikte boğulma vardır, kadrolara-insana güvensizlik vardır. Bu özelliklerle belirlenen bir yapılanmayla, sadece demokratik platformda değil, hiç bir alanda verimli, istikrarlı, gelişip güçlenen bir mücadele örgütlenemez. Kendini tekrar, tikanıklık, statükolar, erime ve giderek gerileme bu türden yapılanmaların kaçınılmaz kaderidir. Kadrolarının günlük işler peşinde koştuğu, buna mahkum edildiği ve boğulduğu, siyaset üretmek, çevresini ve ilişkilerini dönüştürmek bir yana, kendi devrimci özünü bile koruyamadığı yapılanmaların mücadele ve örgütülüklerinin neden sürekli kendini tekrar, tikanıklık ve erimeyle karşılaştığını anlamak için fazla derin tahlillere gerek yoktur.

Düşmanla her düzeyde sürdürülen bir savaşta her an yeni bir sorunla karşı karşıya kalmak kaçınılmazdır. Ortaya çıkan sorunlar günlük önlemlerle giderilebilen birtakım aksaklıklar olabileceği gibi, bir dönemin ve yapının bütününü etkileyip belirleyecek sorunlar da olabilir. Günlük önlemlerle giderilebilecek aksaklıkları bir kenara bırakırsak, kimi zaman çeşitli neden ve etkenlerle ortaya çıkıp da bir dönemi ve yapıyı etkileyebilirle özelliğine sahip olan sorunlar üzerinde ciddiyeletmek ve önlemlerini geliştirmek (siyasi ve pratik düzeyde) kaçınılmaz zorunluluktur.

Ülkesini, halkını ve düşmanın tanıyan, ideolojik-siyasi tahlillerini, stratejik çizgisini bunun üzerinde yükselten M-L bir örgütlenme açısından "beklenmeyen", "andın ortaya çıkan" bir sorunun varlığı kabul edilemez. Burada sorun ideolojik-siyasi tahlillerden veya stratejik çizgiden değil, subjektif durumdan ve buna bağlı

olarak, ortaya çıkan döneme uygun taktikler, başarıyla uygulayamadan kayraklarıdır.

Bir örgütlenme kadrolarıyla ve bu kadrolarını istihdam ettiği organlarıyla, kolektif çalışma anlayışıyla, demokratik merkezîyetçilik ve eleştiri-özeleştiri ilkeleriyle bütünsel bir yapı arz eder. Böyle bir bütünsellik ise politik ve pratik üretkenliğin motorudur. Ki, bugün böyle bir bütünselliği yaşamaları boyunca yaşamamış birtakım örgütlenme veya grupların tikanıklıkları, yetersizlikleri, sürekli yalpalamaları ve başlangıçtaki çizgilerinden dahi uzaklaşmaları gözle görünen bir olgudur. Çünkü örgütsel gelişmenin dinamiği olan kadrolaşma, organlaşma, kolektivizm, demokratik merkezîyetçilik ve eleştiri-özeleştiri ilkelele, yerini bürokratizme, amir-memur ilişkilerine, çarpıtılmış bir denetim ve disiplin anlayışına bırakabilmektedir.

Hareketimizin yeni bir atılımın eşliğinde olduğu, bu dönemdeki eksiklikleri, aksaklıkları gidermenin, kayıpların en aza indirip sürekli güçlenmenin başka bir yolu yoktur.

Bir tarafını oluşturduğumuz bu savaşta kayıplar, acıları göze alıp bunlara göğüs germenin yanında, doğan boşlukları dolduracak kararlılık, yaratıcılık ve atılmağa ve de bunları geliştirip güçlendirecek bir işleyişe sahip olmak gerekiyor. Hiçbir devrim kayıpsız acısız olmamıştır ve her devrim bu sancılı süreçleri başarıyla atlatacak, her sancıcı bir doğuma dönüştürerek gerçekleştirmiştir. Bu ise devrimin "ebelerini" yetiştirerek, örgütleyerek mümkündür.

Devrimcilere düşen görev, her türlü yöntem ve araçla oligarşinin tüm saldırılarını boşa çıkarmak, halk kitlelerini bir güç haline getirmektir. Bunun temel yolu da el atılan her görevde, her işte, her örgütülükte sorunu uzun vadeli bir savaşın parçası olarak görüp buna uygun programlar oluşturmak. Bunu başarabilecek tek güç ise kolektifliğin biçimde ve özde sağlamış, bağımsız, inisiyatif sahibi, halka, harekete, yoldaşlarına ve kendine güvenen kadrolardır.

Ülkemiz devriminin sancılı bir süreci yaşadığı günümüzde bu sancıcı doğumla sonuçlandırma göreviyle karşı karşıyayız. Ve bunu biz yapacağız. Oligarşi her operasyondan sonra ve bugün, bitirdik, tükettik demagojilerine devam edebilir. Demagojilerle uğraşacak vaktimiz yok. Kim olduğumuzu, ne istediğimizi, durumumuzu ve bitip bitmediğimizi oligarşinin demagoglarından ve leş kargalarından öğrenecek değiliz. Ama onlara bir kez daha öğreteceğiz - BAŞARAMAYACA-SINIZ!..

Tüm kayıplara, eksik ve hatalara rağmen, iddia ediyoruz BİZ KAZANACAĞIZ. Çünkü hiç boşluk bırakmayan bir işleyişe, eksik ve hatalar karşısında ödünsüz bir karşı af tanımayan bir acımasızlığa sahibiz; sömürü ve baskı düzenine karşı dinmeyen bir kine sahibiz. Ve düşman da çok iyi biliyor ki, tüm önlemlerine, tüm savaş gücüne rağmen, her zaman her yerde onlara darbelet vurabilecek yaratıcı bir iradeye, tükenmeyen bir maddi güce sahibiz.

Savaşçılarımız, milislerimiz ve örgütlü halk gücümüzle, bu ülkede devrime biz ebelik yapacağız. Fazla araç da gerekmez, gerekirse bu düzenin karnını ellerimizle parçalayıp yeni bir ülke yaratacağız. Şehitlerimiz ve dünya halklarına en değerli armağan bu olacaktır.

Oligarşinin kirli savaşına karşı halkın savaşı

Oligarşinin şiddetine karşı devrimci şiddetin daha yaygın ve daha yoğun bir şekilde örgütlendirilmesi daha büyük bir önem kazanıyor. Kırlarda, şehirlerde, oligarşinin çözümsüzlüğünü derinleştirecek mücadeleleri örgütlemek, halka karşı açılan savaşın karşısına halkın savaşıyla çıkmak gerekiyor.

Türkiye hiç yaşanmamış bir süreçten geçiyor. Savaş açık yaşanıyor. Hükümet kurulduğu andan itibaren, Demirel'in ısrarla vurguladığı ve "en önemli mesele" olarak nitelediği devrimci ve ulusal mücadele, bütün ağırlığıyla güdüme işgal etmeye devam ediyor. Üstüne basa basa halledeceğini açıkladığı bu "en önemli mesele"nin, gelinen aşamada yine Demirel'in aydınları kaydırmaya başladığı görülüyor.

Halka hiçbir şey vermeyen, bununla birlikte devrimi ve ulusal mücadele karşısında derinleşen bir çözümsüzlüğe saplanıp kalan Demirel hükümeti, militarist güçlere bel bağladıkça kendini tüketmekten başka bir sonuç alamıyor. Reform yapma gücüne sahip olmayan oligarşi, dönüp dölaşip elindeki tek çözüme asılıyor. Daha fazla terör.

Burjuva basının manşetlerine yansıyan haliyle "Devrim Gibi" reformlar vaat ederek iktidara yerleşen Demirel hükümeti, bugün geldiği noktada uyguladığı terörle 12 Eylül'ü ve de onun sivil uzantısı ANAP'ı çoktan aşmıştır. Bununla kendi varlık koşullarını da yok eden Demirel hükümeti, bütün yetkilerini militarist güçlere terk etmenin zorunluluğuna boyun eğerek, tükeniş yolunda büyük bir hızla ilerlemeye devam ediyor.

İpleri açtık MGK'nın eline bırakan Demirel, hükümetin, Meclis'in, yargının ve bizzat kendisinin anlamsızlaşmasını, "Bu işi bizden başka yapacak kimse varsa, buyurun gelsin" pişkinliğiyle gizlemeye çalışıyor. Ve MGK'nın her kararını uygulamaya hazır olduğunu vurguluyor. Şımkat'ta özel timin ağzına bakan vali vekili gibi, Demirel de bolca sarf ettiği "hak, hukuk, demokrasi" sözlerini yuta yuta MGK'nın emirlerini bekliyor.

Burjuvazinin gündemindeki tartışmaların bir arpa boyu yol katedilmeden arka arkaya devrilmesi, öznenen hiçbir reçetenin ihtiyaçları karşılayamadığını ortaya koyuyor. "Emperyal vizyon" hikayesi bitmeden, "2. Cumhuriyet" ortaya atılıyor. "Sıkıyönetim" tartışmasının ardından, "darbe" balonları uçuşuluyor.

Daha önce de söylediklerimiz gibi, burjuvazi çok konuşuyor, hep konuşuyor. Burjuva kampın devrimci ve ulusal mücadele karşısında duyduğu huzursuzluk laf ebeliğine dönüşüyor. Öte yandan, bu gürültünün bastıramadığı öfkeli sesler yükseliyor. Burjuvazi "yeni" şeyler üretme

görüştüğüyle, emekçi halkları oyalamaya, düzen sınırları içinde tutmaya çalışıyor. Bütün bu gürültü patırtıya rağmen, "çözüm" değişmiyor.

"DENİZİ KURUTMAK": TERÖR, GÖÇ, PROVOKASYON

Oligarşi klasik yöntemlerini süreçte uyarlayarak kullanmaya devam ediyor. Kürdistan'da dizginsiz bir terörle Kürt halkını sindirmeye, katliamlarla ulusal mücadeleden soğutmaya çalışıyorlar. Şırnak ve Göl'de planladıkları katliamlarla halkın bilincinde "Dersim"leri canlandırmayı hedefliyorlar. Terörle sindiremedikleri noktada, yerli bir edip göçe zorluyor ve yeni göç planları hazırlıyorlar. Bölgeyi barajlarla doldurup yerleşim birimlerini sular altında bırakmayı ve böylece geniş bir alanı insansızlaştırmayı öneren kadar "ince" planlarla çare arıyorlar. Bununla birlikte "uzlaşma" mesajlarıyla Kürt halkını bekletmeye sokarak, daha kapsamlı saldırılarla psikolojik üstünlüğü ele geçirmeye, halka kabul ettirmeye çalışıyorlar. Üstelik bütün terör ve katliamlarının sessizlikle karşılanmasını, yazılıp söylenmemesini istiyorlar. MGK "susun, yoksa yok ederiz" diye tehditler yağıdırıyor. Kürdistan'ı Türkiye'den, Kürt halkının mücadelesini Türk emekçilerinden koparmaya, tecrit ederek terörle boğmaya çalışıyorlar.

Türk-Kürt düşmanlığı yaratarak, politikalarını bu temel üzerinde uyguluyorlar.

Newroz öncesinde söylediklerimiz gibi, "Saldırı bir bütündür. Tüm Türkiye halklarını hedeflemektedir. Taktik ise, Kürdistan'ı hedef ilan

edip tüm halklara vurmak." Bu planın Türkiye'deki bileşeni milliyetçiliği şahlandıran halk kitlelerini kendi hakları için mücadeleden alıkoymaktır. Yoğunlaştırılan provokasyonlarla devrimci mücadelenin halk kitlelerinde oluşturduğu sempatiyi tersine çevirmeye, provokasyonlarla ortamı bulandırmaya, söylentilerle darbe korkusunu yaymaya çalışıyorlar. Oligarşi, çıplak terörle elde edemediği psikolojik etkileri sağlamayı hesaplıyor.

Bütün bunlarla 12 Eylül'den 12 yıl sonra, düzenin gelip dayandığı yer yine "darbe" tartışmalarıyla darbe korkusundan da yararlanmaya çalışmaktadır.

Demirel "Darbeyi yapacak kişi ne yapacakmış? Ne değişecek? Biz bugün her türlü mücadeleyi en iyi şekilde, en kararlı şekilde veriyoruz." derken, hükümetin cuntadan pek farkının olmadığını itiraf ediyor. Demirel haklıdır. Ne değişecektir ki?

İşkeneyse, bugün daha alışı yapıyor; hem de gelişmiş bilimsel yöntemlerle! Infazsa, hiçbir dönem bu denli yoğun katliamlar yaşanmadı, hem de amigopolu mizansenlerle! Kürt halkına katliamsa, daha büyüğü yapıyor; tankla, topa, helikopterle! Sürgünse, bugün daha çok insan sürülüyor; doğudan batıya, batıdan doğuya! Halka kemer sıkırmaksa, zamsa, bugün daha katmerlis yapıyor. Grever erteleniyor mu? Emperyalizme kölelikte kusur mu ediyor, işbirlikçilikte cuntadan geri mi kalıyor? Halkların hak ve özgürlük talepleri karşısında "ne gerekirse yapılmıyor mu"?

Hepsi yapıyor, ama bunlar "en kararlı şekilde" yapılırsa da, yetmiyor. Halkların refah özlemi, özgürlük istemi dindirilemiyor. Düzen devrimci ve ulusal mücadele karşısında her gün daha fazla saplandığı çözümsüzlüğe terörden başka çare bulamıyor. Şiddete saplanıp kalan düzenin, şiddetle ayakta duran egemen sınıfların karşısına hak ve özgürlükleri için çıkmak niyetinde olanların bu şiddetli ortadan kaldırarak mekanizmaları daha da geliştirmesi gerekiyor.

Oligarşinin şiddetine karşı devrimci şiddetin daha yaygın ve daha yoğun bir şekilde örgütlendirilmesi daha büyük bir önem kazanıyor. Kırlarda, şehirlerde, oligarşinin çözümsüzlüğünü derinleştirecek mücadeleyi örgütlemek, halka karşı açılan savaşın karşısına halkın savaşıyla çıkmak gerekiyor.

Politikada Bu Hafta

Demirel kan gölü üzerinde siyaset yapıyor

İki hafta boyunca yoğun bir şekilde süren "darbe" tartışmalarından geriye "Darbe mi iyi, yoksa mevcut sivil hükümetlerle mi iş görmek iyi?" soruları kaldı. Ve bir kez daha bilinçli, bilinçsiz kamuoyu ve halk, bu tartışma karşısında "40 katır mı, 40 satır mı" tercihi-ne zorlandı. Tabii ki, bu tartışma psikolojik boyutuyla değerlendirildiğinde, iki darbenin başarısızlığından sonra böyle bir sonucun çıkması doğaldır.

Demirel hükümeti böylesine kaygan ve kendisinin de ayağını kaydıracak bir zeminde taze güç, moral destek arıyor. "Biz yapamazsak darbe gelir" ikilemi, "Hadi, o zaman ne gerekirse yapıp sonucunu almaya bakın" tercihi yöneliktir. Geçen haftaki yazımızda ortaya koyduğumuz gibi, Demirel'in "Darbeyi kim yapacakmış? Biz ne gerekirse yapıyoruz." deyişi bununla çıkmaktadır.

Darbe tartışmalarından şimdilik Demirel'e böylesi bir pay çıkmış görünüyor. Demirel "Demokrasi caredir" derken, "Çare bizim" demek istiyor. Ve "Darbe olduğunda ne yapılacaksa biz de elimizden geldiğince yapıyoruz, yaparız. Ortalığı karıştırmayın" mesajları veriyor.

Tarih Demirel el'i 12 Eylül dönemi için, "Kan gölü üzerinde siyaset yapılmaz" diyerek eleştirdiği noktaya getirdi, ki, ya "kan gölü üzerinde siyaset yapacaktır" ya da "şapkasını alıp gidecektir. Başka bir yol, "reform", "demokratikleşme" yolu yoktur. Demirel bunu çok iyi kavramış görünüyor. Kendisi kan gölü üzerinde siyaset yapmazsa, sırada sabırsızlıkla bekleyenler var. Kendisini yerinden eden iki darbeden çıkardığı dersler bu olsa gerek.

"Siyaset kan gölü üzerinde yapılıyorsa ve koltukta kalmak için kan dökmek gerekirse, biz buna talibiz" diyor. Ve iktidar koltuğuna oturduğundan bu yana, yaptıkları da bunu kanıtlıyor. Kürdistan'daki son karakol baskınlarından sonra devletin gerçekleştirdiği katliamı açıklarken, adeta zafer kazanmış bir komutan edası taşıyor. Aslında Demirel'in bu tavır, darbe tartışmalarına da bir cevaptır. Demirel açıkça "darbe gerekirse onu da biz yaparız" diyor.

Ne Demirel hükümeti, ne de bu parlamentodan çıkacak başka bir hükümet alternatifisi sistemin kendisiyle baş edemeyecek ve çelişkilerini derinleştirerek, sınıf çatışmasının büyümesini engelleyemeyecektir. Bugün oligarşi de bunu görüyor. Bir türlü önünü almayı başaramadığı mücadelenin gelişimi onu zora sokuyor. Elini kolunu bağlıyor. Ürettiği bütün politikaları da işte bu nokta üzerinde oluşturuyor.

Şimdi asıl amacı, gerilla mücadelesini halktan soyutlamak ve devrimcilerle halk arasındaki bağı kopartabilmektir. Ekonomik, sosyal ya da siyasal haklarla bunu gerçekleştirmeye gücü yetmediğinden, geriye terör, provokasyon, cinayet, katliam vb. yöntemler kalıyor. Bunlarla da en azından halkı "tarafsız" bir konuma sokmayı hesap ediyor. Ancak buna da gücü yetmiyor.

Bu çelişkileri ve sorunları ortadan kaldıracak tek yol, silahlı halk devrimidir, halkın iktidarındır. Bugün yapılması gereken, halkın sistemin siyasal kurumlarına bağladığı umudu tükendikçe, bu yola çekmek için çaba sarf etmek ve halkı silahlandırmaktır.

Kentlerin her sokağı dağların her koyağı üssümüzdür

29 Eylül'de İstanbul İçerenköy ve Beylerbeyi'nde üç Devrimci Sol savaşçısı katledildi.

30 Eylül tarihli gazeteler "5 Dev-Sol üssü imha edildi", "Dev-Sol'a bir darbe daha" manşetleriyle çıktılar.

17 Nisan'da, 30 Nisan'da, 4 Mayıs'ta senaryo hep aynıydı. Halk 055'e ihbarda bulunmuştu. Şimdi senaryonun bu bölümü yok. Şimdi 055'in içinde yer almadığı ikinci senaryoya yazılıyor katliam haberleri. Polislin büyük başarısı olarak gösterilmeye çalışılıyor. Oysa altı aydır kilise aynı kilise. Tarih, yerler ve isimler değişiyor yalnızca. Elde edilen bilgiler ışığında tespit edilen üsse gidiliyor, "Teslim ol çağırısı" yapılıyor, ateşle karşılık verilmesi üzerine çıkan çatışmada "teröristler" ölü ele geçiriliyorlar.

Sonra katillerin şeflerinin açıklamaları, burjuva basın kan damlayan manşetleri

dırılması eylemine en az 10-15 kişi katılmış, bu eylemde en az 10-15 silah kullanılmıştı.

Menzir Amerikan Konsoloslukuna ve Emniyet Müdürlüğü'ne karşı kullanılan roketatar ve tav silahının da yakalandığı yapılan balistik inceleme sonucu anlaşıldığını açıklıyordu. Oysa her iki eylemde de kullanılan silahlar, zaten bir defa kullanılabilen silahlardı ve eylem sonrası da orada bırakılmışlardı.

İkincisi, lav silahlarında balistik inceleme yapan bir teknoloji henüz ortada yoktu,

**Direniş ve Savaş Gerçeği
Sürece Damgasını Vuruyor**

Onları böylesine şaşırtan, "güçlü" oldukları imajını vermek için, büyük darbe vurduklarını kanıtlamak için böylesine çaresizleşti, çaresizleştiçe yalanlar-

ŞEHİTLERİMİZLE YÜRÜYÖRÜZ GELECEĞE-Katliamlara, "yargısız infaz"lara rağmen gerilla mücadeleyi sürdürmeye, halkın umudu olmaya devam ediyor.

geliyor. "Bellerini kırdık", "Darbe vurduk", açıklamalarıyla psikolojik savaş basın aracılığıyla da yürütülüyor.

**Çaresizlik Onları Yalanlara
Mahkum Ediyor**

Her katliam sonrasında yaptıkları açıklamalar bir öncekini yalanlıyor.

Menzir bu operasyon sonrasında da "İstanbul'da bugüne kadar gerçekleştirilen olayların %95'inin aydınlatıldığını" açıkladı. Daha önceki operasyonda da rakam aynıydı. 12 Temmuz katliamında, Hasanpaşa katliamında polislerin kullandıkları silahların ve kovanların balistik incelemesinin aylarca yapılamamasına karşın, bu operasyonda katliamdan hemen sonra silahların balistik incelemesi tamamlandı, hangi eylemde kullanıldıkları açıklandı. Aynı eylemlerin faileri ve eylemlerde kullanılan silahlar daha önce de ele geçirilmişti. Polislin açıklamalarına bakılırsa, örneğin işkence ve infaz masasında görevli Hacı Bey Kaya'nın cezalan-

dan medet umar hale getiren karşılardan direnişin büyüklüğü ve sürekliliğidir. Her sefer "Sonuna geliyoruz. Darbe vurduk" derken, karşılarda her kesimden direnen Devrimci Solcuları bulmaktadırlar. Mücadelenin her şeye rağmen durdurulamaz, savaşçıların karşılardaki onlarca, yüzlerce işkenceciye, katillere karşı gösterdikleri direnişlerdir.

İçerenköy ve Beylerbeyi'ndeki Devrimci Sol savaşçıları da kendilerinden öncekiler gibi dillerinde sloganları ve marşlarıyla savaştılar. Çiftelavuzlar'da asılan bayrakla, Ankara'da, Adana'da duvara kanla atılan imzalarla sembolleşen gelecek, Devrimci Sol savaşçıların İçerenköy ve Beylerbeyi'ndeki direnişleriyle daha da kökleşti.

İçerenköy'deki devrimci üs 28 Eylül'ün son saatlerinde kuşatıldı. Devrimcilerin üslerini sessizce kuşatıp ateş yağdıranlar, içerideki tek bir Devrimci Solcunun ateşiyle karşılaştılar. Makbule Sürmeli, inancın, hareketine bağlılığını canlı bir ka-

**Türkiye artık tehditlerin,
saldırıların
önlememeyeceği büyük
bir sarsıntıyı
yaşıyor. Toplumun
ta göbeğindeki,
adaletsizliklerin,
haksızlıkların büyüttüğü
böyle bir sarsıntıyı
durdurmaya hiçbir
işkencecinin, hiçbir
zorbalığın gücü
yetmeyecektir.
Yıkıntıları başlarına
devrilene kadar, onlar suç
işlemeye, devrimcilerse
emekçi halkların
kurtuluşu için safları
büyüterek
savaşmaya devam
edeceklerdir.**

nıtı olan direnişle burada şehit düştü.

Aynı akşam 22.00 sıralarında Beylerbeyi Mahallesi'nde uzun namlulu silahlarla bazı adamların dolaştığı görüldü. Tel-sizden geçen anonsta ekiplerin o bölgeye gitmemesi emredildi. Dolaşanlar mahallede Devrimci Sol üssünü kuşatmaya hazırlanan resmi terör timleriydi. Sabah 7.30'da yeni bir anons duyuldu: "Çatışmaya girdik." Tek bir amacım var diyordu Fatma Süzen; "Kanımın son damlasına kadar, kurtuluşa kadar savaşmak." Fatma Süzen ve Kayhan Tazeoğlu söz verdikleri gibi kanlarının son damlasına kadar savaştılar. Ve "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarını kanlarıyla imzalayarak şehit düştüler.

**Her keresinde
karşılarna yeni devrimci
üsler çıkıyor. Her
sokakta bir devrimci
üs kuşkusu faşizmin
terör şeflerini bunalıyor,
korkmakta haklılar.
Çünkü 8 milyonluk
emekçi kentinin her
sokağına, Anadolu'nun
batısından doğusuna her
dağına devrimci üsler
yerleşiyor. "Memur" ve
teknik araç
yetiştiremeyecekler.**

Anlatımlar...

ÖZGÜR-DER 'i'
Cennet GÜNGÖRMEZ

Artık evlatlarımızı, çatışmaya girdikleri anda da yalnız bırakmayacağız. Onları katletmelerine izin vermeyelimiz. Devrimcilere karşı nasıl savaştıklarını her yerde herkese gösteririz. Kim kahraman, kim çapulcu herkes görsün. Cesaretleri varsa gizlisiz, saklısız yap-sınlar. Halk desteği dedikleri kendi adamları mı, biz mi? Belli olsun. Sabo cesaretiniz varsa gelin diyoruz. Biz de diyoruz. Cesaretiniz varsa bizi de çiğneyin.

İstanbul ÖZGÜR-DER Başkanı
Av. Zerrin SARI

Timleri, emniyet müdürleri, bakanları ve savcılarıyla infaz yerlerinde hazır bulunurlar, avukatların, devrimcilerin ailelerinin hatta halkın da orada bulunmasına katlanmazlar. Orada kuşatılanların bir veya birkaç can olduğu, kuşatılanların esas olarak cana kıymak için orada bulunduklarını herkes biliyor. Biz de yeni infazlar olmasın diye Beylerbeyi'ne ve Balat'a gittik. Tahammül edemediler, itip taktılar. Tanıdıkları halde kimliğini kontrol ettirir. Ne olursa olsun bunlara katlanmak gerekiyor. İnsan hakları savunucularının devrimcilerin yanında olması gerekiyor.

Artık "Halk Desteği"nin Mizansenini Bile Düzenlemiyorlar

Balat'ta, "Halk desteklerini yakından gördük. Operasyonun bitiminde, sivil polislerden biri her zamanki senaryoya uygun olarak "En Büyük Türkiye" diye bağırdı. Çevredekileri alkışa davet ederek tempo tutan bu amigonun elleri çabucak yavaşladı. Sesi sönüdü. Bu kez istediği olmadı. Kendisine katılacak 5-10 çocuk bulamadı. Polis-faşist gününü getirmeyi unutmışlardı. Ya da onlar henüz yeti-şememişli operasyon yerine. Amigo kızgın, bozulmuş bir çehreyle çevik kuvvetin yanına gitti. Önde sivil amigo, arkasında resmi alkış bölüğü izlenmeye değer bir tablo oluşturdular. Bu tablo akşam televizyonda katillerin "halk desteği" olarak

verildi.

Evden çıktığını iddia ettikleri silahları basına, TV kameralarına gösterirken "çekmeyin, çekmeyin" sözleri duyuluyordu en fazla. Objektiflerin, kameraların hep yere doğru, onların yüz hizasından aşağıda yan ÖZGÜR-DER'lerin ve avukatlar Bey-olmasını istiyorlardı. Korkuyorlardı çünkü, lerbeyi'ne ve Balat'a koşular. Mücadele Çünkü halk destekleri yoktu.

Katliamlarını halkın karşısında savu- ulaştılar.. Makbule Sürmeli'nin içeren- namadılar yine. Menzir megafondan yaptığı köy'de silahı susalı çok olmuştü. Beyler- konuşmada evden çıkan dumanların çevre beyi'ne ulaşmak için acele yola çıktıkları- açısından oluşturduğu tehdit nedeniyle eve rında ailelerin yanlarında paraları yoktu, silahlı müdahalede bulunacaklarını yine de bir taksî şoförü onları ücretsiz ta- açığıyordu. Menzir gerekçe olarak yalnızca şıdı. Orada da çatışma bitmiş, infazcılar bunu gösterebilir.

ÖZGÜR-DER'LİLER VE AVUKATLAR OPERASYON YERLERİNE KOŞTULAR

O gün infaz cetelerinin eylemlerini du- ÖZGÜR-DER'lerin ve avukatlar Bey- olmasını istiyorlardı. Korkuyorlardı çünkü, lerbeyi'ne ve Balat'a koşular. Mücadele Çünkü halk destekleri yoktu.

Tepkiler...

DEVİRMİCİ MÜCADELEDE MEMURLAR

"Yargısız infazlar, gözaltında kaybolmalar, kontrgerilla cinayetleri, toplu katli-amlar, halkımızın yaşantısının bir parçası haline getirilmeye çalışılmaktadır. Ülke- mizde yaşanan tüm anti-demokratik uygulamalar ve yaptırımlar ancak ve ancak örgütlü mücadele ile önlenabilir."

1 Ekim'de Eminönü Belediyesi önünde toplanan BEM-SEN'li memurlar, basın açıklamalarında bunları belirterek, tüm emekçileri yargısız infazlara karşı tavır al- mayı çağırıyorlar.

Kamu emekçileri, belediye önünde düzenledikleri protesto gösterisinde "Yargı- sız infazlara Son", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ve dövizleriyle 29 Ey- lül'deki katliamı lanetlediler.

HALKIN HUKUK BÜROSU

Operasyonları duyar duymaz, devrimcilerin kuşatıldıkları evlere giderek, tüm devrimciler, demokratlar, aydınlar açısından örnek alınması gereken bir duyarlılık ve sorumluluk gösteren Halkın Hukuk Bürosu'ndan avukatlar, yaptıkları yazılı açıklamada, işkenecilere, infazlara, hukuk dışılıklara karşı olan, kendisine insanın diyen herkesi gerçekleştiren infazlara karşı çıkmaya çağırarak, operasyonların kamuoyuna yansıtılmasında polisin başvurduğu yalan ve demagöjlere dikkat çek- tiler.

"...Operasyonları yerinde izleyen Emniyet Müdürü Necdet Menzir operasyonla- rın üzerinden bir günden fazla zaman geçmesine rağmen, katledilen şahısların kimliğini açıklayamazken, hangi eylemlere katıldıklarını açıklamıştır... Bu durum siyasi iktidarı acizliği, içine düştüğü şaşkınlıktır.

(...) Artık DYP-SHP iktidarı 'hukuk sınırları içinde kalınıyor' söylemlerinden vaz- geçmelidir. İki günde ülkede onlarca insanın katledilmesi, onların hukuk sınırlarını göstermeye yetmektedir. Bütün katliam politikaları gün ışığına çıkmıştır. Ancak bu katliamları ile halkın adalet duygularında mahkum olacaklarını unutmasınlar."

İSTANBUL ÖZGÜR-DER

Devrimcileri her yerde, her an sahiplenme geleneğine sahip ÖZGÜR-DER'lerin bu geleneklerini bu gelişmelerde de ortaya koydular. Bir basın açıklaması yapıp- Balat'ta bulunmalarının önemi üzerinde durdular:

"Tüm bu uygulamalar yalnızca tek bir amaca hizmet etmektedir. Bul ve yok et. Sağ yakalamak gibi bir derlinin olmadığını siyasi iktidar sözcüleri çeşitli zaman- larda dile getirmişlerdir. İşte bugün de İstanbul'da üç ayrı yere yapılan operasyon- larla üç devrimci katledilmiştir. İçerenköy'de bir, Beylerbeyi'nde iki devrimci yine yargısız infaz yöntemi ile katledilmişlerdir. Aynı yöntemi Balat semtindeki operas- yonda da uygulamaya çalışmışlardır. Sabah gelen bir telefon üzerine olay yerine gittiğimiz zaman da gördüğümüz üzere, toplanan mahalleli ve kamuoyunun tepki- sini göz önüne alarak infazı yapmaktan vazgeçmişlerdir..."

Tüm bu uygulamaları kınıyoruz ve yargısız sorgusuz infazlara son verilmesini istiyoruz."

ÜSSÜMÜZ TÜM TÜRKİYEDİR-Çiftelhavuzlardan Beylerbeyi'ne, İçeren- köy'e... Devrimcilerin bulunduğu her yer bir direniş kalesi oluyor. Hepsinde ge- leneklerimize yeni halkalar ekleniyor.

maz devrimcilerin yanına koşmak, faşiz- min namularını suçüstü yakalamak ka- rarlılığındaydılar. Kuşatan namulırla ku- şatmak, tetiklerini çekmemek gerek. Varlıklarının infazları engelleyebileceğini, polis şovlarını, halk desteği mizansenlerini rezil edebileceklerini biliyorlar. Madem biz ve onlar arasında savaş var; direnişin ateşi faşizmin namulırlarına karşı koyar- ken de devrimcilerin yanında olunmalı!

Fatih Savaşı'ndan Polislere:

"Müsterih olun, ne gerekiyorsa yapın"

Kirletilmiş bir 'adaletin' sokak ceteleri, bu adaletin figüranı olduğunun farkına varamayan bir yetkilisinden "Müsterih olun." tembihini aldılar. Oysa polisin tem- bihe değil, hukuka uydurmuş bir göste- riye ihtiyacı vardı. Kendisine verilecek rotü hala anlayamayan Fatih Cumhuriyet Savcısı "İsim var, gelemeceğim. Ne gerekiyorsa yapın," diye bir cevap gön- derip, kraldan çok kralcı kesilmişti. Ba- kanları ve savcılar suçlarını izlemeleri için yanlarına getirtenler, bu kez Balat'ta oynadıkları oyunu yüzlerine gözlerine bu- laştırdılar. Bu ülkenin, maaşını savcılık kariyerinden alan bir "hukukçusu", 'huku- ka gerek yok, istediğinizi yapın' diye yük- sek sesle öldürme izni gönderiyordu, im- datlarına her zamanki gibi yine DGM savcıları yetmişti. DGM Başsavcısı geldi, gösteriye katıldı ve dediklerini yaptı.

Her Sokakta Bir Devrimci Üs

Kuşkusuz Faşist Terörün

Şeflerini Bunaltıyor

Menzir sevinemedi. Onu timlerinin arasında izleyenler, yüzünün asık oldu- ğunu görüyorlar. Beklediğini bulamadı; ar- tık bulamıyor. Elinde teşlihi beylik sözle- rin iddiasız tekdüzeliği ile konuşuyor. Ko- zakçıoğlu ile yan yana oturup "Polis bü- yük teknik olanaklarla donatılıyor, İstan- bul'da terör yaşayamaz hale gelecek." di- yedursunlar, her keresinde de karşlarına yeni devrimci üsler çıkıyor. Her sokakta

bir devrimci üs kuşkusuz faşizmin terör şeflerini bunaltıyor, korkmakta haklılar. Çünkü 8 milyonluk emekçi kentinin her sokağına, Anadolu'nun batısından doğu- suna her dağına devrimci üsler yerleş-iyor. "Memur" ve teknik araç yetiştireme- yeciler.

Öte yandan demecilerdeki inançsızlığı gizleyemeyenler, her zamanki abartılmış iddialara ihtiyaç duydular. Daha önce buldukları silahlara mal ettikleri eylemleri, bu kez de 29 Eylül'de ortaya çıkan silah- lara yüklediler. Birçoğunu aylar öncesi açıkladıkları 20 küsur eylemi alt alta sıra- ladılar ve birkaç saat içinde çözüverdiler.

Yalan, aldatma, gözboyama yine de- vam etti. Burjuva basın, muhabirlerine "Kaç gündür sizin için çalıştık. Haydi şimdi de siz bizim için çalışın," diye direktif veren Menzrin istediğini yerine getirdi. Bu arada burjuva basının kalemleri işkence şeflerinin övgüleri için çalışırken, aynı gün Mücadele'nin tüm telefonları kesildi. Mücadele çalışanları haberi alır almaz ül- ke içindeki tüm basını ve demokratik ku- ruluşları, ülke dışında Özgür Halklar Komitesi'ni vb. kurumları arayarak duru- mu bildirirdiler. Sosyalist basının yapması gerekeni yaptı. Ama onlar yaptıkları işle- rin karanlıkta kalmasını istiyorlar. "Haber özgürlüğü'nün nasıl polisin elinde oldu- ğunu, telefonların dinlendiğini görüyor, yaşıyoruz bir kez daha. Her şeyi işkence- ye, sahteliğe bulamış burjuvazi, Çağa- loğlu'nun göbeğinde kendisine kafa tutan Mücadele'ye tehditler yüzünü gösteriyo- ru."

Ne var ki, Türkiye artık tehditlerin, sal- dırıların önleyemeyeceği büyük bir sar- sıntıya yaşıyor. Toplumun ta göbeğindeki, adaletsizliklerin, haksızlıkların büyüdüğü böyle bir sarsıntıyı durdurmaya hiçbir iş- kenecinin, hiçbir zorbalığın gücü yetme- yecektir. Ta ki, yıkıntıları başlarına devri- lerse kadar, onlar suç işlemeye, devrimci- lerse emekçi halkların kurtuluşu için saf- ları büyüterek savaşmaya devam ede- ceklerdir.

GERİLLA UMUTTUR BÜYÜTÜYORUZ

KAYHAN TAZEĞÖLU
(1970-.....)

DEVİRMİCLİK KENDİNİ GELİŞTİRMEK VE YENİLEMİKTİR

Yaşamının bütünü "Kendini harekete katıldık-tan sonra anladım, daha önce bir hiçtim diyebilirim. Bu yüzden benim için hareket benim yaşamımı ifade ediyor." diyerek özetleyen Kayhan, yoksul bir emekçinin çocuğuydu. Bayburt doğumlu olan Kayhan uzun süre seramik ve çinçilikle uğraştı. Ancak onun asıl sevdiği alan, asıl mesleği elektronikçilikti. Yaşamı hep çalışmakla geçti.

'89 sonunda devrimci mücadeleyle tanıştı. Devrimci ilişkiler onun için yepyeni bir dünyaydı.

'90 1 Mayıs'ında gözaltına alındı. İşkencecilerle

Yaşamak,

gülümsemektir
güneş gibi dünyaya ve
And'lar gibi

asice tebessümdür

Yaşamak,

uyurken bile
düşündeki gülümsemeyi
yüreğinde hissetmek
uyurken, uyanırken
gözlerindeki o umudun
O ışıltının
bir diğer addır

Yaşamak,

yüzlerce voltlar altında

bu ilk karşı karşıya gelişinde onları yenilgiye uğrattı. Şubede kaldığı sürece açlık grevi yaptı, ifade vermedi.

Devrimciğin kendini geliştirmek, yenilemek demek olduğunun farkındaydı. Giderek daha çok, daha güç görevler üstlendi. "Biraz eksik ve hatalarım olmasına karşın hareketin bir kadrosu olmaktan kuşan duyuyorum." diyordu ve hep kendini aşma çabası içindeydi.

Bulunduğu üssü yoldaşlarıyla birlikte bir SDB savaşına yararış bir tarzda savundu. Geleneğimizin bir parçası, yeni savaşçılarımızın öğretmenlerinden biridir artık o.

FATMA SÜZEN
(1972-.....)

TEK AMACI KANININ SON DAMLASINA VE KURTULUŞA KADAR SAVAŞMAKTI

Konya/Akşehir doğumluydu. Yoksul bir emekçi ailesinin kızı olarak Manisa'da büyüdü. Yaşamını çalışarak kazandı. Reklamcılık, tezgahtarlık, tarlada işçilik ve sekreterlik yaptı. Çalışmayla birlikte okul yaşamını da sürdüren Fatma, mücadeleyle 9 Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi öğrencisi iken demek çalışmaları sırasında tanıştı. Ve DEV-GENÇ'li oldu. Dev-Genç pratiği ona gençliğin dinamizmini öğretti. Enerjisini mücadeleye dökmede itici bir güç oldu.

'91 Mayıs'ından itibaren yeraltına geçti. O savaşmak istiyordu. Halkımızın kurtuluş mücadelesinde ateş hattında olmak, gelecek için, kurtuluş için elde

tank sesleri, top sesleri altında

sevdiklerine

kırmızı karanfiller uzatmayı ve

onların sevincini düşlemektir

Yaşamak,

tüm dünya haklarının kardeşçe

geleceğini savunmak ve

haykarmaktır, emperyalizmin

silah savaşma kararlılığındaydı. Bu isteği '92'de gerçekleşti ve '92 başında SDB savaşçısı olarak görev aldı.

"Hareket benim için aile, duygusal bağ, kardeşlik, eş, dost demektir. Ve hareket benim için yenden doğduğum yerdir."

"Tek bir amacım var, kanımın son damlasına ve kurtuluşa kadar savaşmak."

O devrimci mücadelenin gereklerinin bilincindeydi. Şöyle diyordu Fatma: "Görülüyor ki daha cüretkar, daha atılcı olmak gerekiyor. Salt gidip hazırlanmış bir eyleme katılmak kolaydır. Ölmek de kolaydır. Önemli olan eylemi hazır hale getirmek, düşmanı mümkün olduğu kadar zaafa uğrattırmaktır."

29 Eylül'deki direnişleri devrimle karşı-devrim arasındaki savaşın bir cephesiydi. Savaşı kazanmak, her cepheye düşmana ateşi eksik etmemek demektir. Onlar da böyle yaptılar.

Sloganları, marşları gerillanın tüm üstlerinde yankılanacak.

MAKBULE SÜRMELİ
(1966-.....)

O BİR YAPI USTASIYDI

Muş- Vartolu yoksul bir Kürt gıftı ailesinin kızıydı. Ankara Cebeci Sağlık Meslek Lisesi mezunuydu. Hemşire olarak çeşitli hastanelere çalıştı. '89 1 Mayıs davasında verdiği savunmada "Ben bir emekçiyim" diyordu. "Polis gibi yıkmaman, yok etmemin ustası değil, yeniden kazanmanın, yeniden yaratmanın ustasıyım. Ben sağlığı üretim, ölümün, katliamların tersini yaparım."

'89 da Kutahya'da çalışıyordu ve 1 Mayıs '89'da İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nı zorlayanların içindeydi. O günlerde henüz örgütlü ilişkiler içinde değildi. Ama o bir emekçiydi ve kendi bayramına sahip çıkmak için oradaydı. Başından kanlar akarken, gözaltında işkencecilerle ifade vermedi. Tutuklandı. 3 ay tutsak kalıp çıktığında daha bilinci, daha kararlıydı. Satılan tanımıştı orada. Devrimci hareketi tanıdı.

Artık mücadele, yaşamında daha belirleyici bir yere sahipti. Makbule'nin. Kutahya'da hakkında soruşturma açılıp açıldığı İstanbul'a gelip

yüzüne

Yaşamak,

insan olduğumun ve her

şey olduğumun bilincine

varmaktır

Türk Hemşireler Derneği'nde çalışmaya başladı. Sanatsal yönü gelişti. THD'nin "Sosyal Komisyonda kültürel faaliyetleri örgütledi. Hemşireler arasında sendikalaşma çalışmalarını yürüttü.

"Yaşamak gülümsemektir/güneş gibi dünyaya ve And'lar gibi/asice tebessümdür" diyordu bir şairinde. '90 ortalarından itibaren devrimci hareket içinde farklı görevler üstlendi. Yeraltı yaşamının üstesinden gelebilecek özellikler onun kişiliğinin bir parçasıydı zaten. Sadeliği, sessizliği, çalışkanlığı, alçakgönüllüğü ve disipliniyle bu alanda da verilen görevleri eksiksiz yerine getirdi. Kurumlaşma konusunda oldukça yetenekliydi.

28 Eylül '92 gecesi bulunduğu evde kuşatıldığında enjektörü kullanmada ustalaşan elleri tereddütsüz silahını kavradı ve faşizmin saldısına karşı bir Devrimci Sol'unun kararlılığıyla direndi.

Geleneğimizi güçlendiren, onun deyişleriyle bizi "özgür yarınlara" biraz daha yaklaştıran bir savaşçı olarak şehit düştü.

Diyarbakır'ın ardından...

2. MGK KARARLARI:

"Yakıp yıkacağız, yaptıklarımızı yazamayacak, anlatamayacaksınız!"

"Varlıklarını demokratik rejime, Anayasaya ve yasalara borçlu olan bir kısım kitle örgütleri ile bazı kitle iletişim araçları, dolaylı ve dolaysız olarak ülke bütünlüğünü ve devletin ünitir yapısını zedeleyen faaliyetlerde bulunulmasının ve bunun ileri sürülecek bazı hak ve özgürlüklerle izah edilmesinin anayasal dayanakta yoksun olduğu, bu gibi durumlarda yetkili kuruluşların yasal işlemlere başvurmalarının doğal karşılanması gerektiğine işaret edilmiştir."

Bu cümleler 25 Eylül Cuma günü Çankaya köşkünde Özal'ın başkanlığında 5 saat süren MGK toplantısının ardından alınan kararların özünü yansıtır. Diyarbakır MGK kararlarına da böylece somutluk kazandırılıyor. Devlet istim ar-kadan gelsin ve daha fazla tepki çekme-sin düşüncesiyle devrimci ve ulusal mü-cadeleye karşı katilim, göç ettirme dahil "gerekeni yapmaya" basıldıktan sonra yapı-larının ne kadar doğru ve haklı ol-duğunun "aslında yer alması" kararını da böylece alıyor. "Bizim yaptıklarımızı öve-cesiniz, 'teröristlerin' yaptıklarını yere-cesiniz. Yaptıklarımızı kimse eleştire-meyecek ve bizim istediğimizi dışında ve-remecek." MGK açıkça "cunta basını" istiyor. Sadece resmi açıklamalarla basın bildirilerini haber yapan, gerçekleri devletin istediği gibi yansıtan basın... Genel-kurmay Başkanı Kürdistan'daki savaşı denetlemeye giderken MGK'nın kararla-rına uygun hareket etti ve cunta şefi Ev-ren gibi sadece kendilerinin istediğini ya-zacak basının en üst yöneticilerini yanın-da götürdü ve götürdüklerine nasihatlar vererek basının Kürdistan'la ilgili "ulusal mutabakatının ne olması gerektiğini an-lattı. Kısaca istedikleri devrimci ve ulusal mücadeleye karşı "devletin, devletin te-rörünün kurmay, konjenerlerinin basını olmak." Kimlerinin "şahinler", "güvercin-ler" tartışmasının içersine gömülüp kaldığı günümüzde, düzenin güvenliği ve sa-vunulması söz konusu olduğunda, düze-nin temsilcilerinin ve onu ayakta tutanla-rın birbirleri hakkında "söylediklerine" bakmadan "ulusal mutabakat" sağladık-larını, sağlamak zorunda olduklarını MGK kararları bir kez daha ortaya koydu. Lafa geldi mi "basın özgürlüğünü" bütün özgürlüklerin önüne koyanlar, DYP'sin-den SHP'sine ve tüm basın-yayın kuruluşlarına kadar basın özgürlüğü yaygarası yapanlar susarak bu kararlara onay verdiler. Bu karar hükümet olsa ya da bir muhalefet partisi böyle bir istekte bu-lunsa herkes gurasından ya da burasın-dan "eleştirir", bir şeyler söylerdi. Ama karar MGK'dan gelince "ulusal mutaba-kat" anlamına geliyor ve diyecek bir şey kalmıyordu. Aslında çok şey söylemeye gerek yok. Ülkeyi ne hükümet, ne parla-mento, ne de siyasi kurumlar, partiler de-ğil doğrudan ordunun ağırlıkta bulunduğu MGK yönetiyordu ve MGK'dan çıkan ka-rarlar düzenin temsilcileri tarafından "ulu-

Bugün gerek Kürdistan'da, gerekse Türkiye'nin diğer yerlerinde sürdürülen terör ve uygulamalar 12 Eylül'ü çoktan aşmıştır. Eksik olan, darbe psikolojisinin halkın üzerindeki etkisidir. Tankların sokaklarda dolaşmaması, caddeleri ve meydanları tutmaması bu eksikliğin somut olarak ifadesidir. Ülkeyi sıkıyönetim kadar "sıkı" baskılarla, yasaklarla idare eden Demirel, hükümetin yetkilerini MGK'ya devrederek "ulusal mutabakat"ı sağlamış durumdadır. Ve MGKyla bugün için hiçbir çelişkisi yoktur.

sal mutabakat" adına iltirazsız kabul edili-yordu. MGK parlamentonun merkez ka-rar organı gibi hareket ediyor ve iltiraz ka-bul etmiyor. Artık devrimci ve ulusal mü-cadeleyi hiçbir demek, kurum, basın sa-vunmayacak. Savunmaması için MGK devletin kurumlarına emir veriyor. Hükü-met böyle bir karar olsa çok dikkate alın-maz, ama MGK'nın kararları hemen uygulanmaya konuluyor. Daha MGK kararla-rının mürekkebi kurumadan devletin ba-sını olmayı reddeden devrimci ve ulusal mücadeleyi yansıtan bütün sosyalist ve yurtsever basına toplatma kararı çıkarıl-

ları bütün hızıyla hükümünü yürütüyor. As-lında MGK kararları bir yerde darbe tar-tışmalarına cevap veriyor. "Ne gerekiyorsa biz yapıyoruz. Bizim dediğimizi ve istediğimizi de hükümet yapıyor ve hatta gereken neyse biz yaparız diyerek bizi bizden daha iyi sahipleniyor."

Genelkurmay'ın "Sıkıyönetime ne gerek var. Olağanüstü Hal ile zaten sıkı yö-nelinin % 85'i uygulanıyor." raporu ya-nında Demirel'in, "Darbeyi ne gerek var? Ne gerekiyorsa yapıyoruz." sözleri birbirini götürüyor. Bugün gerek Kürdis-tan'da, gerekse Türkiye'nin diğer yerle-

kademesi Kürdistan seferine çıktı. Kür-distan'da sürdürdükleri savaş için sürekli moral tazeleyerek savaşanların arkasında olduklarını göstermek için birbirleriyle yarışıyorlar. Bu Kürdistan'da durumlan-nın iyi olmadığını da gösteriyor. Son dö-nemde birbirini ardına Kürdistan yollarına düşüp, sınır karakollarına kadar uzanma-ları ve "Arkanızdayız, millet ve devlet ar-kanızda." nutukları atmaları morali açıkla-rını kapama çabasıdır. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in, ya-nına Millî Savunma Bakanı Nevzat Ayaz'ı alarak "incelemeler"de bulunmak üzere

di. MGK varken kim "güvercin" kim "şa-hin", MGK kararları çok açık ve güvercin istemediğini gösteriyor. Demirel tavırını açık koyuyor ve MGK kararlarıyla uyumu gösteriyor. Sorunu siyasi mi askeri mi diyerek tartışmaya gerek yoktu. Gereken neyse yapılan oldu ve politika açıldı. Düzene karşı savaşanların ve onlara destek verenlerin beyni dağıtılacaktı. Dikkat edilirse Diyarbakır MGK kararla-rından sonra Demirel "Hukukun içinde kalınarak yapılıyor." sözlerini kullanmıyor ve tavırını açık koyuyor.

Darbe söylentileri, "Aman darbe gel-mesin de ne olursa olsun." korkusu, "Bu işi bitirin de nasıl bitirirseniz bitirin." ses-leri arasında her türlü terör yöntemi büt-nün hızıyla sürdürülüyor. MGK'nın karar-

larında sürdürülen terör ve uygulamalar 12 Eylül'ü çoktan aşmıştır. Eksik olan, darbe psikolojisinin halkın üzerindeki etkisidir. Tankların sokaklarda dolaşmaması, cad-deleri ve meydanları tutmaması bu eksik-liğin somut olarak ifadesidir. Ülkeyi sıkı-yönetim kadar "sıkı" baskılarla, yasaklar-la idare eden Demirel, hükümetin yetkil-e-rini MGK'ya devrederek "ulusal mutaba-kat"ı sağlamış durumdadır. Ve MGKyla bugün için hiçbir çelişkisi yoktur.

Devlet Erkanının Kürdistan

Seferleri Süryoy

Özal'ın, ANAPlıların, Cindoruk, Yıl-maz ve bir kısım parlamenterin Şırnak sonrası Kürdistan yollarına düşmelerinin ardından, bu kez devletin bir başka üst

bölgeyi ziyaret etmeleri de farklı sonuçlanmadı. Güreş de, Ayaz'da MGK'dan al-dıkları gücü, moral olarak bölgedeki güc-lerine birinci elden taşıdılar. "Korkmayın istediğinizi yapın, yakın-yıkın göç ettirin, biz arkanızdayız. Hükümet parlamento arkanızda, basın da arkanızda olacak. Gerekli kararları aldık, alıyoruz." Bu gezin diğer yüzünde ise "Devlet güçlüdür, her yerdedir.", "Biz her yere varırız." ima-jıyla Kürt halkına yönelik gözdağı vardır. Devlet "en gözde" yöneticileriyle halkı bu gezilerde ulusal mücadeleye destek ver-memesi için uyarırken uymayacak olan-ları da gözden çıkardık mesajını tazeli-

Orgeneral Güreş, gezisinde devlet po-litikasını MGK'nın kararlarıyla birlikte net

bir biçimde çizdi. Konuşmasında, bölgede bulunan bütün güvenlik güçlerinin kendi adamları olduğunu belirttikten sonra, kontrolden çıkarak da bir kez daha sahiplendi. "Elbette ki buraya gönderilen personel bizim adamımızdır. Başkaca bir organ da yok, bu terörle uğraşacak!.. Başka bir hareket tarzı yok. Bunun üstesinden gelecek polis, buradaki vali, general, subay, astsubay ve mehmethik..."

"Başka bir hareket tarzı yok." Devlet için daha fazla şiddet, daha fazla asker, daha fazla silahtan başka yol yok. Öldürdüğü insan sayısıyla övünen, başarısını bununla ölçen bir devletin, şiddetten başka bir güce

sahip olmadığı tartışmasıdır. Güreş'in sözlerinin ardından söz alan Nevzat Ayaz, fabrikaların daha fazla şiddet için durmaksızın çalıştığını övünerek anlatırken, moral verme, güç gösterme görevini yerine getirmiş oluyor. AŞELSAN'ın 3 vardiya halinde gece gö-rüş sağlayan araçları yaptığını, çelik ye-lek imalatının hızla sürdüğünü belirttikten sonra, 25, hazır helikoptere ek olarak 20

helikopter sipariş edildiğini, 50 helikopte-rin de yapılmakta olduğunu, bunun için her gittiği yerde açıklama ihtiyacı duy-u-yor. Aslında devlet terörünü böyle de göstermiş oluyor.

Artık Güreş'in de Bir Kahramanı Var
Gezisi sırasında "savaş kazanılan"

yorum... yorum... yorum... yorum...

Yasalılığı kullanmak mı, yasalılığa çakılmak mı?..

Bundan önceki sayımızda HEP kongresiyle ilgili olarak HEP Parti Meclis Üyesi Cabbar Gezici ile yaptığımız bir röportajı yayınlamıştık. Bu röportajda C.Gezi-ci'ye yollattığımız 3. ve 4. sorulara verilen cevaplar çok açık uzlaşmacı ve milliyetçi man-tığı ele veriyordu. Ve aşırı bir boburlenmeyi vanstıyordu. Savunma mekanizmasıyla bu mantık verdiği cevaplarda kendi durumunu önterresine sözde de eleştiriyordu. Tabii ki röportajda bu sözde eleştirilere cevap verme olanağı bulmak mümkün değildi. Ama kendisine cevap veremeyeceğimizin anlamına da geliyordu.

Biz sorduğumuz soruda ne yasal partiyi, ne de parlamentoda bulunmalarını eleştirmedikmiş halde, C.Gezi-ci legal olanaklardan yararlanma adına bizim mevcut ya-sallık içerisinde dergi çıkarmamızı kendi durumlarıyla karşılaştırarak eleştirmeye kalkıyordu. Burada yanlış mantığı bir kez daha sergiliyordu. Sorun yasalar çerçevesinde bir işe girilecek değil, ne yasalarla ragmen devrimci politikaları hiçbir engel tanımadan savunabilmektir. Gazetemiz mevcut yasalar çerçevesinde yayın yapıyordu, ama istediği ve söyleyebileceği her şeyi yazıyor, devrimci politikaları savunuyor ve bunun için toplatmalar, cezalar, baskılar, hatta saldırılar dahil her şeyi göze alıyordu. Bu noktada yasaları devrimci politikalar doğrultusunda kullanabilmek önem taşıyor. Bugün parlamentoda yer alan ve yasalılığı zorladığını söyleyen HEP'iler kendilerini yasalarla sınırlandırmakla kalmıyorlar, oradaki statüsü de kabulleniyorlar. Bunun Gezi-ci'nin söylediği gibi bizim durumumuzla ne ilişkisi olabilir? Dahası burjuva siya-sal platformu içerisinde yer almaya çalışmaları da bu politikalarının devamı olarak şekilleniyor. Kendilerini bu zeminde kabul ettirmek için faşist ve gerici olduklarına bakmadan, Halkın kendi platformunu yaratmaya zorlamak yerine burjuva platfor-muna girmek için eğilip bükülmenin bizim durumumuzla ne ilişkisi olabilir? Bizim açımızdan gelişti buradadır. Hem halkın sözcülüğünü üstlendiğini savunmak, hem de burjuvaziyi birlikte olmaya çalışmak. Başka ne anlama gelebilir? Uzlaşmayı her şey-in önüne koyarak parlamento olaraktan legal anlamda da olsa devrimci bir şekilde değerlendiremeyenler, bize yasalılığı kullanma üzerine söyleyecekleri sözleri olma-malıdır. Gazetemiz devrimci bir politikaya sahiptir ve bu politikayı burjuvazinin koyduğu hiçbir engeli kabul etmeden, her şart altında savunmaktadır.

"Türkiye halkının öncüsü olduğunu iddia eden yapılar bu potansiyeli ha-rekete geçirebilecek güten yoksundur. Biz onlara bırakmakta yamıldık." deyşi doğ-rudan "bir şeyler sandık da Türkiye solundan bekledik" gibisinden hakarete varacak sözleri geçiriyor. Bu doğrudan ulusal hareketin daha önce bize yönelttiği benzer sözleri çağırıyor. Kendilerine sormak gerekir: Türkiye halkının taleplerini nasıl yansta-caklar? Milliyetçi politikalarla bunu nasıl başarsaklar? Türkiye halkından bekle-dikleri nedir? Milliyetçi politikaları karşısında sessizlik mi? Türkiye halkının öncüle-rinden "ulusal hareket doğrudur, o olmasa hiçbir şey olmazdı" diye kendi kendilerini inkarlar birlikte, dayanışmacılıkla sınırlı bir mücadelevi mi bekliyorlar?

Kimse kongre alkışlarıyla kendisinden geçip, "kurtarcı" havasına girmesin. Her şey gözler önünde yaşanıyor. Boş boburlenme ve uğultu, herkesi inkar eden bir man-tıkla ve milliyetçi politikalarla bu işin yürütüleceğini artık öğrenmiş olmaları gerekir. Burjuvazie karşı diplomasi yöntemlerinin kullanılması bir tercih sorundur, ancak halka ve devrimcilere karşı bu yöntemlerin kullanılması hiç yakışık almıyor. Ulusalçılık ile sınıfsallığın mücadele amaç ve yöntemlerinden, kullanılan üsluba kadar farklı olduğunu, Cabbar Gezi-ci'nin röportajdaki sözlerini de bu farklılığın sonucu olarak değerlendirebilir, bu kadar pervasız cevaplar vermesini de kongre heyecanına ve "seçilmiş" olmasının coşkusuna bağlıyoruz.

Şımak'a da uğramayı ihmal etmeyen Gü-reş, tuğayda yaptığı konuşmada, Şımak'ı yerle bir eden ve halkı zorla göç ettiren "kahramanların" bol keseden övgülerle birlikte taltif ediyor. "Hepiniz birer kaha-rmansınız. Buraya geldiğinde Türk bay-rağının dalgalandığını gördüm. Ne mutlu bizlere, ne mutlu sizlere."

TC'nin genelkurmay başkanı, TC'nin illerinden birinde Türk bayrağını görünce heyecanlanıp "Ne mutlu bizlere." diye-biliyor. Kürdistan'daki devlet görevlilerinin psikolojisini çok iyi yansıtır. Orgeneral Güreş, Şımak katliamının baş sorumlula-rından, Tuğay Komutanı Mele Sayar'ı "kahramanlığından" dolayı takdir belge-siyle "ödüllendirirken", "Siz vazifenizi yaptınız. Eğer böyle yapmamış olsaydı-nız Türk milleti bizden hesap soracaktı." diyerek Kürdistan'daki görevlerinin ge-rektiğinde yapıp yıkmak olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Güreş'in Türk milleti dediği barbarlık çağında mı yaşıyor ki, bir şehrin yerle bir edilmesi haz duyuyorlar? O kadar sadistler mi ki, çocuk-çocuk demeden katliam yapılmayınca "hesap soru-yorlar? O nasıl milletler ki, bir halkı ser-sefil, yalınayak göç yollarına düşürüp, toprağından sürmeyi marifet sayıyor?

Bu tavrı açıkça devletten yana olma-yıların, düşman ilan edildiğinin Genel-kurmay Başkanı'nın ağzından ifradır. MGK bizden olmayan düşmandır mesajı-nı Şımakta vermeyi kendisine bir görev sayıyor.

Amerikan patentli namlular Şımakta Kürt halkına ölüm kusarken, Türk halkı-nın temsilcileri kardeşlerinin yanına Şır-nak'a koşular, ellerini uzatırlar. Katliamlara, terörün cesidine övgüler yağdırıran ve ödülleri verenler, iki halkın arasında süngünüzü ne kadar sokmaya çalışırsa-nız çalısın, her iki halk kardeş olmaya devam edecek!

Liderler Millî Mutabakat Çağrısında
Devletin birliği, milletin bütünlüğü söz konusu olunca, daha doğrusu kendi dü-zenlerini bozmaya kalkışan tehlikeli ol-maya başlayınca, bütün muhalefet lider-leri bu "millî mutabakatın peşinden iki-

dardan daha fazla terör talep ediyor. Hepsinin söylediği sözcükler ve üslup değişik, ama aynı sonuca varıyor. "Ez, yok et..."

Bunların başında ana muhalefet lideri M.Yılmaz geliyor. M.Yılmaz Merzifon ve Suluçova'da yaptığı konuşmalarda, "Eğer bu hükümet gücünü kullanmıyor, 3-5 bin baldır çıplak Türkiye'nin her yerine cenazeler taşımaya neden oluyorsa, hükümete düşen muhalefetin ve milletin desteğini arkasına alıp, devletin gücünü balıyoz gibi eşkiyanın kafasına indirmek-tir," derken, daha fazla terör uygulayın, desteğimiz arkanızdadır demek istiyor.

Teşekkür ise hükümetin terörüne des-tek bekleyen işçileri kanadından geliyor. Sezgin, bir karakol binasının açılış töre-ninde, "... teröre, anarşye, millietimize, demokrasimize, dinimize karşı olan düş-manlarımızı karşı milletimizde millî bir mutabakat oluşmuştur." dedikten sonra "emeği geçen" herkese kutlama mesajları dağıtıyor.

MGK Kararlarının İlk Sonuçları

Devlet uzlaşma, ateskes çağrılarının yükseldiği kongre sonrası HEP'e cevabı-nı verdi. Kongrenin ardından, geçtiğimiz hafta MGK'nın fetvasıyla 9 HEP yöneticisi gözaltına alındı. Ve DAL'da sorgulan-maya başlandı. Savcılığın yapması gere-ken işi DAL'a havale edenler, HEP'in uz-laşma, ateskes çağrısına açıkça terörün, işkence biçimiyle cevap veriyorlar. HEP'iler DAL'ın karanlık dehlizlerinde DGM başsavcısının emriyle sorgulanır-ken, Demirel Kürt sorununun askeri ya da siyasi çözümünün tartışma konusu yapılamayacağını açıklıyor ve terör de-vam ederken Kürdistan'da son karakol baskınları sonrası öldürülenlerin sayı-sıyla başarısını ölçüyor. Demirel için ba-şarı uzlaşmadan değil daha çok terörden ve daha çok devrimci, yurtsever düdür-mekten geçiyor. Devlet ve MGK istiyor, Demirel de istenilene "tamam" diye ce-vap vererek yerini sağlamlaştırmaya hesabı yapıyor. Demirel Kürdistan'daki savaş gerçeğine göre hareket ederken, uzlaş-maya, ateskes çağrısı sadece devletin işini kolaylaştırıyor.

Dişarbakır Mücadele'nin izlenimleri

Şırnak şimdi bir korucu kenti görünümünde

Çeşitli illerden ÖZGÜR-DER'iler, Dişarbakır'dan SAĞLIK-SEN'iler "Şırnak Yardım ve Gözlem Heyeti" oluşturdular. Biz de Tavrı dergisi bu heyette yer aldık. İstanbul, Ankara, Çukurova, Kayseri ÖZGÜR-DER'ileri, Dişarbakır Kültür ve Sanatta Tavrı Dergisi, Dişarbakır SAĞLIK-SEN'iler ve bizlerden oluşan "Yardım ve Gözlem Heyeti"nde Şırnak'a daha önce gidenler de vardı, bizim gibi ilk kez gidenler de.

Ziyaretin amacı Şırnak'ta yeni gelişmeler, özellikle Şırnak'a yönelik olarak gerçekleştirilen ikinci saldırı sonrasında durumu bir kez daha gözlemlemek, öte yandan toplanan yardımları Şırnaklılara iletmektir.

Sekiz kişiden oluşan heyetimiz 27 Eylül günü Dişarbakır'dan hareket etti. Yolları sık sık arama ve kontrollerden geçiyoruz. Özellikle Dişarbakır çıkışı, Mar-din ve Şırnak girişindeki arama ve kontroller dikkat çekti. Aynı gün Cizre'ye ulaşıyoruz. Şırnak'a gitmek için bir araba arıyoruz ancak bulmak güç. Bu nedenle Şırnak'a gidişimiz ertesi güne kalıyor.

Cizre'de Kürt-Türk-Alman Dostluğu
Cizre'de belediye başkanını soruyoruz, kendisi Cizre'de bulunmuyormuş. Yerine bakan yardımcısı ile görüşüyoruz. Beraberimizde getirdiğimiz, giyecek ve ilaçtan oluşan yardım kollarımızı buraya teslim ediyoruz. Şırnak'ta bu malzemeleri teslim edeceğimiz bir merci bulamayabiliriz. Öte yandan, Cizre'ye göç etmiş Şırnaklıların daha çok ihtiyaçları olabileceğini düşünüyoruz. Nitekim bu düşüncemizde haklı olduğumuz sonradan ortaya çıkıyor. Belediyeden yetkili arkadaşlar bizi Ka-dıroğlu ofeline yerleştiriyorlar. Burada iki Alman gazeteci ile karşılaşmamız hoş bir tesadüftü. Şırnak'ı görmek üzere gelişler ancak güvenlik güçleri onları Şırnak'a sokmamış. "Şırnak'ı görmeden gideceğiz." diye özünüyorlar. Kısa zamanda kaynaşyoruz. Gazeteciler bizi tanıyorlar. Özellikle bir tanesi Mücadele Gazetesi'ni, ÖZGÜR-DER'i, Grup Yorum'u, Tavrı ve Özgür Halklar Komitesi'ni bildiğini, takip ettiğini söylüyor. Doğrusu biraz şaşırıyoruz. Birlikte Grup Yorum'dan Türküler söylüyoruz.

Sabahleyin Şırnak'a gitmek üzere hareket ediyoruz. Arabamız Şırnak girişinde durduruluyor. Sıkı bir arama, kontrol ve sorgudan geçiyoruz. Bizi bekletiyorlar. Doğan Güreş ve heyeti de Şırnak'ta. Onların önümüzden geçip gitmesini bekliyorlar.

Özel tim mensupları bizim Şırnak'a girmiş ses çıkarmayacağına benzıyor. Onların derdi beraberimizdeki Alman gazetecileri Şırnak'a sokmamak. "Almanların girişi kesinlikle yasak." diyorlar. Biz iltiraz ediyoruz, birlikte girmemiz konusunda ısrarlıyız, uzun tartışmalar oluyor, sonunda Alman gazetecilerin girişine izin

vermezseniz biz de girmeyiz." diye tavrı koyuyoruz. Yine bekleyiş başlıyor. Sonunda Almanlarla beraber, ancak arabadan inmeme koşuluyla Şırnak'a girişimize izin veriyorlar. Biz bunu da karşı çıkıyoruz, vali ile görüşeceğimizi bildiriyoruz. Alman gazetecilerin sevinci görülmeye değer. Onları en çok etkileyen şey, onları orada bırakıp gitmememiz, sahiplenme-

Vali, Doğan Güreşle birlikte şehirden ayrıldığı için yardımcısıyla görüşüyoruz. Uzun tartışmalardan sonra şehirde doğuşa ve fotoğraf çekme izni alabiliyoruz.

Özel Tim Bu Defa Gölge Yönetici
Gerek vali yardımcısıyla, gerekse diğer devlet memurlarıyla ya da sıradan herhangi biryle görüşmelerimizde ortaya çıkan bir gerçek var: En yetkilisinden sıradan insana kadar, herkes konuşma sırasında yanımızda bulunan özel tim mensubuna bakıyor. Onun onaylamaya-acağı bir şeyi söylemekten özenle kaçınıyor. Çok yerde tim mensupları karşımızdaki kişinin konuşmasını yönlendiriyor. Neler söylemesi gerektiğini hatırlatıyor. Hemen herkes tim mensuplarının yanında her şeyin güllük gülistanlık olduğundan söz ederken, tim mensuplarının denetiminden çıktığı anlarda bunun tersini söylüyor. Korkuyorlar ve fırsat buldukça bu korkularını açık açık söylüyorlar. Hatta kimileri polislerin yanında hiçbir şikâyetlerinin olmadığını söylerken, polislere göstermeden kaş-göz işaretleriyle bunun böyle olmadığını anlatmaya çalışıyor. Özel tim sürekli peşimizde.

Şırnak'ta korku egemen. Cinayetlerden dolayı kimseden hesap sorulmadığı, ölümün her an gelip kapayıp kalmasının işten bile olmadığı bu yerde, insanlar en ufak bir "hata" karşılığı öldürüleceklerinin korkusunu yaşıyorlar.

Devlet insanlarını önüne hayatlarını koyarak, kapılarına ölümü bir bekçi gibi dikerek, onlara boyun eğdiriyor. Bunlar

ÖZGÜR-DER'iler, SAĞLIK-SEN'iler, Tavrı ve Mücadele muhabirlerinden oluşan heyet Şırnaklılarla...

bir vali yardımcısı, bir doktor, bir belediye başkanı, bir esnaf ya da sıradan bir köylü olabilir. Konuşmaktan ve karşı çıkmaktan korkuyorlar. Böylece devlet Kürdistan'da yalıtma ve kapama politikasının yeni bir örneğini önümüze seriyor. Görünüşe göre serbestsiniz, gezebilirsiniz, görebilirsiniz, insanlarla konuşabilirsiniz ancak fazla bir işe yaramaz, çünkü karşınızda konuşmayan, anlatmayan, anlatsa bile gerçeklerin tam tersini anlatacak olan insanlar var.

İŞTE ŞIRNAK: Sokaklar Bomboş, Caddelerde Özel Tim ve Korucular, Halk Sığınakta

Şırnak bir korucu kenti görünümünde. Caddelerde özel tim elemanları, polisler, askerler, korucu Tatar aşiretinin silah adamlarını görüyoruz. Halktan insanlara tek tek rastlayabiliyoruz. Şırnak halkı sığınaklarda yaşıyor. Zorunlu ihtiyaçları dışında dışarı çıkmıyor. Sokaklar bomboş. Kenar mahallelerdeki evlerin büyük bölümü bomboş; zaten yıkılıp yıkılmışlar. Korucuların ev ve dükkanlarında Türk bayrağı asılı. Bunlar bir tür işaret anlamına da geliyor. İnsana Kahramanmaraş katliamındaki hilal işaretli ev ve dükkanları hatırlatıyor. Çarşıda sadece korucuların dükkanları açık. Diğer dükkanlar yıkılıp yıkılmış. Devlet yalnızca korucu esnafa yardım etmiş, o da analarından emdiği sütü burunlarından getirerek.

Biz girdiğimiz bir dükkanda esnafa, "Siz de mi korucusunuz?" diye sorduk. "He valla," dedi, "Ama biz de gidiyoruz. Yarın ben de evimi taşıyorum." Daha önce göç edenlerden bir bölümü Vali'nin sözüne inanarak geri dönmüş. Özellikle devletin ikinci saldırısından sonra herkes, korucular dahil göç etme peşinde. Göç edenleri Vali engellemiyor, "İsteyen gitsin" diyor. Şırnak zorla göç ettiriliyor. Göç edemeyip kentte kalanlar en yoksul kesim.

Hastası Olmayan Hastane

Hastaneye yöneliyoruz. Devlet Hastanesi. Doktor ve sağlık müdürüyle konuşmak istiyoruz. Her ikisi de özel tim mensubunun yanında her şeyin iyi olduğu yolunda konuşuyor, ilk heylete gayet yakın davranan Sağlık Müdürü, bu kez soğuk duruyor. Geçen defa bize gösterdiği yakın ilgi ve konuşmaları dolayısıyla işkence görmüş olduğunu öğreniyoruz. Şimdi bir defa daha işkence görmek istemiyor. Ö ne dediler "hiyi" diyor. Doktorlardan biri, "Aslında çok şey söylemek isteriz fakat yanımızdakilerden dolayı konuşmuyoruz." diyerek polisleri işaret ediyor.

ŞIRNAK... YİNE KATLIAM... YİNE YIKIM...
22 Eylül gecesi korucu Tatar aşiretinin evleri kurşunlanması ile başlayan saldırı, devletin top ve roketlerle katliamıyla büyüdü. Saldırı dört gün boyunca sürdü.

"Hepimiz panik içerisindeyiz. Her an bir olay olacak diye korkuyoruz. Ancak buna rağmen işimizi yapıyoruz." diyor doktorlar. Hastanede tek bir hasta yok. Gelen hastaları tedavi olanaklarından yoksun olduklarından Dişarbakır'a sevk ediyorlar.

Şırnak İkinci Kez Yerie Bir Edildi

Geçtiğimiz hafta içinde Şırnak ikinci kez devlet tarafından bombalandı, tarandı, yıkılıp yıkıldı. 22 Eylül'ü 23'e bağlayan gece saat 10'00'da, korucu Tatar aşireti taciz ateşine başlıyor. Aşiretin yerleşmiş bulunduğu mahallelerden karşı mahallelere doğru ateş ediyorlar. Ardından özel timi, polisleri, askerleri tank, top, roket eşliğinde saldırıya katılıyorlar. Saatler sonra silahlar sustuğunda, devletin güvenlik güçleri panzer ve tanklar eşliğinde mahallelere giriyor. Dozerlerle evler yıkılıyor, insanlara eşyalarını alma izni vermiyorlar. Bu arada sayısız gözaltı yaşıyoruz. Şırnaklılar ölü ve yaralı sayısı hakkında da bir şey bilmiyorlar. Halkın sığınaklarda ok ması kuruyorlar oraları. Hastane yetkililerinden öğrendiğimiz kadarıyla, o gün yalnızca bir erkek cesedi getiriliyor hastaneye. Onu da hemen alıp götürüyorlar. En çok hasar gören mahalleler tugay çevresindeki mahallelerle, Gazipaşa ve Cumhuriyet Mahalleleri.

Beraberimizdeki polisleri sorduğumuzda, "Çalışma yok, yalnızca taciz ateşi var." diyerek, katliamcı, yağmacı tuumlarını ıtır ediyorlar. Özel tim mensupları, "İşte bunlar böyle, günde 100 kişi öldürürüz, sonra bisküvi, şeker dağıtırız, barışınız." diyerek alay ediyorlar.

Saldırı 4 gün boyunca, özellikle geceleri toplar ve roketler eşliğinde sürüyor. Cudi, Gabbar dağları bombalanıyor; Dekfov, Çağlayan, Hisar köylerinde evler basılıyor, eşyalar yakılıyor, hayvanlar öldürülüyor.

Burjuvazinin uşak basını ise sessiz. Gazetelerinin kenarında köşesinde konuya yer verenler de "Teröristler Şırnak'a saldırdı." şeklinde alçaklıklara baş vuruyorlar. Genelkurmayın bu rotatifli yaverleri görevlerini yerine getiriyorlar.

Ergani'de bir imam öldürüldü

Devlet "Ya bizden ya da karşımızdan ol" diyor

Kürdistan'da Kürt olmak her an, herhangi bir köşede ya da köyde-mezrada kontrgerilla kurşununa hedef olmak demektir. Hedefin niteliği, düşüncesi önemli değildir. Devlette işbirliği içinde olmayan herkes öldürülmesi gereken "teröristtir". Terör dalgası bu sefer, 23 Eylül günü Ergani'de bir cami imamına "isabet" etti. Namık Kemal Mahallesindeki camide imamlık yapan ismet Demirci saat 04.10 sularında ezan okumak için evinden çıktığı sırada, kendisine "Hizbullahçı" diyen katiller tarafından katledildi. Altı kişi olduğu söylenen katiller ismet Demirci'yi sopa ile döverek öldürdüler. İsmet Demirci'ye yapılan saldırı iki değildi. Daha önce de "Hizbullahçılar" tarafından taşı-

sopalı saldırıya uğramış, hayatı tehlikeyi bir kısım yaralara atılmıştı. İsmet Demirci kimdi? Başta ailesi olmak üzere tüm Ergani halkı, ismet Demirci'nin sevilen, sayılan bir kişi olduğunu ve onun her zaman "Gerçek olan bir şey var, o da Kürdistan ve ulusal kimliği-mizdir." dediğini belirtiyorlar.

Cenazesine binlerce insan katıldı. Ergani kaymakamı öncülüğünde "görev" yapan polisler ise halka saldırarak, çoğunluğu ismet Demirci'nin akrabası olan onlarca kişiyi gözaltına aldı, işkence yaptı. Saldırı bununla da kalmadı. Polis bir gün sonra kamerayla tespit ettiği iki kişiyi ve ayrıca ismet Demirci'nin evinin etrafından da beş kişiyi gözaltına aldı.

Kepenک kapatmaya bombalı ceza

Diyarbakır'ın Bağlar semtinde Layık İpek kepenک kapatıldığı için kontrgerilla tarafından dükkanı bombalanarak cezalandırıldı. Bombalanan dükkana bir de Türk bayrağı asıldı. Ağrı'da Vali emriyle kepenک kapatmayı yasaklayan, birçok yerde özel timlerle kapalı kepenکleri parçalayıp dükkanları yağmalayan devlet, şimdi kepenک kapatan dükkanları bombalıyor; bu da yetmiyor bir de bayrak asarak üstleniyor.

27 Eylül günü cami kınrlarak yerleşti-

riken bombayla tahrip edilen Yamaç Berber'e olaydan birkaç gün önce gelen polisler, müşterilerin kimliklerine baktıktan sonra Layık İpek'i, "Niye bayrak asmıyorsun? Eğer bayrak asmazsan dükkanın yok" diyerek tehdit etmişlerdi. Ayrıca kepenک kapatma eyleminin ertesi günü Diyarbakır'da bazı dükkanların açılması polis tarafından engellendi. Polisler "Madem dün açmadınız bugün de biz kapatıyoruz." diyerek zorla kepenک kapatıyorlar.

Polis ve sivil faşistler el ele

Elazığ (Mücadele)-Ölen askerlerin cenazelerini "halk" değil polis ve sivil faşistler kaldırıyor. 27 Eylül'de Bitlis'in Mutki ilçesine bağlı Yumrumeşe ve Çiğir köyleri arasındaki çatışmada ölen komando askeri Murat Harmanşah'nın Elazığ'da düzenlenen cenaze töreninde, polisler ve sivil faşistler "Kana kan intikam" sloganlarıyla yürüdü. Slogancı polisler, bürümüzün önünden geçerken okurlarımızı el-kol hareketleriyle tehdit edip, siyasi şubeyi gösteriyorlardı.

Kürt ve Türk halkları Musa Anter'i unutmayacak

ANTER DOĞDUĞU TOPRAKLARDA- Türkiye ve Kürdistan'dan gelen pek çok insan Anter'in mezarını ziyaret etti.

Kürt halkının ulusal mücadelesine gözdağı vermek amacıyla M.Anter'in kontrgerilla tarafından 20 Eylül akşamı katledilmesine tepkiler sürerken, kontrgerillanın unutturma çabalarına rağmen halk ona sahip çıkıyor. Musa Anter'in cenazesinin politik bir gösteriye dönüşmesinden korkan kontrgerilla şefleri, cenazesini kaçırdı. Doğduğu yer olan Nusaybin'in Zivinge köyünde ancak ailesinin katılımıyla toprağa verilmesine izin verdi.

Bu şekilde Musa Anter'in anılmasının önüne geçeceklerini sanıyorlardı, ama yine de bekledikleri gibi olmadı.

Gerek uluslararası kuruluşlar, gerekse yurt içinden kurum, kuruluş ve şahıslar olayı protesto eden bildiriler yayınladılar. Başta çalıştığı gazete olan Özgür Gündem'de olmak üzere, çeşitli yerlerde onunla ilgili toplantılar düzenlendi. Kürdistan'da yaygın bir şekilde kepenک kapatıldı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden insanlar gruplar halinde Anter'in mezarını ziyaret ettiler.

Anter'in mezarı köylüler tarafından sarı-kırmızı-yeşil renkte çiçeklerle bezemiş durumda; köylüler gelen ziyaretçileri ağıtlarla değil, zılgıtlarla karşılıyorlar. 28 Eylülde Şırnak'a giden ÖZGÜR-DER'lilerin, SAĞLIK-SENİllerin oluşturduğu "Yardım ve Gözlem Heyeti" mezarı ziyaret etti. Anter'in mezarı başında saygı duruşunda bulunan heyet, onun yaşamı hakkında kısa bir konuşma yaptıktan sonra "Bize Ölüm Yok" marşını söyleyerek köye döndü. Heyet üyeleri köylülerin ısrarlarına rağmen programlarının yoğunluğu dolayısıyla o gece köyde kalamadan geri dönmek zorunda kaldılar.

Tunceli Sarıtaş Köyü tarandı

Tunceli (Mücadele)- 10 Eylül'de Tunceli'ye bağlı Sarıtaş köyü askerler tarafından kurşun yağmuruna tutularak tarandı. Özellikle son zamanlarda askerlerin sık sık bu tür yöntemlere başvurduğu Tunceli'de, halk can ve mal kaybına uğruyor. Halkı sındırmak, korkutmak amacıyla gerçekleştirilen bu taramaların ardından köylere giren askerler tam bir talan şeklinde arama yapıyor, köylüler rastgele gözaltına alıyorlar.

Sarıtaş köyünde 10 Eylül'de benzer şeyler yaşandı. Saat 04.00 sıralarında başlayan tarama saatler sürdü. Askerler özellikle, isimlerinin açıklamaktan çekinen H.K., A.K., İ.B., H.Ş.'nin bulunduğu yere doğru ateş ettiler. Bu dört çoban gizlendikleri yerden saatlerce çıkmadılar.

Tarama sırasında on koyun öldü, birçok koyun yaralandı. Çobanların bütün ikaz, uyarı ve bağırıp çağırılmasına rağmen ancak saatler sonra kesilen ateşin ardından saldırganlar onlardan teslim olmalarını istediler. Çobanlar teslim oldu.

Çobanlar, "Askerler niçin sizin köyünüze ateş ediyorlardı? Size ne yaptılar?" diye soran Mücadele muhabinine şu cevabı verdiler:

"Ateş etmelerinin sebebini bilmiyoruz. Canları sıkıldıkça böyle şeyler yapıyorlar. Bizi bir araya topladıktan sonra, komutan saatlerce ölüm tehditleri savurup, 'Sizler terörist besliyorsunuz.' dedi. Bize işkence yaptılar, hakaretlerde bulundular." Ayrıca çobanlar, bu saldırılarda sık sık karşılaştıklarını, diğer köylerde de benzer saldırıların olduğunu, yüksek miktarda maddi kayıplara uğradıklarını söylediler.

Kendine güven; ideolojiye, örgütüne, yoldaşlarına ve halkına güvendir

"Kendine güven", diğer adıyla "özgüven"! bir insanın ya da siyasal örgütün hiçbir korku, kuşku, kaygı ve çekimne duygusu taşımaksızın, inandığı bir davayı kendinden emin bir şekilde savunması; başama ve haklılık duygusu ile bu uğurda pek çok şeyi göze alması olarak tanımlanabilir.

"Kendine güven" olgusu, gerek Türkiye solunun, gerekse tek tek insanların üzerinde çok fazla tartışmadığı ama bızce, en çok eksikliği duyulan özelliklerden birisidir. Özellikle yenilgi yılları ve sonrasında tek tek insanların ve birçok siyasi hareketin "özgüven" duygularını yitirmeleri dikkat çeker. Yenilgiyi derinleştiren ve yenilginin etkisinden çıkışı zorlaştıran da budur. Daha önce de defalarca tekrarladığımız gibi, 12 Eylül'ün başarısı ilerici, devrimci, yurtsever insanların yüz binlercesini tutsak etmesi, yüzlercesini katletmesi değildir; faşist cuntanın asıl başarısı solda yığınlık ve kendine güvensizlik yaratmasıdır.

Yenilgi yıllarında rastlanan güven boşluğu, eski düşüncelerin ve geçmiş pratiğin reddiyeyle dizilerle terk edilmesinde, "geçmiş aşma" adına yığınlığın, mücadeleden kaçışın, uzlaşmacı teorilerin ortalığı kaplamasında görülür. Erken devrim hayalleri ve kendi gücünü abartma-düşmanını küçümseme yanılgısının, ağır darbeler alındığı koşullarda sağa savrulmaya, burjuva ideolojisinden oldukça fazla etkilenmelere ve hatta burjuva kampa iltihak etmeye yol açmasının üstü kazındığında, altında kendine güvensizlik çıkar. Ki, kendine güvensizlik özünde ideolojiye, halka ve yoldaşlarına güvensizliktir. Haklılık bilinci zayıf olanların ve başama azminden-kararlılıktan ve inancıtan yoksun olanların, geçmişte ne kadar iddialı konuşmuş olsalar da sağa-sola savrulmaları, kendine güvensizlik duygularına kapılmalara kaçınılmazdır.

Türkiye solunun genel olarak hala yenilgi yıllarının dağınkılarından, örgütsüzlüğünden ve kavgaadan kaçış eğiliminden kurtulamamasının altında ciddi bir "güven bunalımı" yaşıyor olmasının etkisi vardır. Sol, bu olgunun adını koymasa ve konuyu tartışmaktan kaçsa da bu bir gerçektir.

İdeolojik netliğe bir türlü ulaşamayan, eklektizmden kurtulamayan örgüt ve yapıların siyasal atılganlık, siyasal cesaretle beklenemez. Siyasal kimlik açısından da atılganlık, cesaretle, dinamizm taşımayan örgütlerin kadrolarının ve kitlelerinin de aynı çarpıklık içinde olmaları açıktır.

Genelde sol, ciddi bir kendine güven sorunu ile karşı karşıya olmasına karşın, bunun üzerine cesaretle gidememekte, kadro ve kitlelerini bu eksikliklerden, zafatlardan kurtarma çabası içinde de girmektedir.

Türkiye solu böyle bir çarpıklık, sakatlık taşıırken, bizim insanlarımızın bundan hiç pay almadıklarını söylemek bilimsel bir yaklaşımdır. Biz de bu topırağın bir parçasıyız ve biz de aynı siyasal atmosferi soluyoruz. Dolayısıyla, Türkiye solunun genel hastalıkları şu veya bu oranda bize de sirayet ediyor. Bu nedenle sorunu bir kez daha tartışmak ve bilince çıkarıp üzerine gitmek devrimci bir gerektir. Sorunun bizi ne kadar ilgilendirdiğini gömek açısından, önce hastalığın açık belirtilerini ortaya sermekte yarar görüyoruz.

Savaşın kendine güvensizliğin panzehiri olma özelliğini, bir savaşçının cephede ilk kurşunu sıkıncaya kadarki korku ve kaygıları ile paralellik kurarak değerlendirilebiliriz. İlk kurşunun sıkıldığı ana kadar çeşitli kaygılarla hareket eden, hatta bu kaygılarıyla zaman zaman cepheden kaçma duygularına kapılan savaşçı, bombaların havada uçuşmasıyla, kazanmak arzusuyla ölüm korkusundan giderek uzaklaşır.

Görünümü ne olursa olsun, çeşitli biçimlerde karşımıza çıkan ve devrimci mücadelede pek çok hata ve zaafa kaynaklık ederek hız ve enerji kaybına neden olan kendine ve özgüce güvensizlik izlerini bütünüyle silmenin yolu mücadeleye daha sıkı sarılmaktan geçiyor. Burada kadro ve kitlelerin eğitimi, bilincin geliştirilmesi, yoldaşlık duygularının sıcak mücadele içinde pekiştirilmesi önem kazanmaktadır.

İlerdirdiğini gömek açısından, önce hastalığın açık belirtilerini ortaya sermekte yarar görüyoruz.

Kendine Güvensizliğin Yansımaları

Kendine güvenden yoksunluk pratik hayatta karşımıza onlarca biçimde çıkar. Bunu söylerken bir noktaya dikkat çekmek de gerekiyor. Aşağıda sayacağımız belirtileri, yansımaları salt "kendine güvensizlik" kaynaklı olarak düşünmemek gerek. Hata, eksiklik ve zaafıan birbirleriyle bağlantı ve etkileşimlerinden koparak ele almak yanlıştır. Bu yüzden kendine güvensizlik belirtileri olarak ortaya çıkan eksik ve zaafıan besleyen başka nedenleri de bulacağız düşünmeli, bunların açıklanmasında kolaylığa düşmemelidir.

Kendine güvensiz insanlar iddiasızdır, atılgan değildir, başama duygusundan, bilincinden yoksundur.

Türkiye devrimi ise bugün bizlerden atılgan ve iddialı olmamızı istiyor. İçinden gelecek "ben"lerini "biz'e" dönüştürmüş, "bu işi biz yapacağız" iddiasını taşıyan güçlü kişiliklere ihtiyaç var. Türkiye halklarına açık savaş ilan eden faşist iktidara karşı sınıf kını ve nefretle, öfkeyle dolup taşımayan, başama azmine, devrim yapma iddiasına sahip olmayan insanların mücadeleye katılabilecekleri pek fazla şeyleri yoktur. Onlar olsa olsa devrimin sıradan unsurları olabilirler. Elbette ki devrimin her düzeyde insana ihtiyacı var ama esas olarak bugün devrim mücadelemiz, sıradan insanların harekete geçirecek, onları yönetip yönlendirecek, önderlik edecek atak, iddialı, kararlı, inançlı kadrolar, savaşçılar istiyor. Kendine güvencisi ile yetersizlik duygusu içindeki insanlar başamak için çok şeyden yoksundurlar. Devrim ise birtakım eksiklerine rağmen başaracağına inancı tam olan insanlarla gelişir, güçlenir, sürekli kılınabilir.

Kendine güvensiz insan görev ve sorumluluktan kaçma eğilimi içindedir. O büyük iddiaların, büyük davaların adamı olma, toplumların altüst oluş dönemlerinde en çok ihtiyaç duyulan "önder insan" sorumluluğunu taşıma erdeminden yoksun olduğundan tarihi misyonundan ka-

çar. Oysa devrim potansiyeli en yüksek ülkelerden biri olma özelliğiyle tarihsel ve siyasal misyonumuzu kavrayarak daha iddialı ve sorumlu hareket etme durumundayız.

Sosyalist sistemde yaşananların ağır faturasına rağmen, 75 yıllık sosyalizm tecrübesine, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilme avantajına sahip olarak tarihsel misyonumuzu yerine getireceğiz. Son dönemde yaşananlar ideolojimizin ve politikamızın doğruluğunu ispatlamıştır. Biz kendine güvensiz hareketler gibi taklitçilik ve takıpcılık zaaflarına düşmedik. Bağımsız düşünme ve siyasal bağımsızlıktan taviz vermemek özelliğimizle

Devrimci kendine, hareketine, yoldaşları! başına, savaşı her anında bu güveni çeşil

geliştik. Politik ve örgütsel kimliğimizi böyle kazandık. Kendi özgücüne, ideolojisine güvenmeyenler ise hep başkalarını taklit ve takip etme yanılgısına düşürler. siyasal bağımsızlıklarından taviz verdiler ve sonuçta taklit ettikleri ülke ve partiler batıda düşünce ne yapacaklarını bilememenin şaşkınlığını yaşadılar.

Kendi düşüncesinin doğruluğuna inanmayan, kuşkulı olan kişiler de tipik taklitçi siyasetler gibi başkalarına angaje olmaya yatkındırlar. Bu kişiler kendi düşünce ve davranışlarının sorumluluğunu yüklenme cesaretinden yoksun olduklarından, gerçekleri araştırıp doğruya ısrar etmek yerine hemen her zaman genele tabi olurlar, doğruları tek başına kalma ve ağır bedeller ödeme pahasına savunma gücünden yoksundurlar. Başkaların karşısında düşüncelerini bile savunamazlar ve hatta kendilerine özgü düşünceleri yoktur, dış gelişmelerden ve başkalarının düşüncelerinden etkilenip kendisine ait olmayan düşünceleri savunur ve sık sık görüş değiştirirler. Hangi yazarı okusa ondan etkilenir ve onun düşüncelerini kendi düşünceleri gibi savunur.

Kendine güvensiz kişiler (ve siyasal hareketler) ortayolcudur, liberaldir ve objektivisttir. Haklılığından emin olmayan, düşüncelerini bilimsel temellere oturtarak inanca savunamayan ve bunları hayata geçirme kararlılığından yoksun olanlar doğruyu değil, orta yolu bulmayı tercih ederler. Böyleleri gerek kendi, gerekse başkalarının hata ve zaafılarıyla iyi geçinmek isterler. Kendilerinden emin olmadıklarından bilimsellik, nesnellik, objektif

olma adına inancsızlık, kararsızlık örnekleri sergilerler. Oysa bir devrimci her şeyde tarafsızdır. Tarafsızlık devrimcinin tavırlıdır. Bunun kaçınılmaz sonucu ise, burjuvazinin yoğun ideolojik saldırıları karşısında geri çekilme, burjuva hümanizması ile hareket etme vb'dir. Düşmanın gücünü abartma, kendini güçsüz görme sonucunu yaratacak bu geri çekilme olayı, çoğu zaman "güçlü" gözükente uzlaşma çabalarına girmeyi beraberinde getirir. Bunun uç noktası teslimiyettir. İşkence veya düşmanla sıcak çatışmaya girilen anlarda ortaya çıkan uzlaşma ve teslimiyetin nedenlerinden biri de kendi gücüne güvensizliktir.

İster yoldaşlarıyla olsun, isterse tek sınımları düşmanın suratına samur gibi iner.

Savaşta kararlı davranma, ani gelişmelerde hızlı karar alabilme cesaretini ve soğukkanlılığını, aksilikler ve zorluklar karşısında da koruyabilmek kendine güvenin sonucu iken, korku, panik, telaş, zor anlarda örgütünü ve yoldaşlarını terk etmede kendine güvensizliğin önemli payı vardır. 12 Temmuz, 16-17 Nisan, Malatya, Adana, Ankara direnişlerimizde yoldaşlarımız son memleketine ve karlıların son damlasına kadar parçayarak şehit düşerlerken, sergiledikleri kahramanlıklar kendine güvenin en güzel örneklerini oluştururken, savaşın boyutlanmasıyla kimilerinde görülen korku, panik ve mücadeleden kaçış, gücünü küçümseyen kendine güvensizlik tavrıdır.

Kendine güvensiz kişi, örgüte, örgütsel ilişkilerine ve değerlere zarar vermek pahasına karşılaştığı olumsuzluklarla ve hatta düşman sınıfların ideolojisi, gelenek ve yaşam biçimiyle iyi geçinmeye ve arada sürekli köprüleri kurmaya çalışır. Devrimin ve halkın çıkarları, örgütsel prestij onun için çok önemli değildir. Çoğu zaman bu olumsuzluklarını "mütevazilik", "olgunculuk" ve "ilimlilik" görünümünün arkasına gizler. Mütevazilik her devrimde olması gereken bir nitelikler, ancak bunun aşırıya vardırılması ve önemli olaylarda, karar anlarında mütevazilik adına kararsızlığa, objektivizme düşmeye, uzlaşmacı, korkak ve iddiasız bir tavır sergilemeye dönüşmesi kendine güvensizliktir.

Aşırı mütevazilik ile sekteleşen çoğu kez aynı noktada buluşur. Her ikisi de kendine güvensizliğin maskelenmesi için birer araçtır. Çünkü sekteleşen de çoğu kez

Kendine güven sorunu örgütlenmenin niteliği yanı sıra, doğrudan siyasal çizgi ile de ilgilidir. Reformist, uzlaşmacı vb. olmasına, ulusal ya da devrimci çizgide gelişmesine göre, o siyasal hareketin örgütüne güveni gelişir veya baştan körelmiştir. Siyasal çizgisinde ideolojiye, kendi politikalarına, insanlarına ve halkına güvenmeyen bir hareketin iktidar mücadelesinin de dış güçlere bel bağlama zaaflarını taşıması doğaldır.

eksiklikleri, kendine güvensizliği ve yetersizliği kapatma-gizleme isteği ile birlikte ortaya çıkar. Zor dönemlerde liberal kişilerle sekteleşen saçılık ve uzlaşmacılıkta buluşmaları bu nedenle sürpriz değildir.

Eleştiri-özeleştiriye kaçma biçimindeki liberalizm ile eleştiri-özeleştiriye doğru tarzda kullanmama ya da eleştiriyle bastırma biçiminde ortaya çıkabilen sekteleşme, açık olma ve eleştiri-özeleştiriye kaçma noktasında da buluşurlar.

Saflarımızda sık sık görülen gerekçelerden biri de "söyledim ama yapılmamış" şeklinde özetlenebilir. Özgüven sorunu burada da kendini gösterir. İnisyatif alanındaki insanlara iş yaptırma, bu noktada kendine ve yoldaşlarına yeterince güvenmemek de, Devrimci iradenin gücünden habersizliği de içinde barındıran bu ruh hali, neyi nasıl yapacağını bilememe ile sonuçta kendine ve etrafındakilere karşı liberalizmi de beraberinde getirir. Ve beceriksiz, yetersizlik bir yetersizlik tavrı ortaya çıkar. Bir yönetici, komutan için "söyledim ama yapılmadı" şeklinde bir gerekçe olamaz. Her kademnin böyle çalıştığını düşünürsek, bu tam bir belirsizlik ve kaos demektir.

Bu noktada en çok karşılaşılan olumsuzluklardan biri de edilgenlik, inisiyatif-sizliktir. Geride kalma, hep başkalarından emir, talimat ve inisiyatif beklemek, edilgenliğin, özgüven eksikliğinin sonuçlarıdır. "Memur tavrı" da diyebileceğimiz tarzda sadece verileni yapan, ötesine geçmekten çekinen ve verilen görevi en mükemmel biçimde yapmak yerine "idare etme" manıyla hareket eden bir anlayış beşer. Özgüvenden yoksun kişilerin kendilerine inisiyatif tanımamasına karşın bu inisiyatif kullanmadıklarını görürüz. Gelişmelere müdahale etmeme, devrimin ve örgütün çıkarlarının korunmaması demektir.

Kendine güvenli insan ise doğrudan inisiyatifin olmadığa koşullarda bile inisiyatif boşluğu görüldüğü noktada devrimin çıkarlarını düşünerek hareket eder. "Ne yapayım inisiyatifim yok" düşüncesi zayıftır. Devrimin çıkarlarının inisiyatifli

davranmasını gerektirdiği noktada bir devrimci, kendi üstüne düşen görevleri yerine devrimci hata yapmaktan, yanlış düşünmeden hep başkalarından, hareketten bir mekten korkmaz. Çünkü devrimci yanlış şeyler yapmasını bekler. "Niye olmuyor" yapmayan kişi değildir. Bir devrimci "düşmanların gerisinde, kendi görevlerini zedilemez yanlışlar yapmak" ve bir yanlışla layıkıyla yapamamak olduğunu görmez. İkinci kez tekrarlamaktan korkmalıdır sadece.

Özgüvenden söz edildiğinde düşmanı Kendine güvensizliğin nedenlerini birkaç küçümseyip önlemler almayan, ilkel temel noktada toplamak mümkün. Birinci rali devrimciliği reddeden, disipline gel- olarak kişinin toplumsal konumu ve yetiştirme meyen, "aşırı kendine güveni" de doğru tarzı; ikinci olarak da bilinç unsuru ve bulmadığımızı, bunun da kimi zaman öz- geleceğe ilişkin terahlerini sayabiliriz. Diğer güven yokluğu kadar devrimci harekete etkileri bu iki temel nedene bağlı olarak zarar verebileceğini eklemeliyiz. Kendine kendine güven, güvensizlik olgusu üzerinde aşırı güven bilimsel bir temele oturmaktan ziyade, savaş gerektirince ciddiye Toplumsal konum ve yetiştirme tarzı, her almamaktan kaynaklanır. Başarısızlıklar zaman birbirine denk düşmese de, bir kişinin ve zor koşullarda aşırı kendine güven, kendine güveni ya da güvensizliğin belirleyen kendine güvensizliğe dönüşür. en önemli unsuru oluşturur. Güven olgusunu

Sonuç olarak kendine güvensizlik kişinin hangi sınıfın üyesi olduğundan tikrarsızdır. Özgüven duygusundan ayırmadan incelemek gerekir. Çünkü kişi uzak olanlar, savunduğu davranış doğru- hangi sınıfa üye ise onun kültürüyle yettir. Burjuvazi, üretim araçları üzerindeki bir davayı başından sonuna kadar başa- mülkiyeti, zenginlikleri kendisinde topladığı ve rıyla götüremezler. Gücüne güvenme- egemen sınıf olarak devletin olanaklarından yenilerin nerede ne yapacakları belli ol- yaralandığı, devlet gücü arkasında olduğu maz, keskin iniş-çıkışlar, zızzaklar üzer- için yaşamı güvencede dir ve kendine ler. Başarılarda aşırı coşu başarsızlık- güvendir. Kendine güveninde yönetimin larda büyük moral bozukluğuna uğrayıp ve hükmetmenin önemli bir yanı vardır. Buna karamsarlık tohumları ekler. Zor koşullar karşın burjuvazi tarihsel ve siyasal olarak larda ise uzlaşma ve teslimiyet potansiyeli taşırlar. Kendine, yoldaşlarına, örgütüne, ideolojisine ve halka güvenmeyen

Şehitlerimizin sergiledikleri her tavır, attıkları her adım, gösterdikleri kahramanlıklar, kendine güvenin şaşmaz ve en güzel örnekleri oldu.

Düşmanın gücünü abartma, kendini güçsüz görme sonucunu yaratacak bu geri çekilme olayı, çoğu zaman "güçlü" gözükente uzlaşma çabalarına girmeyi beraberinde getirir. Bunun uç noktası teslimiyettir. İşkence veya düşmanla sıcak çatışmaya girilen anlarda ortaya çıkan uzlaşma ve teslimiyetin nedenlerinden biri de kendi gücüne güvensizliktir.

eskisi temsil ettiğinden bu güven kendi içinde güvensizliği de taşır.

Proletarya ise burjuvazinin gücü ve olanaklarından yoksun olduğu, ezildiği horlandığı ve hep yönettiği için kendine güven duymaz. Proletarya ne zaman ki "kendisi için sınıfların olmasına, bilincine kavuşursa kendine güveni artar ve önünde durmaz bir güç haline gelir. Emeyle yaşama, haklıyı temsil etme ve çoğunluk olduğunun farkına varma, proletelerin sonsuz bir güven duygusuna götürür. Devrimci mücadele geliştikçe proleteler kişilik gelişir, kolektif bir parçası olmak, kendine güven duygusuna pekişir. Bu noktada yetiştirme tarzı ve toplumsal konumdan kaynaklanan dezavantajların önemi kalmaz, asıl olan devrimci dönüşümdür.

Burjuvazi ile proletarya arasında bir kategori olan küçük burjuvazi ise hep ikircikli, kaypaklığı ve kendine güvensizliği yaşar. Yeni-sömürgelelerde geniş bir taban oluşturan küçük burjuvazi bu özellikleriyle sol saflara burjuva ideolojisinin ve yaşam tarzının birçok hastalıklarını getirir.

Bilinc unsuru da kişinin toplumsal konumu ve yetiştirme tarzı gibi, kişinin kendine güven veya güvensizliğini belirleyen etkenlerden bir olarak temel bir öneme sahiptir. Bilgi ve bilinc, insanın korkularını ve kuşkuğunu gideren bir olgudur, ilk insandan bu yana insanlığın korkularını gideren şey bilgiye ulaşmasıdır. Tıpkı bunun gibi, bilinc unsuru da devrimciyi güçlü kılan bir özelliktir.

Bilgi, bilinc unsuru kendine güvenin şekillenmesinde önemli rol oynamakta birlikte, salt soyut bilgiye dayanan, yaşamdan kopuk "bilgi" bunu sağlayamaz. Soruna özellikle devrimci mücadeleden açısından yaklaşıldığında bilinc-kendine güven ilişkisinde bilginin, bilincin bir insanca

Kendine güvensizliğin yegane panzehiri mücadeledir. Ne korku kalır, ne kaygı. Mücadeleci insanın başaramayacağı hiçbir şey olamaz.

ve yaşam tarzına dönüşmesi gerekir. Yaşamdan kopuk, salt entelektüel bilgiyle bir şeyler kavranırsa da, kişi bu bilgisini somut yaşamla birleştirip pratikte sınımıyorsa, bunun kendine güvene dönüşmesi pek mümkün değildir. Yaşamdan kopuk bilgi, yaşam tarzlarıyla düşünceleri birbiriyle uyumlayan küçük burjuva aydınlarla özgüdür.

Kendine Güven Örgütsel Kimlikli ve Mücadeleye Kazanılır...

Kendine güven olgusunu kişinin siyasal çizgisinden kopararak incelemek yanlış olur. Bir siyasal hareketin insanı, süreç içinde o siyasal hareketin niteliklerini özümser ve buna göre şekillenir. Siyasal

İdeolojik netliğe bir türlü ulaşamayan, eklektizmden kurtulamayan örgüt ve yapılardan siyasal atılgnalık, siyasal cesaret beklenemez. Siyasal kimlik açısından da atılgnalık, cesaret, dinamizm taşımayan örgütlerin kadrolarının ve kitlelerinin de aynı çarpıklık içinde olacakları açıktır.

cesaret ve atılgnalık özelliğine sahip bir örgütün kadroları da atılgn ve cesurdur. Çünkü onlara kimliklerini, kişiliklerini veren siyasal nitelikleridir.

Devrimci hareket bugünkü gelişmişlik düzeyine, kadrolarına güveni esas alarak gelmiştir. Genç kadrolara güvenmek devrimci harekete çok şey kazandırmıştır. Bu nedendir ki, kendine güven sorununu kadro politikasından ayrı ele alamayız. Kadrolarına güvenmeyen ve kolektif bir örgütlenme özelliğini kazanamayan örgütlenmelerde ister istemez kişi fetişizmi, putlaştırılması gelişir. Kadrolarına,

savaşçılarına ve yöneticilerine güvenmeyen, her fırsatta onları aşağılayan bir kadro politikası kendine güven gibi görünse de, esasında kendine güvensizliğin göstergesidir. Bu politika dıştan bakıldığında aşırı kendine güven olarak görünür ama biraz önelede ettiğimiz gibi, aşırı kendine güven ile güvensizlik arasında kalın bir çizgi yoktur. Bir siyasal hareketin tek bir kişinin iradesi ile sonuna kadar tutarlı kalması mümkün değildir.

Bir örgütün kadro ve savaşçıların çeşitli konularda yetmezliklerinin olması doğaldır. Kadro ve savaşçıların her zaman önderliğin performansını yakalamaları, aynı düzeyde olmaları beklenemez. Bu, hem sorunu idealize etmek olur, hem de önderlik fonksiyonunu anlamamak demektir. Kadro ve savaşçılara "neden önder olamadıklarını" sormak, böyle olmadıkları için de onları her fırsatta aşağılamak, yetmezliklerini öne çıkarmak bilimsel bir yaklaşım olamaz. Bu olsa olsa eksik ve zaafıardan, kendi üstüne düşen sorumluluktan kurtulma çabası olur.

Bir siyasal hareket yönetici, kadro ve savaşçıların yetmezliklerinin, zaf ve eksikliklerinin o hareketin olumsuzlukları olduğunu kabul etmek zorundadır. Bu ister sınıf kökeninden ileri gelsin, isterse kadroların eğitim politikasındaki yetersizliklerden gelsin, bu olumsuzluklar sonuçta hareketindir ve bunda önderliğin de payı vardır. Önderlik sorunu kişiselleştirilerek günahlan herkese, sevaflan kendine yazamaz.

Bir siyasal hareket her kademedeki insanların yetersizliklerinden ve zaafıardan ciddi ölçüde rahatsızlık duyuyorsa, önce kadro ve eğitim politikasını sorgulamak, hatayı kendi yapısında, kökeninde aramak zorundadır. Elemanlarını eğilmek için ciddi bir çaba göstermeyen, hatta insanların genliklerinde yarar gördüğü için eğitim-öğrenme faaliyetlerine kimi yasaklamalar-sınırlamalar getiren, tek yanlı bir "eğitim" ile gelişimi güdükleştirilen bir örgütün kadrolarının yetersizliklerinden dem vurmaya, rahatsızlık duyuyor görünmeye hakkı yoktur.

Kendine güven sorunu genelde bir si-

yasal hareketin kimliği ile ilgili bir sorundur. Devrimci siyasal bir çizgi ile kolektif yönetim ilkesini hayata geçiren ve organlarını yaratan bir örgütlenmede, sıradan savaşçıdan en üst yönetim kademelerine kadar her aşamada kendine güven oluşturmak çok daha kolaydır.

Kendine güven sorunu örgütlenmenin niteliği yanı sıra, doğrudan siyasal çizgi ile de ilgilidir. Reformist, uzlaşmacı vb. olmasına, ulusal ya da devrimci çizgiye gelişmesine göre, o siyasal hareketin öz gücüne güveni gelişir veya baştan körelmiştir. Siyasal çizgisinde ideolojiye, kendi politikalarına, insanlarına ve halkına güvenmeyen bir hareketin iktidar mücadelesinin de dış güçlere bel bağlama zaaflarını taşıması doğaldır. Dışındaki güçlere bel bağlayan, siyasal cesaret ve atılgnalık eksikliğini içinde taşıyan bir örgütlenme eninde-sonunda yalpalar, tutarsızlaşır, uzlaşma peşinde koşar. Özetle, bir hareket özünde devrimci değilse, gelişmişlik düzeyi ne olursa olsun, süreç içinde özgücüne güveni yitirir. Özellikle militayetçi hareketlerin gelişme seyri böylece pek çok örnekle doludur.

Kendine güven olgusu inançtır, dava ya bağlılıktır, bilinc ve yoldaşıla verilen değerdir. Bunlar kişi ve örgütlerde güven olgusunu geliştirip pekiştiren özelliklerdir. Mücadele alanlarında sınanmamış inanç ve bağlılık ile, yine savaşın içinde oluşmamış yoldaşlık ilişkileri ne derece sağlıklı olabilir? Çıkarlarını devrimci hareketin ve devrimin çıkarlarıyla özdeşleştirmemiş, devrimciliği yaşam biçimi haline getirmemiş insan, yeni toplumun temeli olan sosyalist (yeni) insan özelliklerini kazanamamıştır henüz. Böylesi durumlarda devrimci kişilik tam olarak gelişemediğinden, bilinc, inanç ve bağlılık ile yoldaşlık ilişkileri pek çok eksikliği içerir. Çünkü bütün bu olgular yaratan ve pekiştiren mücadelenin kendisidir. Mücadelelerin, savaşın kendisi özgüven eksikliğinin panzehiridir.

Savaşın kendine güvensizliğin panzehiri olma özelliğini, bir savaşçının cephe- de ilk kurşunu sıkıncaya kadarki korku ve kaygılan ile paralellik kurarak değerlendir-

rebiliriz. İlk kurşunun sı kıldığı ana kadar çeşitli kaygılara hareket eden, hatta bu kaygılarla zaman zaman cepheden kasma duygularına kapılan savaşçı, bombaların havada uçuşmasıyla, kazanmak arzusuyla ölüm korkusundan giderek uzaklaşır.

Haklar da mücade- nin belirli bir gelişme aşamasına ulaşmasına kadar yılmınlığı, pasifite- kasyonu yoğun biçimde yaşayabilir. Ancak mü- cadele geliştiçe toplum öyle bir noktaya gelir ki, bütün toplum kendi içi- de bir dönüşüm yaparak "korku duvar"ını aşar, toprakların, tankların, kurşun ve bombaların üzerine kimi zaman taşlarla, sopalarla yürürler. Bu, kitlelerin özgüce güven duygularının doruğa

ulaştığı andır. Böylesi bir kendine gü- ven, halkın devrim sonrasında- daki dönüştürücü gücünün ve fedakarlığının da kökenini oluşturur.

Toplumlar tarihinde büyük altüst oluş dönemlerinde gerek savaşın ön cephe- sinde, gerekse cephe gerisinde, ekono- miden kültür-sanat faaliyetlerine kadar üretilenlik ve yaratıcılığın üst boyuta çıkmasını kökeninde de kendine güve- nin gelişimi vardır. Onununa, kimliğine kavuşmuş, faşist terörün yıldırıcı, bunalıcı ve köreltici etkilerinden kurtulmuş bir halkın neler başarabileceğini yaşayan ör- neklerden gömek mümkündür.

Sonuç olarak, görünümü ne olursa ol- sun, çeşitli biçimlerde karşımıza çıkan ve devrimci mücadelede pek çok hata ve

Aşırı mütevazılık ile sekteklik çoğu kez aynı noktada buluşur. Her ikisi de kendine güvensizliğin maskelenmesi için birer araçtır. Çünkü sekteklik de çoğu kez eksiklikleri, kendine güvensizliği ve yetersizliği kapatma- gizleme isteği ile birlikte ortaya çıkar.

zaafa kaynaklık ederek hız ve enerji kay- bına neden olan kendine ve özgüce gü- vensizlik izlerini bütünüyle silmenin yolu mücadeleye daha sıkı sanımlardan geçi- yor. Burada kadro ve kitlelerin eğitimi, bi- lincin geliştirilmesi, yoldaşlık duygularının sıcak mücadele içinde pekiştirilmesi önem kazanmaktadır.

"Devrim güçlü insanların işidir" der Lenin. Güçlü insanların dönüştürücü gü- cünü ise herkes bilir. Yeni sürecin ağır- lığını daha fazla kendine güvenen, güçlü insanlar yetiştirerek aşacağız. Kendine güvensizlik ve diğer hastalıkları, insanın dönüşüm sürecini hızlandıran savaşçı yokselterek yok edebiliriz.

Adı Ahmet, Mehmet, Fikret, Barış.

SORUŞTURMA

O bir işkenceci

Sedat, Mürüvvet... Hepimizin kullandığı herhangi bir ismi taşıyabilir. Memur, amir, komutan, başkapanı her rütbede olabilir. Yalnız lakapları sıradan insanın duymadığı, alışmadığı türdendir. Ke-mikran, panzer, tilki, postacı, çekirge, kıvrık, gestapo, vs. Yaşıyor ya da yaşamıyor da olabilir. Ha toprağın altında, ha işkencehanelerin karanlık dehlizlerinde, insandan, toplumdansa, gerçek yaşamdan uzaktır. Ne düzenli bir vere gibidir, ne elini kolunu sallaya sallaya istediği bir yerde gezebilir, ne de oturduğu yerde çevresine yaptığı işi söyleyebilir. Ailesi tembihlidir. Çevreye korkuyla bakar.

İşkencecinin mekanında namus yoktur. Onur yoktur. Söz, dostluk, insan sevgisi yoktur. Küfür, ihanet, şüphe vardır. Hatta işkencecinin ismi bile yoktur. Orada artık kemik kırandır, gestapodur, tilkidir. Bu yüzden gerçek yaşama çıktığında kimliksizdir.

Mesleğini, yeteneklerini, emeğini sergileyebileceği, ovuşturabileceği hiçbir şey bulamaz. Başı dik, yüzü ak "Ben bu işi yapıyorum." demesini, çoğu kez gerçek adıyla dolanması halkın sağduyusu ve kendi korkusu yasaklamıştır. Savundugu, uğruna işkence yapıp, insan katlettiği bir düzenin sokakta, çarşıda sahte kimlikle dolması bir kaçağıdır o. Dizen onu yeraltına gömmüştür.

Önce, iş, ekmeğe gerekeşiyle atıldığı mesleğin ne olduğunu, hayatını ne hale getirdiğini sonradan öğrenmesi önemli değildir. Urugaylı yazar Galiano'nun satırlarında da geçtiği gibi, işkence mekanızması "Ne tanıklığa ne de masumiyete kalfandır. İşkence etmeyen işkenceye mazur kalır. Kim ellerini temiz koruyabilir? Küçük çark ilk seferinde kusrar. İkincisinde dişlerini sıkır. Üçüncüsünde ise artık alışır ve görevini yerine getirir. Zaman geçer, çarın tekerleği makinenin dişliden konuşmaya başlar."

Ne var ki, bir an gelir, büyük suç ortakları küçük suç ortağını kendi "adaletlerinden" bile koruyamaz. Görevli cellat, feda edilen kurban olur. O zaman ya işkencedeki hasmının kulağına fısıldar veya devrimci adaletin eline düşen işkenceciler gibi ya da itirafçı polis Sedat Caner gibi "İşkence yaptım, pişmanım." der. Ve Galiano'nun yukarıdaki sözlerini tamı tamına doğrulayarak anlatmaya başlar.

"Mesleğe ilk girdiğim zaman bilmiyordum ki, Adam nasıl dövülür, işkence nasıl yapılır?" Çökmüştür, eziktir, geldiği ortamın birbirinin arkasından küfür eden, içkinin, kumarın dostluğundan başka hiçbir şeye güvenmeyen havasını hatırlar. "Ayrılaçağın anımlarına başına bir corap öreceklere. Çok şey biliyorduk, birçok şey görmüştük. Nasıl bir mafya örgütüne girip de çıkmazsan bazı şeyleri öğrendiğin takdirde, bizimki de aynıydı. Çıkamazdık... Belirli bir düzeyden sonra robotlaşıyorduk. Artık hayat bu, bizim işi yapmayı bu olmaştı yani..."

İşkenceci bir memurdur; işkence yapmadığında işini yitiren bir memur. Ölüme hangi işi gelirse onu yapar. Ama her "memur" gibi o da yeri gelince "bana ne" diyebileceği bir kafaya sahiptir.

İçinde yer aldığı mesleğe, düzenin suç ortaklığına "Yeter artık" diyemediği sürece o, sonu belirsiz bir yaşamın "yuvadan giden" bir nesnesidir. Bir gün, üç gün, on yıl sonrası belirsizdir onun için. İnsana ait olan her şeyi işkencede öldürmüştür. Sevgi, duygu, insan bedeni, çocuk ve aile sevgisi, ahlaki değerlere yabancılaşma onu adım adım psikopatlaştırır.

O bir işkencecidir. Milyonlarca gözün, kulağın çevrelediği, en yakınlarının ihanetinin kuşkusıyla kuşandığı bir ortamda yaşama tutunmaya çalışan bir varlıktır! Ta ki, bir parmağın işaret ettiği veya örneğin halkın adaletine yakalandığı ana dek...

"Konuşacak mısın?" "HAYIR, ASLA!"

"Adın ne?"

"Halk."

"Babanın adı?"

"Devrim."

"Annenin adı?"

"Devrim."

"Konuşacak mısın?"

"Hayır, asla!"

"Artık bir görevim var: DİRENMEK." Aldığı kararı tekerrarladı. "Öldürseler bile tek bir kelime öğrenemeyecekler. Şehitlerimize ve halkımıza, hareketimize layık olacağım."

"ADIM HALK"

"Göküzü yıldızla

yürek hızla,

bilek nabızla

şişe benzinle dolu

ve kibrit çakılmak üzereydi."

DİRENMEK; bütün dikkatini bunun üzerine yoğunlaştırdı. Savaşın bu cephesinde hiçbir şüphesi yok kendinden.

Birazdan kendisinden önce on binlerce insanın yaşadığına, işkenceye tanık olacak. Minibüs Gayrettepe'nin önünde durdu. Genç kız, bindirilken olduğu gibi inmekte direniyor.

Polisin küfürleri arasında onun sloganları duyuluyor: "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yolumuz Yusuf'un, Hüsamettinlerin, Sonerlerin Yoludur", "12 Temmuz, 17 Nisan Direnişçileri Yolumuzu Aydınlatıyor."

Cop, tekme, yumruk ve küfürlerle içeriye şaşıyor. O tek başına. Ama yalnız değil.

"Bu kalabalık ve yoğun gürültünün ancak daha başlangıçta beni şube başına sokup, içime korku tohumları ekme. Fakat yanıylorlar. Niye sağ getirildi- bunu. Seni öldürecekiz" tehditleri altında beni zaptetmeye, ellerimi kelepçelemeye, başıma poşet geçirmeye uğraşıyorlar. Susmaksızın sloganlar atıyorum. Suratlarını bile gösteremiyor lağım fareleri. Açın yüzümü, görmemden mi korkuyorsunuz, boşuna..."

Sandalyeye oturtuyorlar. Üzerine çalınıyorlar.

"Adın ne?"

"Halk."

"Babanın adı?"

"Devrim."

"Annenin adı?"

"Devrim."

"Konuşacak mısın?"

"Hayır, asla!"

"SUÇLU SİZSİNİZ"

"... askerlere dönüp devam etti

partizan

Biz iki yüz milyonuz

iki yüz milyon asılır mı?

Gidebilirim ben.

Ama bizimkiler gelecekler.

Teslim olun, vakit varken."

"Vakit varken..." diye sesleniyor işkenceciler.

"Size son bir şans veriyoruz. İşkence yapmaktan vazgeçin, suçlarınızı halka itiraf edin. Aksi halde hesap vermekten kurtulamayacaksınız. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Hepiniz bu kadar mısınız? Yetmezsiniz. Daha fazla gelin, esrarlarınıza, içkilerinizi için de gelin, ihtiyacınız olacak. Cesaretiniz varsa gelin."

Aceleyle göz bandı takılıyor. Şimdi askıda sallandırılıyor. Vücudunun tüm yükü kollanma bingidi an başlıyor, fakat hemen susuyor, işkenceciler karşısında bağımayaacak. İşkence sürüyor. Bitkinleştiğiçe sloganları kısılıyor.

İşkenceciler soruyor, adın ne? Yanıtı, Sabo. Soruyorlar, yanıtı Dursun Karataş. Soruyorlar, konuşacak mısın? Yanıtı, hayır, asla!"

ADIM HALK-Direnme, direnmektir görevim. Sloganlarımızı haykırarak ve susmaktır. İşkencecilerin sorularına karşı "Hayır, asla!" demektir.

ditleri altında beni zaptetmeye, ellerimi kelepçelemeye, başıma poşet geçirmeye uğraşıyorlar. Susmaksızın sloganlar atıyorum. Suratlarını bile gösteremiyor lağım fareleri. Açın yüzümü, görmemden mi korkuyorsunuz, boşuna..."

Sandalyeye oturtuyorlar. Üzerine çalınıyorlar.

"Adın ne?"

"Halk."

"Babanın adı?"

"Devrim."

"Annenin adı?"

"Devrim."

"Konuşacak mısın?"

"Hayır, asla!"

NAMUSLU KALMAK DİRENMEK'TİR"

"Fakat utanmıyorum. Çok iyi biliyorum ki, namussuzluk benim değil, işkencecilerin namussuzluğudur. Şerefimi ve namusumu korumak onların namussuzluğuna karşı direnmek, yenilimektir."

Sorgu odasında bir canlı daha. Bir fare. Vücudunda dolanıyor, sadist kahkahalar atıyorlar. Fareyi çekip, "Tamam mı, konuşacak mısın, indirelim mi?" diyorlar. Yanıt, "Hayır... Asla."

İşkenceciler karşılındakinin gerilemediler. Manevralara basıyorlar. Bu kez üst katta bir "yetkil" konuşuyor onunla. Aynı sözleri duyuyor genç kızın ağzın-

dan; "Asla, size hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yine sorguda. Ayak parmağından, göğsünden, cinsel organından elektrik veniliyor. Susuyor, yemek yemiyor. Açlık grevinde. Susuyor ve su istiyor. "Açlık grevindeyim, su hakkımdır ve istiyorum." Verilmiyor.

Filistin askısında şimdi. Tekrar elektrik veniliyor. Sonuç değişmedi. Tabuta koymakla tehdit ediyorlar. Akına dar bir hücre geliyor tabut denilince. Biraz sonra ögleniyor.

Tabut tüm vücudu kaplayan bir buz tabakasının adı. Buzlar yavaş yavaş eriyor. Genç kızın vücudu sarsıntıyla titremeye, dişleri takırdamaya başlıyor. Sorgucu başında. "Tamam mı... Çıkartalım mı... Konuşacak mısın?" "Hayır... Asla!"

Şimdi sıra papazda. "Tali diller" diyor. Başaramıyor. Genel konularda tartışmaya çekmeye çalışıyor. "Tartışacak hiçbir şeyimiz olmaz" diyor ve susuyor.

Yeniden işkenceye indiriliyor. Aynı muamelelerden geçiyor. Bir mesai günü daha bitti, ikinci time teslim edilcekti şimdi.

"TÜM TİMLERİNİZ GELSİN İSTERSE"

"Böcekler gibi üşüştüler başına çektiştiler, tartakladılar.

Birisi art arda kibrit yakıp, tuttu altında genesinin.

Bir bıçkı sırtına bir başkası dişli demir kanlanıncaya kadar, sonra gittiler uyumaya."

İkinci tim büyük bir gürültüyle geliyor. Amaçları onun sağladığı üstünlüğü yıkamak. Hemen işkenceye başlıyorlar. Cinsel taciz, falaka, avuçların, başını sürekli coplamaya. Hiç ara vermiyor. Arada bir "Tamam mı?", "Asla, hayır" diyalogu geçiriyor aralarında.

"Kendimden geçmek üzereyken bırakıyorlar. Yarı baygın haldeyim. Sürekli şehitlerimiz var kafamda. Sabo, Eda, ellerinde silahlar ve bayraklara selamlıyorlar beni. Hüsamettin, Soner, Yusuf ise hep yanındalar. Zafer bizim

"İşkencecilerle kıyasıya psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için savaşıyoruz. Asıl galibiyetin psikolojik üstünlüğü sağlamak olduğunu her iki taraf da biliyor. İşkencece bir devrimciyi yenilgiye uğratabilmek, onun kafasına işkence korkusunu sokmak, salt kendisini düşünmesini sağlayabilmekten geçiyor."

olacak, biliyorum."

Aksamüzeri onu müdürle görüştürüyorlar. Müdür, konuşmazsa "hayatının nasıl kayacağını" anlatıyor. Oysa o dinlemiyor. Kendi söyleyeceklerini söylüyor. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim. İfade mi savcılığa vereceğim. Bu benim yasal hakkımdır. Bana işkence yapılıyor, bu sizin yasalınıza bile aykırı. Açlık grevindeyim, su benim hakkımdır. Ayrıca tuvalet de benim en doğal hakkımdır, istediğim zaman gitmek istiyorum."

DEVİRCİ İŞKENCEDE YALNIZ DEĞİLDİR. YANINDA VE ARKASINDA HALK VARDIR, YOLDAŞLARI, ÖRGÜTÜ, HALKI HER SLOGANINDA HER HAYKIRIŞINDA, SUSUŞUNDA YANINDADIR. DEVİRCİ BU GÜÇLE İŞKENCECİYİ ALT EDİP ONURUNA ONUR KATACAKTIR.

Müdür "Tamam sana su versinler, tuvalette git, fakat bizim de haklarımız var, yardımcı ol..." Cevap açık, net ve iki kelimeyle ibarettir. "Asla, hayır."

"TANIRUZ SİZİ, YÖNTEMLERİNİZİ BİLİYORUZ"

"Bakıyor çıplak ayaklarına

Sigmistler, çatlayıp donmuşları kıpkırmızı.

Fakat Partizan dışındaydı acının.

Ve nasıl derisinin içindeyse öyle içindeydi öfkesinin ve inancının."

İşkence sonuçlarını gösteriyor. Gece yeşil, koyu bir sıvı geliyor ağzından, işkenceciler telaşlanıyor. Belli ki bu kez "infaz" emri, "kaybet" emri yok. Su diye süt aktıyorlar ağzına. Sütü tükürükle karışmış olarak biraz sonra işkencecilerin suratlarına tükürüyor.

"İşkencecilerle kıyasıya psikolojik üstünlüğü ele geçirmek için savaşıyoruz. Asıl galibiyetin psikolojik üstünlüğü sağlamak olduğunu her iki taraf da biliyor. İşkencece bir devrimciyi yenilgiye uğratabilmek, onun kafasına işkence korkusunu sokmak, salt kendisini düşünmesini sağlayabilmekten geçiyor. Her şeyi biliyormuş havası yaymaya çalışıyorlar... Ama her şeyi biliyoruz senaryolarından sonra benim ısrarla adımlı kabul etmemem üzerine ellerindeki tip tarifine rağmen kimliğimden şüpheye düşüyorlar. Halleri komik."

Sabah tekrar birinci tim devrede. Tuvalette üzerine kovalarla su boşaltıyorlar. Düşüyor ve başını parçıyor. Aynı telaş birinci timde. Hastaneye kaldırıyorlar.

"Çözülmek için sadece işkence, nasihatla yetinmiyorlar, tiyatroya da oynuyorlar. Takım elbiseli birini getirip, 'İşte bak savcı, hadi ifadeni ver, dediğin oldu' diyerek ifade almaya çalışıyorlar. Bu komik oyunlarına gülip, ifademli DGM'de vereceğim diyorum.

Biraz sonra bir kadın polisi doktor olarak tanıtıyorlar."

Hastanede tedavi kabul etmiyor. Şubeye getiriliyor. Ama akşam durumu daha da ağır.

Yeniden hastane. Zorla serum takılıyor. Ölüm Oruççularının hastane günükleri geliyor akına. Serum çikarıp, yüzlerine firtatılıyor.

"El yazımı alabilmek için bana 'ustaca' se-

naryolar kuruyorlar. 'Sana avukat çağıracağız, dilekçe yaz' di-

yorlar. Kabul etmiyor, siz yazın diyor.

Aralarında tartışıyorlar. Sonuçta onlar yazıyor ve dilekçeyi getiriyorlar.

'Sen de ismini yaz' diye. Onu da siz yazın.

Yine tartışıyorlar. İsmi de onlar yazıyor.

'Sen de imzayı at' diyorlar. İki elimle kalemi tutuyorum. 'Tek el'

diyorlar. Atmıyorum."

Hastaneye geldiğinden beri dikkatler üzerinde.

Kapının önünde

meraklı gözler hiç eksik değil. Yüzünde şişlikler, morluklar ve kan var, ama korku yok. Akşam bir kez daha serum vermeyi deniyorlar. Başaramıyorlar. Sonraki sabah, "tyleşliğine" karar verilerek "taburcu" ediyor. Ve aynı sabah şubeye getirilip, hücreye kapatılıyor.

Bir hafta boyunca geliyorlar hücreye. Artık işkenceciler yenilgiyi kabul ediyor. Bir hafta sonra tekrar yukarıya çıkartılıyor. Bir ifade uzatıyorlar. Aldıkları yanıt değişmiyor, işkenceciler yenilgiyi hazmediyor, tartaklıyor, küllü ediyorlar. Ama boşuna. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. Direncin üstesinden gelebilecek bir araç, bir yöntem keşfetmedi.

Soruyorlar;

"Bilmiyorum." diyor.

Soruyorlar;

"Hayır" diyor.

Soruyorlar;

"Söylemem." diyor.

Soruyorlar;

"Bilmiyorum." diyor, "Hayır" diyor,

"Söylemem" diyor.

Ve yer yüzünde bu üç sözden

başkasını unutan ses

sihhatli bir çocuk teni gibi pürüzsüz

ve iki nokta arasındakine en kısa

yol gibi düz."

Zafer onun. Direnmek, her şeyin odaklandığı sözcük. Direnmek, gerekli olan, mümkün olan, onurlu olan ve şehitlerimize yaraşır olan. O direndi. Direnmek göreviydi. Ve işkencecilerin kafasına iki sözcüğü yerleştirdi: "ASLA, HAYIR!"

İNSAN HAKLARI

Susmak, ifade vermemek saygınlıktır

Sorguda susmak; Anayasa, yasalar ve uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınmış (!) temel bir hak. İşkencece susmak ise bir hakkın kullanılmasından da öte, saygınlığın bir ifadesidir.

İşkencenin amacı da, bir araç olarak kendisi de, yarattığı sonuçlar da insanlık dışıdır. Ve bu saygınlığı yok etmek için olmadık yollara başvurmaktadır.

Susmak, bu insanlık dışı aracı işlevsiz kılmaktadır. Direnen her insan, işkenceyi işe yaramaz hale getiren, işkencenin elinden bu insanlık dışı silahı bir kez daha düşürmektedir.

Susmak; kendisinden başka insanların da aynı işkencecileri görmesinde sorumluluk almaya reddetmektedir.

Susmak; işkence ile kendisine dayatılan onursuzluğu işkencenin suratına çarpmaktadır. Kendimize olan saygımızın bir kısmını ya da tamamını işkencehane de bırakmadan çıkmaktadır.

İşkencenin hiçbir şeyi kabul ettiremediği insanlara "Peki, ifade vermiyorum diye yaz, imzala", "Bir imza atsan ne olur?" yalvarmalarından bundandır. Ne kazanacaktır işkenceci, "zararsız", "zaten bilinen" birkaç şeyi kabul ettirmekle ya da "zararsız" birkaç tutanağı imzalatmakla? Belki hiçbir şey... Fakat o birkaç atamızı söylediklerinde o imzayı attığında, atamızı kaybedecekleri vardır. Kendine duyduğu saygıdan bir parça... Arkadaşlarının ona duyduğu saygıdan, güvenden bir parça... Neden bir parça daha olmasın?.. İşkencenin mantığı böyle çalışır ve işkence tezgahlarının çalışması durmaz. Olmadı mı, bu seferlik bu kadar, bir

dahaki sefere bir parça daha ya da belki tamamen... "Zaten bilinen" her bilgi, son söyleyenin ağzından bir kez daha onaylanırken "küçük" de olsa yeni bir "katkı" taşır. Bu küçükçe bilgilerin birbirine eklenmesiyle yeni işkence tezgahları kurulur. Söylenen her sözcük, atılan her imza insanın kişiliğinden, saygınlığından bir şeyler alıp götürür. İşkenceye rağmen, dayatılan onursuzluğa boyun eğme anlamına gelen her davranış, davranış sahibi için de, halk için de "onaylanmayan" bir davranıştır. Kişiyi ezer, kemirir.

Birakalım devrimciliği, demokratlığı, sokaktaki herhangi bir insan dahi, karakolda kendisine gösterilen "muameleye" boyun eğmesin. Kimseyle anlatılmaz. Bu onun için bir saygınlık kayıptır.

Düzenin kendisine dayattığı her türlü onursuzluğa rağmen halk, kendi değerlerini içten içe yertirir, bir değerlere sahip çıkanlara saygı duyar, yüceltir. Halkın bu öz değerlerinin gücüdür işkenceciye dahi direnen insana saygı duymayı öğretir. Ne yine halkın bu öz değerlerinin gücüdür ki, direnmeyen insanı ne kadar işkence görmüş, eziyete uğramış olsa da "ayplatır". Çünkü işkencenin mekânında, işkencenin karşısında haklılığı sahipsiz bırakmış, savunmamıştır.

İşkence en çetin snavidir. Bu snavda kişinin devrimciliği, demokratlığı, yurtseverliği sınanır. Değer yargıları, ahlaki yapısının sağlamlığı, inançları sınanır. Onuru, saygınlığı, güvenciliği sınanır. Bu sınavın "geçer" notu, susmak, ifade vermemektir. Ölüme konan belgelere imza atmamaktır!

Katliam şefleri ve rektörler estirecekleri terör için toplandılar.

Üniversitede terörün yeni adı: ÖZEL GÜVENLİK BİRİMLERİ

İstanbul Valisi Havri Kozakçoğlu rektörlerle görüştü. Artık üniversitelerde "sükunet" sağlanacak, "terör" olaylarına son verilecek.

Kozakçoğlu'nun 23 Eylül'de yaptığı "Güvenlik Zirvesi" toplantısına Necdettin Menzîr ve Jandarma Alay Komutanı Necati Sezgin'in yanı sıra rektörler de katıldılar.

Rektörler işkenceci şeflerin talimatları karşısında el pençe divan durarak adeta "tabu efendim, siz emredin bizi yaparız" dediler.

Polis şeflerinin aldığı ve rektörlerin baş salladığı kararlar uyarınca kampüslerin etrafı kalın duvarlarla çevrilecek, giriş çıkışlar kontrol altına alınacak ve artık üniversiteler üzerinde kuş uçurtulmayacak.

Yeni kurulacağı söylenen "Özel Güvenlik Birimleri'nin uygulayacağı "terör" programı aslında geçmişte polisin idare ve sivil faşist işbirliğiyle yaptıklarından farklı bir şey değil. Kozakçoğlu'nun istip öne sürdükleri, geçmiş yıllarla üniversitelerdeki devlet terörünün resmi dilden ilan edilmesidir. Çünkü okul bahçelerindeki molozların, taşların toplanmasından, kantinlerin, sınıfların boşaltılmasına varıncaya kadar altı sıra silan "ölenler" öğrenci gençliğin sıkça tanık olduğu görüntülerdir.

21 Mart 1990'dan sonra üniversiteler polis işgali altında tutularak, defalarca sınıflar, anfiler, kantinler basıldı. Yüzlerce çevik kuvvet ve sivil polis tarafından iki günde bir basılan okullardaki afişler, ilanlar vb. yırtılarak parçalandı. Hatta Dünya Kadınlar Günü'nde İÜ. Edebiyat Fakültesi'ne asılan balonlara saldırılar, üzerinde ziplayarak patlatılmaktan da zevk alan onlar 6 Kasım'da, 1 Aralık'ta tüm güçlerini üniversite kapılarına yığdılar. Yüzlerce öğrenciyi kapı aramalarından, çekilen operasyonlardan gözaltına alarak işkenceden geçirdiler.

Kimi zaman sivil faşistler silahları, mıştaları, bıçaklarıyla saldırdılar, kimi zaman Düzce Meslek Yüksek Okulu'nda olduğu gibi idareciler öğrencilerin üzerine yürüdüler.

Üniversite kapılarında didik didik arama yaptılar ama duvarlara asılan dövizlerin, pankartların önüne geçemediler. Gözdağı vermek için kantin, sınıf basıldı, ama okullarda Şehir Sahin'lerin direnişlerini engelleyemediler. Her okul kapısını birer karakol haline getirdiler, ama bir gün karakollarının başlarına yıkılacağını hesap edemediler.

Şimdi üniversitelerde yıpranan polisi kapı önüne çekerek, onların okul içindeki görevlerini yükledikleri, nasıl ve kimlerden oluşacağı tam olarak belli olmayan özel güvenlik birimlerinden medet umuyorlar.

Ashında özel güvenlik birimleri üniversite gençliği için yeni bir şey değil. Bilkent Üniversitesi'nde kurulduğu günden, İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi, Hacettepe Üniversitesi, Gazi Üniversitesi'nde 91'den bu yana pek işlevli olmasa da özel güvenlik birimleri bulunuyor. Bu birimler Çapa Tıp Fakültesi'nde daha önce hastane içinde çalışan personelden, Hacettepe Üniversitesi'nde personel şeflerinden, Gazi Üniversitesi'nde ise kapıcı, müstahdem vb. oluşuyor. Şimdi ise bugüne kadar muhbirlik görevini yerine getiren bu özel güvenlik birimlerinin yetkileri ve sorumlulukları genişletilerek tüm üniversiteleri içine almayı hedefliyor.

Bu birimlerin henüz kimlerden oluşacağı net olmamakla beraber, polis-sivil faşist ve okul idaresi üçgeni içinde olacağı açık.

Özel güvenlik birimleriyle polis, idare, sivil faşist işbirliği ve şimdiye kadar sürdürdükleri fiili saldırılara yasal statü kazandırılmaya çalışılıyor.

Yasal da olsa yasadsı da olsa öğrenci gençlik üzerinde estirilen terörde, baskı ve yasaklarda herhangi bir değişiklik yok. Yalnızca şimdi biraz daha sistematik, programlı ve işe daha hazırlıklı başlıyorlar.

Devrimci gençlik de özel güvenlik birimlerini işleme kılmanın, daha baştan ölü doğmasının hazırlıklarını yapmalıdır.

Ankara Ortaöğretimde yeni gelenek Liselerde de alternatif açılış

25 Eylül'de Ankara Gazi Lisesi'nde idarecilerin ırdı. Okul bahçesinde yapılan şenlik çevre alışık olmadığı bir gün yaşandı.

Öğrenciler arasında her günküden farklı bir esnafın da dikkatini çekti. Grup Tem-kıprdanış, bir hareketlilik vardı. Bu hareketliliğin muz'un coşkulu şarkıları öğrencilerin de nedeni öğle saatlerinde anlaşıldı. DLMK'lı katılımlı hep bir ağızdan söylendi. Öğrenciler ellerinde DLMK yazılı kırmızı mendiller Şenliğin sonlarına doğru Anafartalar Polis Karakolu'na bağlı polislerin şenlik yerine gelmesiyle çevre esnafın ilgisiz iz ediyorlardı.

Şenlik kendi iradelerinin yansıtılmadığı leyen gözleri, şaşkın bakışlara dönüştü. ve her şeyin idareciler tarafından belirlendiği Polis öğrencilerin şenliğine müdahale ederek bazılarına gözaltına almaya çalıştı. 12.30'da başlayan şenlikte DLMK'lı bir Lisenin karşısında dükkanı bulunan bir esnaf tepkisini "Güçlerini bu çocuklara, bizim gibi insanlara kullanıyorlar, etrafta öğrenci neden böyle bir şenlik yaptıkları-

Ankarada Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri (DLMK), demokratik lise mücadelesini bu yıl, alternatif şenliklerle başlattı.

nı açıkladı ve "... Gerici-faşist eğitim zihniyetinin hakim olduğu okul yönetimleri öğrencilerin gerçek iradesini yansıtmıyan öğrencilere kapalı platformlarda sorunlarımızı sözde tartışıyorlar. Bizim de söyleyecek sözümüz var. Ve yarattığımız ortamlarda da hakkımızı kullanacağız." diyerek öğrencileri kendi örgütüllüklerini yaratmaya, DLMK'larda yer almaya ça-

şıyor. Onlara ses çıkartmıyorlar." sözleriyle dile getirdi.

DLMK'lı öğrenciler polise karşı kararlilikla direnerek hiçbir arkadaşlarını vermediler.

Coşkuya başlayan şenlik, polisin müdahalesiyle bitse de Ankara'da liseli gençlik DLMK safılarında ilk alternatif açılış şenliğini yapmanın, direnmenin gururunu yaşıdı.

Röportaj

Fırat Üniversitesi'nden TÖDEF'i rencilere saldıracaklar.

Mehmet Turabik: Bugünlerde

üniversitemizde sivil faşistlerin kol

gezdğini ve bir örgütlenme içinde olduklarını gözlemliyoruz. Bunları bu

denli rahat ve pervasız olmaları okulu-

muzda özel güvenlik birimleri oluşturmak

inçin zemin hazırlandığını gösteriyor. Bir

öğretim görevlisinin "okulumuza yeni

memurlar gelecek, bunlar çok iyi insanlar"

sözleri de ÖGB'nin mesajlarını veriyor.

Bilkent Üniversitesi'nden AYÖ-DER'i

Özlem Sevgi: Okulumuzda var olan

ÖGB'ler şimdiye değin telsiz

kullanıyorlardı, bundan sonra sanırım

silah taşımaya da başlayacaklar Önce

kimlik kontrolü ve jandarmaya ihbarla

görevlerini yapıyorlardı, bundan sonra

"huzur sağlama" adı altında öğ-

rencilere saldıracaklar.

Gazi Üniversitesi'nden AYÖ-DER'i Gökhan Menet:

Gelişen mücadele okullarda polisi ve jandarmayı

teşhir etti. Bu nedenle polisi ve jandarmayı görünürde

okul dışına çıkaracaklar, fakat bunların görevini

oluşturdukları ÖGB'ye yükleyecekler.

Hacettepe Üniversitesi'nden

AYÖ-DER'i Sevgi Saygılı:

Türkiye genelinde TÖDEF, Ankara özelinde AYÖ-

DER'iler olarak öğrenci gençlik üzerinde oynanan

oyunlara sessiz kalmadık, bundan sonra da öğrenci

gençliğe yönelik saldırıların sistematik ve yasal bir

şekilde yürütülmesinden başka bir şey ifade

etmeyen uygulamalarıyla ÖGB'lere de tavır alacak

ve sessiz kalmayacağız.

SAĞLIK-SEN 1. Olağan Kongresini yaptı

"Satı Taş aramızda"

İstanbul THD'li hemşirelerin başlattıkları mesleki onur, ahlak ve grevli toplu-sözleşmeli sendikal hak mücadelesinden kaynağını alan ve geleneklerini geleceğe taşıyan Sağlık Emekçileri Sendikası SAĞLIK-SEN 1. Olağan Kongresini yaptı.

SAĞLIK-SEN, ilk kuralan memur sendikalarından biri olarak (Ekim '90) sağlık emekçilerinin hak alma mücadelesinde yerini aldı. Bundan bugüne baskılardan, sürgünlerden geçerek geldi. Sendikayı yıldırmak için valiiliğin açtığı bir dava sonuçlanmadan başka bir karşı dava açtılar. Yılmadılar. Sağlık emekçileri mücadeleden aldıkları güç ve haklılıkla sendikalarını yaşattılar. Geçtiğimiz Haziran

içinde olduğu gerçeği, bizleri mücadele-mizle bugün buraya getirdi. Yaptığımız genel kurul ile yanına daha bir mücadele azmiyle beraber başlayacağız" denildi.

Kongrede Tüm HABER-SEN yönetim kurullarından Yunus Türkölmez ve TARIM-SEN İstanbul Şube yönetiminden Talip Aydın konuk olarak birer konuşma yaptılar.

Kongrenin ilk günü Grup Özgürlük Türküsü'nün dinletisi kongrenin halaylarla kucaklaşmasını sağladı. Kongre boyunca okunan mesajlar arasında Malatya ve Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol Tutsaklarının mesajının uzun uzun alkışlanması da bunun kanıtıydı. Sloganlar Sati içindi.

ayında yapılması gereken kongreyi valilik "İhtiyati tedbir" kararı ile engellerken SAĞLIK-SEN açtığı karşı dava ile kongre yolunu yeniden açtı.

SAĞLIK-SEN'li kongre öncesi onurlu ve mücadelecilik sağlık emekçileri yetiştirme geleneğinde önemli bir yere sahip olan, aralarından çıkan ve her zaman aralarında olan 17 Nisan şehidi Satı Taş'ın, 12 Temmuz şehitlerinin, Malatya şehitlerinin, Sabo'ların, Fazı'ların mezarını ziyaret ettiler. Kongrenin açılışını şehitlerin mezarında and içerek, mücadele ve şehitlere bağlılıklarını göstererek yaptılar.

SAĞLIK-SEN'in 1. Olağan Kongresi 26-27 Eylül tarihinde Belediye-iş toplantı salonunda yapıldı.

Salona ilk girişte göze çarpan ve salonun tavanına hakim olan "Sağlık Emekçiyiz-Haklıyız Kazanacağız" pankartı vardı. Yakalara takılan Satı'nın resminin altında "Satı aramızda" deyisi bunu kanıtlıyordu. Satı Taş kongre divan kurulunun başında yer alan karantillerle kaplı resimle adeta "aranıyordayım" diyordu. Belki kongre kalabalık değildi ama ruh ve coşkusıyla görülmeye değerdi.

Kongre bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda şehit düşen Satı'ların anısına saygı duruşu ile başladı. SAĞLIK-SEN'li emekçilerin geçmiş döneme ilişkin hesap ve değerlendirmelerinden sonra, geleceğe dönük olarak daha çok çalışılması gerektiği konusunda görüşler sunulurken, "Süreç içerisinde durduğumuz, tikanıklığı işkolumuzda yaşadık. Ancak bu bizim mücadele alanımızı daraltmadı. Toplumsal diyalektikimizin devrimin

ilçe Seçim Kurulu'na sunulmak için verilen yeni yönetim aday listesinden sonra, kongreye katılan memurlar Grup Özgürlük Türküsü'nün müziği eşliğinde halay çekerek kongreyi bitirdiler.

Tüm BEL -SEN Tüm MALİYE-SEN kongresi varıldı

Memurlar kongrelerden umduğunu bulamadı

Kamu emekçilerinin mücadeleleriyle kazandıkları sendikalar, örgütlenmede önemli adımlar atmanın eşliğinde bulunuyor. Valiliklerin, polis'in memurların sendika kuramayacağına ilişkin keyfi baskı ve sendika kapatmaları, sendikaları var olma mücadelesinden alıkoymadı.

Yönetim İçin Her Yol Meşru

Kongrelerde memur mücadelesinin ölümlüğü tikanıklık, pasif ve teslimiyetçi anlayış barikatının aşılması için devrimci demokrat memurlar kararlı ve doğru bir mücadele çizgisine sahip olan memurları sendika yönetimine getirme cabasıdır. Her türlü ilkesizliği kendisine ilke edinmiş, kendi grup çıkarının dışında gözü hiçbir şeyi görmeyen anlayışlar ise kongreyi ilkesiz birlikler ve liste kaosuyla ege-men olduğu platformlar haline sokuyorlar. Geçmişte EĞİT-SEN, bugünden ise Ne TİM BEL-SEN ve Tüm MALİYE-SEN'in kongresine tam da bu hava egemen olmuştur. Yönetimde pay kapmak için bugün birlikte olanlar, yarın birbirlerine 'satıldık' suçlaması getirebilirler. Her şey yönetimde olma üzerine yoğunlaştırılınca ne ilke, ne devrimcilik, ne demokratik kah-

Adana'da sürgün edilen Tüm RAY-SEN üyesi üç sendika yöneticisi için sürsüz açlık grevi başladı. Tüm RAY-SEN'den Celal Köken'in Konya'ya, Şaban Serdaroglu'nun Ulukışla'ya, Nurettin Toplar'ın Sivas'a sürgün edilmeleri üzerine Tüm RAY-SEN Adana Şube Sekreteri Tonguç Özkan ve Genel Sekreter Süleyman Eryılmaz 25 Eylül'de sendika binasında bir basın açıklaması yaparak açlık grevini başlattılar.

Dönüşümlü olarak başlatılan ve halen süren açlık grevini ÖZGÜR-DER'li aileler ziyaret ederek desteklerini sundular. 27 Eylül'de Adana'daki memur sendikaları EĞİT-SEN'de toplanarak bir basın açıklaması yaptılar. Tüm RAY-SEN'li memurların desteklediği açıklamada, sürgünler ve baskıların kaldırılması istendi.

Tüm RAY-SEN'li memurların eylemine neden olan sürgünler ve posta treninin Fevziye'ye yerine, 15 saat çalışmalarına neden olan Malatya'ya götürülmesi sorununa karşılık, yetkililer keyfi tavırlarından ve fazla çalıştırmadan vazgeçmiyorlar. Açlık grevi yapanlar bu nedenle 27 Eylül'de 6. Bölge Müdürü Süleyman Gündoğdu ile görüştiler; görüşmeden olumlu bir sonuç çıkmayınca da eylemi sürdüreceklerini belirtti-

Demiryollarında sürgünlere karşı açlık grevi

ler. Sürgün edilenlerden Celal Köken "Bizler insan omuruna 'arasız' bir biçimde çalışmak için açlık grevine başladık. Benim görevi iade edilemem sorunları çözmiyoruz. Amacımız tüm sorunları ortadan kaldırmak" diyor.

Yasadıkları gelişmelere ilişkin ise şunları belirtiyor: "18 Eylül'de 2614 sayılı posta trenini Malatya'ya götürmekle görevlendirildim. Fevziye'ye geldiğinde 8 saatim dolmuştu ve treni orada bıraktım. Jandarma tarafından gözaltına alındım, hakkımda dava açıldı. Be-raat etmemize rağmen son derece keyfi bir uygulamayla sürgün edildik. Eylem-lerimize devam edeceğiz. Asla yılmayacağız."

29 Eylül'de AG eylemini bitiren memurlar ziyaret eylemine başladılar.

Yerini burjuvaziden hiç de geride kalmayacak kulisler, kafa kol ilişkileri, feodal hastalıklar, yönetimi paylaşmak için pazarlıklar alıyor. Sendikalarındaki tikanıklık bu noktada başlıyor. Politikaları farklı olan grupların yönetimleri paylaşımları ve grupsal çıkarlar toplamadan politikasızlık ortaya çıkıyor. Ya da her temsilcilikte, bölgede farklı politikalar gündeme getiriliyor. Bir yerde eylem kırıcı tavra varan bu politikalar (politikasızlık) diğer yanda aynı eylemi en doğru eylem olarak görüp örgütliyor. Ekonomik gelişmişlikler dışında, politik tavır alışlarda ortak bir tavır belirlenmiyor. Örneğin bir iki şube Kürdistan için açlık grevi örgütlerken diğerleri işi sessizlikle geçiriyor. Hisse nedni satın alır gibi yönetimi paylaşanların, merkezi doğru bir politika ortaya çıkarmaları mümkün değildir. Her kongre bizler için yeniliklerin, mücadelede bir adım daha atmanın bir veri haline gelmeli, getirilmeli; devrimci-demokrat memurlar bu bilinci taşımalıdır. Ama en önemlisi yönetimlerde politikasızlık değil, devrimci politikaların egemen kılınmak için ilkelere zor mee gerilemek ve illa da yönetimde olmak gibisiz bir anlayışla hareket etmemek gerekir.

Sinop'ta işçiler sokağa atıldı, halkın umudu söndürölmek isteniyor

Sinop'ta '91 yılının Ağustos ayından bu yana yaşanan işsizleştirme politikası geçtiğimiz günlerde son şeklini aldı. Cam Holding'e bağlı Şişe Cam kapatıldı. Radar fabrikasının da 1993 yılında kapatılacağı kesinleşti. Kısa adı SÖKSA olan Sinop Örne Giyim Sanayi ise kısa bir süre önce kapatılmıştı... Şişe-Cam Fabrikası'ndan 1600, SÖKSA'dan 400 işçi atıldı. Kapatılması düşündüren Radar Fabrikası ile işsizler çoğalacak ve SSK Hastanesi, bankalar ve bazı küçük işletmeler de kapatılma tehlikesi ile yüz yüze gelecek. Daha bugünden bazı banka şubeleri kapatılmış bulunuyor. Tarımı gelişmemiş bir kent olan Sinop'ta, Sinop halkı kentin ölü bir kent haline gelmesine karşı çıkıyor. Balıkçılık ise Sinoplunun geçimini sağlamaktan uzak. Turizm geliri de elde edemeyen Sinop halkının önüne seçenek olarak geç konuluyor.

Sinop'un işsizleştirilmesine ve insan-sızlaştırılmasına karşı çıkan Sinoplular Şişe-Cam'ın kapatılmasının ardından 26 Eylül'de bir miting düzenlediler. Kristal-İş Sinop Şubesi'nin düzenlediği mitingde kadın ve çocuklar da dahil yoğun bir katılım oldu. Sokaklarda, caddelerde coşku vardı. Esnaf kepenk, şoför kontak kapattı. Mitinge yaklaşık 7 bin kişi katıldı. Kristal-İş'in İstanbul Paşabahçe ve

sı'ndan, Samsun Harb-iş işçileri Sinop Eğitimci öğretmenler miting alanındaydılar.

Diğer yandan Şişe-Cam Fabrikası'nın kapatılma gerekçesini iflas olarak gösteren işverenin iddialarına karşı Kristal-İş Şube Başkanı İsmail Usta "Asıl neden işçilerin sendikali olmasıdır.", diye açıklama yapıyor. İşyeri sendikali olunca işveren bundan dolayı asgari ücrette işçi çalıştırıyor. On yıl boyunca vergiden muaf tutulan fabrika, vergi ödeme zorunluluğuna karşılaştığında bu kez fabrika kapatılma yoluna gidiyor, İsmail Usta, "Fabrikanın kapatılması büyük olasılıkla geçici olacaktır.

önüne geçmek için de her şey yapılacaktır." diye konuşuyor.

26 Eylül Cumartesi günü sağnak yağmur altında yürüyerek hakkını arayan Sinop halkı yılların sessizliğini bozdu. Ne var ki, miting sonrası Ulaştırma Bakanı Yaşar Topçu'nun havaalanı açmak için gelmesinin ardından Sinoplular yine kendi kabağına çekildi. İşverenin böylelikle konuşan Yaşar Topçu'nun konuşması, Kristal-İş Genel Merkez'in Sinop Şişe-Cam işçisine destek amaçlı yurt çapında üretilen gelen gücünü harekete geçirmek için bir şey yapmamasıyla birleşince, işçiler işe dönme umudunu yitirerek tazminatlarını almaya başladılar.

Çorlu ve Kozlu katliamına dava açıldı

Topkapı Şubesi'nden 80 kişinin katıldığı mitingde çevre işçi fabrikalarının işçileri de yer aldı. ORUS Ayancık işletmesinden, Taşköprü Sümerbank Fabrika-

Zonguldak Kozlu Kömür İşletmelerinde 300'den fazla madencinin ölümlüyle sonuçlanan grizu faciası ve Çorlu Konyalılar Mensucat fabrikasında 32 işçinin ölümüne neden olan patlamaların ardından 'sorumlular' hakkında dava açıldı.

Kozlu'da 48 TTK yöneticisinin davası sürerken, Çorlu'da DSI ve Fabrika Genel Müdürü Hasan Gökdemir hakkında açılan davada "tedbirsizlik ve dikkatsizlik sonucu birden fazla kişinin ölümüne ya da yaralanmasına sebebiyet vermek" suçundan 4 ile 10 yıl arasında hapis cezası istendi.

"İş kazası" diye geçiştirilmeye çalışılan katliamlara halkın yoğun tepkisi karşısında dava açılmış, sorumlulardan hesap sorulacağı söylenmişti.

İstanbul Santa Boya Fabrikası'ndaki patlamada, Kumkapı trinitaj atölyesindeki yangında, Yenipeltekteki grizu fa-

ciasında onlarca insan ölmüş ve benzeri soruşturmalar açılmıştı. Ancak aradan 2-3 yıl geçmesine rağmen bu davalardan hiçbir ses çıkmadı ve katliamlar unutturulmaya çalışıldı.

Devlet olası katliamlar için herhangi bir önlem almıyor, adeta yeni katliamların olması bekleniyor. Örneğin, Trakya'daki çoğu fabrika halen altında su kaynağı olan topraklar üzerine kurulu bulunuyor. Metan gazı tehlikesi her zaman olduğu halde olası patlamalara karşı bir tedbir alınmıyor. Sadece katliamların yapıldığı fabrika ile ilgili dava açıldı; kamuyunun beklentisi böyle yatıştırılmaya çalışıldı.

Çorlu ve Kozlu katliamı için açılan Davalar davalar sonunda belki de katliamlar "delil yetersizliğinden" aklanacaklar. Ama esas yargılamayı halk yapıyor. İş

kazası" denilerek yüzlerce evladının kâr hirsına kurban edilmesini halk affetmeyecek, halk gerçek adalet istiyor. Katliamların bir daha olmamasını, can güvenliği içinde insanca çalışma koşullarının yerine getirilmesini istiyor.

Metal işkolu toplu sözleşmesinde kaygılı bekleyiş

100 bin sendikali işçinin çalıştığı metal işkolunda, Ağustos ayında başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ederken, işçilerin kaygılı bir bekleyiş sarı. Bir toplu sözleşme öncesi daha kararlarda MESS gibi emek düşmanlığıyla ünlü bir işveren sendikası varken, sendikal örgütlenmesinde uzlaşmacı sendikacılığın ağırlığı sürüyor. MESS'in uzlaşmaz tutumla bu yıl ısrar ettiği maddelerin başında işçileri alt-üst diye iki gruba ayırmak için türlü ücret biçimini dayatmak geliyor.

Metal işkolunda TİS görüşmelerini bu işkolunda örgütlü olan Türk Metal, Otomobil-İş ve Özçelik-İş sendikaları ayrı ayrı yürütüyorlar. Türkiye otomotiv sanayinin önemli bir kenti olan Bursa'da - sözleşme hazırlanan 19.000 metal işçisini kapsıyor. Tofaş, Renault, Mako Robert Bosch işletmelerinde 17.000 işçi için Türk Metal; Türk Siemens, Elba, Cimsaş ve Asil Çelik'te 1700 işçi için Otomobil-İş; Maysan'da çalışan 240 işçi için ise Özçelik-İş görüşmelere katılıyor. Uzlaşmacı sendikacılık çemberlerini kıramadıkları sürece, metal işçilerin bu yıl da sermayenin dayattığı bir sözleşme bekliyor.

Esas olarak Otomobil-İş Bursa Şubesi'nde yer alan ilerici demokrat sendikacı ve işçilerin güçlü bir çembere kurmayla henüz yetmiyor. Sosyal ve ıdare taleplerin ağırlıkta olduğu Otomobil-İş sözleşme taslağında MESS, işçilerin % 120 zam talebine % 6 ile yanıtlıyor. Metal işçileri her yıl işverene karşı mücadelesinin aynı zamanda sarı sendikacılığa karşı mücadeleyle yürümek zorunda olması gerçeğiyle karşı karşıya kalıyorlar.

Küçükçekmece Belediyesinde direniş

Geçtiğimiz Mart ayında toplu sözleşmelerle imzalanan belediye işçileri, sözleşmeyle kazandıkları farkları aylardır alamıyorlar.

çiler, işveren aleyhine açtıkları davayı da kazandılar. Ne var ki hakları hala ödenmedi. Haklarının gaspedilmesini "bıçak kemiğe dayandı" diye tanımlayan Küçükçekmece Belediye işçileri 23 Eylül'den itibaren denize geçtiler. Direniş belediyede çalışan 1400 işçiyi içine alıyor ve iş birkamı biçiminde sürüyor.

YİTED işsizlik sigortası taslağını protesto etti

Yapı İşçileri ve Teknik Elemanları Yardımlaşma Derneği (YİTED) 29 Eylül'de inşaat sektöründeki sömürüyü, sosyal hakların gaspını protesto etti.

Her sabah 2-3 bin yapı işçisinin toplanıp iş beklediği Ankara Ulus işçi derneğinde yapılan protesto açıklamasında, işsizlik sigortası taslağında inşaat işçilerinin kapsam dışı bırakılmasına karşı çıktı.

YİTED'in protestosu çevredeki işçiler tarafından desteklendi.

MÜCADELECİ İŞÇİ baskılara karşı yazmaya devam ediyor

Türkiye'de çıkan yerel gazeteler içinde Zonguldak'ta farklı bir gazete çıkıyor, emekçinin hakkını arayanların, mücadele edenlerin gazetesi... Adı **Mücadeleciler** işçi.

Emekçilerin sesi, işçilerin mücadelesinin sesi olan **Mücadeleciler** işçi, çıktığı günden bu yana 14 sayıdır işverenleri, sendika ağılarını ve bunları koruyanları rahatsız etti. Bu yüzden de, gazetesinin önüne bir dizi engel çıkarıldı. Zonguldak ve Ereğli'de matbaalar gazeteyi basmadı. Satış engellendi. Satanlar gözaltına alındı, tehdit edildi. Tüm bunlar gazetesinin okur sayısını artırmasını, kitlelerle

kucaklaşmasını engelleyemedi. Bu sefer fiili saldırılar başladı. Gazetesinin sahibi, yazı işleri müdürü gözaltına alındı. Gazete binası talan edildi.

27 Eylül-günü gazetesinin sahibi Meral Bakan'ın evi polislerce kuşatıldı. Polisler evde bulunan okurlara ve çalışanların ailelerine saldırdılar. Tehdit ve hakaretler yağdırdılar. Aynı gün yine saat 22.30 sıralarında Madenci Anıtı civarında Meral Bakan, gazetesinin Yazı İşleri Müdürü Birol Günece ve gazetesinin muhabiri polis tarafından sıkıştırıldılar. Yanlarındaki yazı ve belgeler "incelenmek" gerekçesiyle alınmak istendi. Uğ-

radığı saldırıya "İnsanlık Onuru işkenceyi Yenecek" sloganıyla yanıt veren ve drenen gazetecilerden Birol Günece gözaltına alındı.

Birol Günece 15 dakika gözaltında tutuldu. Günece'den alınan gazete, belge ve yazıların incelenmesi 5 dakika sürdü.

Baskı, gözdağı ile sosyalist basının yayın hayatını engelleme çabaları işçinin, memurun, öğrencinin derdini, yananın haksızlığını, işkenceyi, açlığı, sömürüyü yazmaya devam etmekle ve onların sesi olmakla boşa çıkarılacaktır.

Buca Cezaevi'nde direniş sürüyor

Buca Cezaevi'nde tutsakların süresiz açlık grevi ve ailelerin başlattığı destek açlık grevi sürüyor.

Buca Cezaevi'nde tutsakların açlık grevi 18. gününde. Aileler de Buca HEP ilçe binasında açlık grevlerini sürdürüyorlar.

Siyasi tutsaklarla cezaevi idaresi arasındaki yaşamsal ihtiyaçların sağlanması ve keyfi yasaklamalar konusundaki sorunlar 14 Eylüldeki saldırıyla daha da boyutlandı.

Cezaevinde iki yıldan beri görüşe çıkmamış, yakınları ile mektuplaşmamış, hatta 1997 yılına kadar da görüş ve mektup yasağı sürecektelerdi.

Hiçbir cezaevinde fiilen uygulanmayan hücre cezası, hemen her operasyon sonrası bayan tutsaklara uygulanmaya çalışılıyor.

Kontrgerillanın bir yıldan beri KAP (Kemalist Asker Polis Gücü) imzalı bildiriler dağıtarak "Biz cezaevinde de varız. Bizden kaçamazlar, öldüreceğiz." dediğini belirlenen tutsaklar, operasyonu kontrgerillanın saldırısı olarak nitelediler. Tutsaklar açlık grevlerinde insanca yaşam için zorunlu başta açık görüş ve mektuplaşma hakkı, koğuşlar arası ziyaret olmak üzere 25 maddeden oluşan haklarını talep ediyorlar.

Devrimci tutsaklar ve aileleri adına yapılan açıklamada, kamuoyunun böyle bir saldırı karşısında duyarsız kalmaması ve süren direnişe destek verilmesi çağrısı yapıldı.

Hatay Cezaevi'nde direniş kazandı

Adana (Mücadele)- Hatay Cezaevi'nde tutsakların başlattıkları süresiz açlık grevi taleplerin kabul edilmesiyle sona erdi.

Cezaevinin temel sorunlarının başında baskılar, hak gaspları ve sağlık sorunları geliyordu. Gazete, dergi ve diğer zorunlu yaşamsal ihtiyaçlara cezaevi idaresi yasaklamıştı.

Tutsakların ağır sağlık sorunlarıyla karşı karşıya oldukları cezaevinde Hatice Aydemir, Yusuf Demir ve Kanan Güder'in kolları felçli durumda bulunuyor. Ancak hiçbir hastaneye götürülmedi. İşte tüm bunlardan dolayı baskılara karşı koyma direnişi gündeme getirdi. 17 Tutsak, 17 Eylül'de süresiz açlık grevine başladılar. Direniş sürerken, Hatice Aydemir'in avukatı Metin Kozan bu konuda bir açıklama yaparak, hükümet yetkililerini ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu üyelerini gerçekleri görmeye, Hatay Cezaevi'ne çağırıyordu.

Katlettiğiniz Kürt çocukları yakanıza yapışacaktır

Vesile Artıç, Şırnakta devletin insanlık suçlarına bir kanıt...

Vesile Artıç 31 yaşında. Şırnak'ın Balveren Köyü'nden

24 Ağustos'ta Balveren Köyü devlet güçleri tarafından bombalandığında diğer evler gibi Vesile Artıç'ın evi de isabet aldı. 6 çocuğundan 10 yaşındaki oğlu İbrahim Artıç öldü. 4 çocuğu yaralandı. Kendisinin bir gözü kör oldu, diğer gözü ağır hasar gördü.

Vesile Artıç, abluka altında bulunan ve hiçbir gazetesinin sokulmadığı köyünden binbir zorlukla İstanbul'a gelebildi. Şimdi iki bacağı saldırı esnasında kopmuş olan 6 yaşındaki kızıyla birlikte tedavi görüyor. Köyün şu anki durumunu, "Kötü yaşanmayacak bir halde. Askerlerin başımıza getirmedikleri hiçbir şey kalmadı." şeklinde anlatıyor.

olarak da

Tekrar Şırnak'a dönüp, dönmeyeceği sorusuna, "Bu koşullarda köye dönmek istemiyorum. Ama mecburum. Başka çarem yok." diye yanıt veriyor.

Vesile Artıç evleri bombalanan, her yaşta katledilen, göçe zorlanan Kürt halkının yüz binlerce mağdurundan biri. Ölen çocuklarının cesetlerinde, kopan küçük bacaklarındaki yaralarda devletin suç izleri var. Demirel'ler, Sezgin'ler, MGK kurmayları eserlerini görsünler. Aldıkları katliam kararlarına bunların fotoğraflarını da işlesinler.

Arşivlerinde dursun ki, politikalarının sonuçlarının başlarına ne getireceğini görsünler.

Yarın bu insanlar, bu çocuklar yakalarına yapışacaktır.

Vehbi halkıyla bir kez daha kucaklaştı

Elazığ (Mücadele)- Ankara'da 13 Ağustos'ta şehit düşen Vehbi Melek'in mezarı ziyaret edildi. 26 Eylül günü Grup Ekin, EHADKAD'lılar, Elazığ'dan, Hozat'tan, civar ilçe ve köylerden gelen halk, Tunceli'nin Hozat ilçesine bağlı İn Köyü'ndeydi.

Yöredeki törelere göre toprağa verilen insan için 40 gün sonra yemekler dağıtılır, anımlar düzenlenir. Vehbi Melek için de böyle yapıldı. Şehit Devrimci Sol gerillasının mezarı başında bir düğün havası yaşandı. Çevrede çok sevilen Vehbi, bir kez daha halkının sevgisi, saygısıyla kucaklaştı.

Halk önce evin önünde toplandı. EHADKAD'lılar, "Halkız, Haklıyız Kazanacağız" pankartını açtılar. Grup Ekin'in söylediği Cesaret marşı ve hep birlikte söylenen türküler, marşların ardından,

Vehbi'nin mezarının bulunduğu tepeye çıkıldı. Mezarın üzeri kızıl karanfillerle süslenildi. Saygı duruşunu devrim andı ve şairler takip etti.

Anımdan sonra "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür pankartı açılırken,

halkın alkışları ve marşlar eşliğinde köy içinde Vehbi'nin evine kadar devam eden bir yürüyüş yapıldı.

Bu kez evin önü bir halk tiyatrosu alanına dönüştürüldü. EHADKAD'lılar, oğlunu devrim için savaşa gönderen bir ana-

nın yürekliğini anlatan bir oyun sergilendi.

Sohbetler, türküler, sloganlar ile geçen günün sonunda Vehbi'yi ziyarete gelen herkes, onu yaşıtmanın mutluluğuyla köyden ayrıldı.

Eskişehir ÖZGÜR-DER Kapatıldı İktidar kapatıyor halk yine açacak

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir Haklar ve Özgürlükler Derneği 25 Eylül'de polis tarafından basıldı ve hakkındaki açılmış bir dava bulunduğu gerekçe gösterilerek, Valilik kararıyla, "mahkeme sonuçlanıncaya kadar" geçici olarak kapatıldı.

Hak ve özgürlükleri savunmak için kurulmuş olan demokratik kitle örgütlerini kapatmak, egemen güçlerin halkın örgütlenmelerine karşı besledikleri kini ve tahammülsüzlüğü gösteriyor.

Daha açılmalı 6 ay olan Eskişehir ÖZGÜR-DER'in suçu neydi?

Eskişehir ÖZGÜR-DER ve üyeleri suçluydular. Çünkü onlar insan haklarını savunuyorlardı. Kılıçoğlu Kiremit Fabrikası'ndan atılan işçilerin, onların ailelerinin ve Otogar temizlik işçilerinin hakları taleplerinin yanında olmuşlardı. Grev ziyaretlerinde işçilerle birliktediler. Grevli toplu sözleşmeli sendika mücadelesi için yola çıkan memurlar, akademik-demokratik mücadele veren öğrenci gençliğe destek vermişlerdi. Onlar emekçi halkın haklı mücadelelerinin içindeydiler. Son

halkların kardeşliği inancıyla, katledilen, göçe zorlanan Şırnak halkıyla dayanışma kampanyaları düzenlemişlerdi. Eskişehir ÖZGÜR-

HALK YALNIZ DEĞİLDİR-ÖZGÜR-DER, hiçbir zaman bina olmadı. Onlar kapattıkça biz açacağız.

DER'i kapatan ta-

hammülsüzlüğün sebebi bunlarıdır işte.

Eskişehir ÖZGÜR-DER'iler, 28 Eylül günü, dernek binasının önünde derneğin kapatılmasını protesto ettiler. İktidarın konuşmayan, görmeyen, duymayan insanları yaratmak istediğini belirterek, sembolik olarak ağzlarına ve gözlerine siyah bantlar takıp, çeşitli dövizler açtılar. Onlara AÜÖD'ü öğrenciler ve Belediyeye-İş Sendikası destek verdi.

Eskişehir ÖZGÜR-DER'iler, "Hak ve özgürlükler mücadelesinde yer almak suça biz bu suçu işlemeye devam ede-

AÜÖD'ü öğrenciler de derneğin kapatılmasını kınayarak, verdikleri mücadelede Eskişehir ÖZGÜR-DER'ilerin yanında olacağını açıkladılar.

ÖZGÜR-DER'i kapatan, mantık daima yeni ÖZGÜR-DER'lerle, ÖZGÜR-DER'lerle karşılaştıracaktır. Halk yalnız değildir. Örgütsüz ve mücadelesiz kalmayacaktır. Egemenler daima bunun ta-nığı olacaklar, bunun huzursuzluğunu duyacaklar.

Sezginin "kahramanlarına suçüstü

SAGLIK-SEN'in 26 Eylül günü gerçekleştirdiği 1. Olağan Kongresi'nde Sezgin'in kahramanları suçüstü yakalandı. Kongreyi izlemek görevlendirilen iki "evladını" Sezgin'e iha-
net edenken görünüldü.
Salonun en uzak köyesinden bile bakıldığında sivil polis oldukları rahatlıkla anlaşılabilen iki kişiye yaklaşan SAGLIK-SEN'liler, önce "Hangi hastane-
den geldik?" sordular. Bir-
den neye uğradığını bilemeyen sivil polisler, polis olduklarını söylemek yerine "Capalı" olduklarını söylemeyi tercih ediyor-
lar. "Sati Taş Aramızda" yazılı rozetlerden takıldı. Şaş-
kınlık içinde birbirlerine bakan

polisler itiraz bile edemediler-
di. Sezgin'in kahramanları ya-
kalarında devrim şehidi Sati
Taş'ın rozetiyle salonda oturu-
yorlardı. Sıra, onlar için kongre-
nin en zor anına gelmiştir.
Devrim şehitleri ancak, saygı
duruşu yapacakları. Kahraman-
larımız soğuk ter dökmektedir-
ler. Olacak iş miydi? Hem cina-
yet aygıtının bir vidası ol, hem
de devrim şehitlerinin anısına
saygı duruşuna kalk. Ama care
siz kalkacaklardı. Bir kez "ya-
naklık" edip polis değil, sağlıkçı
olduklarını söylemişlerdi. Va-
tan onlardan "görev" bekliyor-
du ve onlar bu yalanı sürdür-
mek zorundaydılar. Isırgan'ın
objektifine "suçüstü" yakalana-
cakların nereden bilebilirlerdi.

"Kahramanlar" cin gibi

Zonguldak'ta gözetlense alınan Ortaköy Kültür Merkezi çalışanlarının "kamp" maceraları yazmakla bitmiyor. Sanatçıların Zonguldak Emniyet Müdürlüğü'ndeki sorgulamaları, eşine ancak Sezgin'in kahramanlarında rastlanabi-
lir bir "hassasiyetle" sürüyordu.

Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncularından Fatma Çiçek de "müflis kampı"nda ele geçmişti. Ne var ki, bunu kabul etmiyor ve ifade vermemekte direniyordu. Gelgelelim bütün çabaları boşunaydı. Çünkü Sezgin'in kahramanları "cin" gibiydiler. Onlar "köl yutmaz"dı. Hele kamp için geldikleri ayan beyan ortadayken onları atlatalmaları mümkün müydü? Tatil için geldikleri yalanını kim yutar-
dı? Hem de ellerinde kapı gibi "delilleri" varken.

Sorguya alınan Fatma Çiçek'e polis sorar: "İdli Erk-
men'i tanıyor musun?" Tabii ki tanıyordu. Polis devam eder: "İdli yazıma bilmiyor. Hem yazıma bilmiyor, hem de derin denizde tatil yapıyor."

"Müflis eğitimi" için gelen "militanlar" iyice çıkmazda-
dır. Böyle bir kocaman "delil" karşısında durumlarını şimdi nasıl açıklayacaklardı? Aralarında yüzme bilme-
yenler olduğu açığa çıkmıştı. Böyle bir olay bir zamanlar otomobil lastiğinin sambresi ile denize girebilen Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanı olduğu dönemde oluydu belki bu "delil" onlara pek de bir sorun çıkarmayabilirdi. Ama şimdi böyle bir şansın da yoktu. Görüyorsunuz ya Sezgin'in kahramanları cin gibiler...

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Bir insanlık ayıbı olan işkenceye karşıyız. Türkiye'de işkence yapılmıştır. Bunu ben değil devlet söylüyor. Devlet, 'Türkiye'de işkence devlet politikası değildir' diye söylüyor. Buna mağallahı denir. Bir de devlet politikası mı yapacaksınız? Bir gün işkence onun uy-
gulanlarının başına da gelebilir." (Kasım 91) **Demirel:** "Bu ülkenin askerleri de insan. Bu ülkenin polisleri de insan. Yani bunlara yönelmiş bir vahşet gör-
memizden gelip işkence şeyini... aşını pişirmekte ya-
rar yok." (Eylül 92)

Geçtiğimiz günlerde te-
dan devleti sorumlu tutma-

"Sen de mi Brütüs?"

levizyondan da yayınlanan
ve gerillalarca düzenlenen
bir Taşdelen Karakolu
baskını ile ilgili video bantı,
devletin bir havlı başını
ağrıttı. Olay yerinde seyren-
den bir askeri helikopter
niye kaçmıştı? Neden hiç-
bir yardım gelmedi? Bu
işin altından ancak Sezgin
kalkabiliirdi. Nitekim Sez-
gin, bunca gürültünün ne
kadar yersiz olduğunu he-
men açıklığa kavuşturur-
du: "Orası bizim karako-
lumuz değil." Tamam işte
Devletin olmayan karakol-
nun ne alemi vardı sanki.
Ama asıl sorun iki gün
bile geçmeden Genelkur-
may'ın açıklamasıyla baş-
layıyordu: "Orası bizim ka-
rakolumuzdur, baskın ya-
pılmıştır. " Genelkurmay
yetkililerinin ANKA'ya
yaptığı açıklamadan sonra
Sezgin'in yiz ifadesini tah-
min edebilirsiniz. Onu sır-
tından bıçak yemisi gibi ge-
rilmiş bir yüzle ve ağla-
mağı bir ses tonuyla Se-
zar'ın o ünlü sözünü söy-
lerken duyuyoruz: "SEN
DE Mİ BRÜTÜS?..."

Kontrgerilla Haziran Yayınevinin "ziyaret" etti

Haziran Yayınevinin kapısından içeri giren bir yar-
bay, "Amirim size telefon etmişti, onun için geldim"
der. Geyikten de kendisi gelmeden bir süre önce tele-
fon eden bir şahıs "Kontrgerilla Operasyonları adlı kitabı
bulup bulamayacağınızı" öğrendikten sonra birini
gönderceğini söylemiştir.

Kitapın iki adet alan yarıbay, faturaya ne yazılacağı
sorulunca "Seferberlik..." diye başlar ama sonunu ta-
mamlayamaz ya da ne anlama geleceğini fark eder ki,
"Seferberlik yazın yeter" der.

Bir gün sonra aynı yarıbay, aynı kitappan, bu kez do-
kuz tane daha almak için gelir. Bir gün önce "seferber-
lik..." adına fatura kestiren yarıbay, bu kez "Tatlimame
İnceleme Kurulu yazın" der. Antik yarıbay, faturaya ne
yazılacağını dahi ezberlemişti.

"Üç gündür size çalıştık. Teşekkür
ederiz. Herhalde çay ikram edilir.
Şimdi gidin, siz de bizim için biraz
çalışın bakalım. Bizim uykumuz gel-
di. Belki gidip istirahat ederiz. On-
dan sonra devam ederiz." (Bir "gaze-
tecinin" şen kahkahaları yükseliyor.)

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet
Menziri, Vali ve Jandarma Alay Komutanı
ile birlikte yaptığı basın açıklamasının ar-
dından, "gazetecilere kelimesi kelimesi-
ne yukarıdaki sözleri sarf ediyor. Evet,
infaz ordusu komutanı, "gazetecilere ra-
hatlıkla "şimdi gidin, siz de bizim için bi-
raz çalışın bakalım" diyebiliyor. Herhalde
Babiali için alçaklığın son sınırı bu olma-

Katillerin kimliğinde "gazeteci" yazıyor

lydı. Katiller istirahate çekiliyor, ama sa-
tatik kalemleri dur durak bilmiyor. Onlara
dinlenmek yoktu. Daha şimdiden gelecek
katliamların önünü açmalıydılar.
Menzir'in "çalışın" emrini alan satılık
kalemler, hiç vakit kaybetmiyor. Halka ve
onun örgütü gücüne karşı besledikleri
bütün düşmanlıkları, bir gün sonraki
gazete sayfalarına seferlerin ve müdahale-
nin de çabalarıyla katlanarak yansıyor.
"Dev-Sol'a bir darbe daha", "5 Dev-
Sol üssü imha edildi", "Komutanları ha-
vaya uçurmak isteyenler yakalandı", "İşte
Kayacan Paşa'nın katilleri", "Dev-Sol'a
ağır darbe", "Tetikçiler kısıkrak", "Tes-
lim olmayan 3 Dev-Sol'cu öldürüldü, di-

renmeyen dördüncüsü sağ kal-
dı...". "İstanbul'da terör operasyo-
nu", "Dev-Sol'un kafası ezildi".

Babialinin paçavraları, devrimci-
lere ve halka duydukları kin ve öf-
kenin doruklarında geziniyorlar. Yi-
ne "darbe üstüne darbe" indiriyor,
"kısıkrak" yakalıyor, "direnenleri
öldürüyor", teslim olanları "sağ ya-
kalıyor"... Aralarından hızını alama-
yıp kafalarını "ezenler" bile çıkıyor.
"Milli mutabakattan bu yana, he-
men tüm gazetelerdeki haberlerin
altında yer alan imzalar çeşitlilik
arz etmesine karşın, başlık ve an-
latımlar aynı sadırğan üslupla tek
tipleşmiştir. Oyle ki, 28 Nisan
'92'de Sabah gazetesinin attığı
"Dev-Sol'a bir darbe daha" başlıklı
manşet, beş ay sonra, hiçbir değişikliğe
uğramadan Türkiye gazetesinde yer al-
ıyor. Yine, 10 Nisan '92 tarihli Hürriyet'in
"Ölüm tımi kısıkrak" başlığı, bugün Milli-
yette "Tetikçiler kısıkrak" şeklinde ya-
yınlanıyor.

Yine "bayrağı kapam" koşuyor, polisi
"alkışlıyor", "marşlar" söyleniyor, "055 ih-
barları", "halk destekleri", "sloganlar",
"tezahüratları" dizginsiz devam ediyor.
Hangi evin "cephanelek" olduğu, hangisi-
nin "tedavi merkezi" olarak kullanıldığı,
suikastların, sabotajların hangi evde
"planlandığı" tek tek tespit ediliyor. Mu-

haberlerin iki sokak yakınına dahi alınma-
dığı İçerenköy ve Beylerbeyi'nde "teslim
ol" çağrılarını duyabiliyor, her şey olup
bittikten 3-4 saat sonra girebildikleri ev-
lerde tümüyle yanmış kâğıt parçalarının
ölüm listesi olduğunu "üstün zekaları"
sayesinde anlayabiliyorlar. Tüm bu "us-
talıkların" hepsini kendilerinde toplama
yeteneklerini anlamakta biz güçlük çek-
miyoruz. Çünkü bu kadar maharet yal-
nızca "satılık kalemlere" ait olabiliirdi.
"Milli mutabakafın" basındaki uzantıları,
MGK kararlarının uygulanmasına omuz
vermeye söz vermişlerdi.

İsrail'in 1982 Lübnan işgalinden ve Filistin direniş örgütlerini Lübnan'dan çıkarmasından sonra tıkanan Filistin direniş Intifadayla soluklandı. Intifada, işgal altındaki topraklarda gelişmesiyle savaşta yeni bir aşamayı. Ama FKO önderliğinin Intifadayı "bağımsız bir Filistin devleti" kurana dek gelistirmesi, zenginleştirilmesi, bıçak silah kusanması yerine, İsrail'den ve ABD'den tavizler koparmaya, uzlaşmada koz olarak kullanmaya kalkması Intifadaya katılımlı azalttı ve gerilettiler. Bölünmelerin de bunda etkisi oldu. FHK'nin yayın organı "Demokratik Filistin'de yayınlanan bir yazıda Ahmed Davud Intifadayı bu yönleriyle anlatıyor.

İntifada tıkanıklığı

Kuşatmadaki Üke İntifadanın Sorunları

"İntifada 3.5 yıl önceki patlamasından bu yana, Filistin mücadelesine farklı bir yaklaşım sunmuştur. Filistin halkının yıllardır gösterdiği fedakarlıklara rağmen, daha önce ulaşamadığı yeni ufukları ve olanakları açmıştır. Intifada, Filistin halkının sadece kendisine ait olan vazgeçilmez mesru haklarının ve bağımsız devlet kurabilme olanığının ele geçirmesini sundu, intifadanın ilk üç yılında, onun devamı ve tımanışı için etkili olan şartlar, dışardan esen rüzgarlar haricinde endişe edecek herhangi bir neden yoktu."

"Fakat son yıllarda, rüzgar intifadının tersine esmiştir. denildikten sonra Intifadanın sorunlarının üstünün örtüldüğü belirtiliyor.

"Şimdiye kadar intifada ve onun, sorunlarının ciddi ve derinlemesine tartışılması yasaklanmış olarak duruyordu. Fakat şimdi, Intifadanın da herhangi bir olgu olduğunu, onun da okumu ve olumsuz özelliklere sahip olduğunu, çeşitli faktörler tarafından etkilenilebildiğinin farkına in-

▲ Artık intifadaya taş yetmiyor...

sanlar varmaya başlıyorlar." Intifadanın kendini aşamasında öncelikle FKO'nun önderliği eleştiriliyor.

"Olumsuzluklar, FKO liderlerinin oluşturduğu politikalar ve FKO örgütlenmelerinden kaynaklanmaktadır. Bu politikalar kendi politik temellerine göre farklı olduğundan, farklı partiler tarafından farklı sorumluluk seviyesi oluşturuldu. Bununla birlikte, intifadanın krizlerinin köklerini bu politikalar ve onların sonuçlarında bulabiliyoruz."

"Taş ve Devlet"

Intifadanın başlangıcıyla ortaya çıkan iki bakış açısı var. Birincisi; durumun yanlış ifade edilmesi temeline, politik ödünlere taşıyan, çevirisi yapılmış bir baş mektubu olarak dünyaya saçılan bir araç olarak görüyor Intifadayı. Bölgesel savaşlar ve çatışmaların, sıcak noktaların

A Artık intifadaya silah gerekli...

yok edilmesiyle oluşan soğuk savaş çağından sonraki genel durum içinde Filistinlilerin ödünlere ve aktif diplomasi ile intifada birleşmiş olsa bile, Filistin halkının ulusal haklarını inkar eden ABD, İsrail'in gücünü intifadın kırabileceğini savunmaları bakiş açısı bu. Bu görde bir slogan içinde en son noktasına varmıştır. Devlet sanki bir taşı havaya fırlatmış, biz biraz öden verir ve ilimli görürürsek devletin onların kapısını çalacağını ve bunun da çok yakında gerçekleşeceğini düşünürken taşın hala havada dönüp durduğunun inancına kapılacaklar.

FKO içinde bu azinliğin görüşü olan ikinci bakış açıydı. Bunlar, mücadele sürecinin uzatılmasını ve kapsamlı bir program talep ediyorlar ve devleti de her bir Filistinlinin görevlerinden biri olarak düşünüyorlar, intifadaya yükselmesi, Filistinli ulusal mücadelesinin diğer bakiş güçleriyle birlikte güç dengeleri içinde değişimine olanak sağlayan bir ölçü olacaktır, bu maddi bir gerçeklik içinde devletin sloganını dönüştürmeye olanak sağlayacaktır.

Bununla birlikte, bu ikinci görüş, pratik içinde gerçek bir alternatif oluşturmada başarısız olmadı. Halkın kapasitesini aşan sloganları içerdiği vakit, FKO ve onun kendi liderliği üzerinde bir bakiş oluşturmak mümkün değil. Bunun yanlışlığı gerçekler hemen kanıtlıyordu.

Sosyalist kampın çöküşü, dünya sahnesinde büyük bir güç olan Sovyetler Birliği'nin dağılması, Arapların durumunun ödünlere kaybetmesi, Körfez savaşındaki yekim vs. bütün bunların hepsi Filistinlinin düşmanların yanındaki bölgesel ve uluslararası güç dengelerinin dönüşmesini sağladı. Bununla "devletin fırlatılan taş olduğu" sloganının yanlış olduğu somut olarak ispat edilmiş oluyor."

Bundan sonra Intifadanın ilk yıllardaki durumundan çok uzaklaştığı ve değişime uğradığı anlatılıyor.

Kitlelerin Katılımındaki Azalma

Ve asıl yanlış da burada başlıyor.

Intifadayı oluşturup yükselten kitlelerin gerçekleştirdiği hareketlilikle (eylemilikler) düşüş olmuştur. 1990 yılının sonuna dek her gün 100 kitle eylemi oluyordu ve 1989 yılındakının iki katıydı. 1991 yılında, Körfez savaşı sırasında işgali yönetimin zorla kabul ettirdiği sokak çıkma savaşının sonucu olarak hemen hemen Intifada etkinlikleri yok olmuştur, intifadanın şimdiki yapısının temel işaretleri, halkın katılımının düşmesi; gelişen mücadelenin diğer şekillerini uygulayan ve savaş bıçakları, yangın bombaları fırlatan israil ajanlarının yok edilmesinde önemli rolü oynayan, her şeyi rağmen, öncül olarak değerlendirilebilen bazı eylemcilerin ön planda olmasıydı. Bundan sonra, umutların çoğu buhar olup uçtu: Umutlar yerini yeşil kart içinde çalışma ve israil mallarını boykotla bıraktı."

Intifada birçok sorunu nedeniyle zorluklar içindedir ve bunlar çözülmedikçe, hali hazırda düzeyde bile nasıl devam edebileceğini tasavvur etmek oldukça zordur. Bu zorlukların siyasi etkilerine baktığımızda ve siyasi alanda önyaleğ kumadaki çekime için büyük ölçüde Ha-mas'ın sorumlu olduğunu belirtiyoruz. Ayrıca Hamas'ın Filistin barış inisiyatifini iptal etme gereğini duyduğunu, kendisinin FKO ile pratik çalışma içinde işbirliğini arzu etmediğini ve FKO ile rekabete durması ki, bu bazen Filistin için de bir savaşa neden olurken bunun yaratacağı bölünmenin oluşturacağı olumsuz sonuçlarıyla Filistinlinin işgali ordu ile karşı karşıya kalmasına yol açmıştır.

Her şeyden önce, işgal altındaki topraklardaki liderlik,

yorum... yorum... yorum...

Emperyalizm Lübnan'ı istiyor

"Güney Lübnan, İsrail ile anlaşmaya hazır olan Suriye'nin otoritesine veriliyor. Böylece Suriye, ABD denetimi altında İsrail ile barış yapma sürecinde elindeki kozları çoğaltırken Lübnan'ın geleceği çiziliyor. ABD ve Orta'dığı'daki mütefikkleri İsrail ve gerici Arap rejimleri kavgasız, gürlütüstü, devrimci ve ilerici üslerden arılmış, eğlence ve ticaret merkezi, turizm cenneti bir Lübnan istiyor."

Mücadelenin 1 Ağustos 1991 tarihli 25. sayısının 16 sayfasını açanlar "Suriye Lübnan'ı ABD barışına kurban ediyor" başlıklı yazıda yukarıdaki altıyıla karşılaşıyorlardı. Ve bugün Lübnan'daki gelişmelere göz atıldığında, söylenenlerin gerçekleştirilmesinde hangi noktaya geliştiğini görecektiklerdi. Suriye Lübnan'ı Lübnan ordusuyla birlikte kontrol altına aldıkdca ABD'nin ellerini ovuşturduğuna tank olacaktırdı. Çünkü Lübnan devrimci ve ilerici üslerden "temizlen-dikçe" ABD'nin eğlence ve ticaret merkezi, turizm cenneti bir Lübnan hayali gerçeklik kazanıyor. Aslına bakılınca 4-5 sene önce emperyalizm Lübnan'a ayak basmaya korkuyordu. Şimdi ise ayak basacağı koşulları Suriye sayesinde elde ediyor. Ve Lübnan'ın üzerine yürü ve kulum deyince, İsrail de yıllardır başının belası Lübnan'dan bir an önce kurtulmak isteği ile "ABD'nin Lübnan operasyonuna" karşımayınca Suriye, Lübnan'ın emperyalizmi adına temizlene teşeronağına üstlendi. Suriye'de 30 binin üzerinde askerinin ve tanklarının gölgesinde, bu işi emperyalizmin besleyip büyüttüğü Lübnan ordusuna havale etti. Lübnan ordusunun Güney Lübnan'ı girmesinden sonra Suriye'nin istetiyle en son Bekaa'ya yönelmesi, ABD'nin isteğini yerine getirmesiyle birlikte TC'ye söylediğini de yapması anlamına geliyordu. Zaten Suriye emperyalizmin isteğiyle çıkmasıyla, sadece Türkiye istediği için böyle bir karar almayacaktı. Yıllardır ABD, devrimci-ilerici üs ve yeni dünya düzeninin öndükdki bir engel olarak gördüğü Lübnan'da kurtulma isteğiyle yapıp tutuşuyordu. Lübnan'da üslenen ilerici-devrimci güçler 1983'te Lübnan'ı işgale kalkan ABD'ye hiç beklemediği bir yenilgiyi tattırmışlardı. ABD Lübnan ulusal güçlerinin direnişini karşısında Beyrut'u terk etmek zorunda kalmıştı.

ABD bir yandan Suriye'ye Lübnan'ı temizlemek görevi üstlendirirken, diğer yandan kendi hazırladığı barışın içine çekerek de hizaya getirdi. Suriye bu yünde attığı her adımda emperyalizme daha muhtıf hale geliyor. Zaten barış sürecinde bir tıkanıklık meydana geldiğinde, İsrail'i ABD'ye şikayet ederek barış kimsden beklediğini de göstermiş oluyor. Suriye Lübnan'da her dediğini yapsa da ABD'ye yaranamayacaktır. Sonuçta ABD'nin ipiyle kuyuya inilmeyeceğini görecektir. Bugün ABD Suriye'yi İsrail ile barışa zorlayıp Lübnan'ı temizlemeye kullanıyor. Ama Lübnan'da istediğini elde ettikten sonra, sıra Suriye'nin Lübnan'da temizlenmesi işine geçecektir. Lübnan'daki kişilerin umutları ve kendisine daha fazla pay düşmesini sağlamak için emperyalizmin her istediğini yerine getiren Suriye sıra kendisinin gitmesine geldiğinde iş isten geçtiğini anlayacaktır. Lübnan ABD "barış"ının kanlı ellerine terk edilmemelidir.

disardan desteklenmeli, örgütün ilgilanmesine uygun olarak sadece kendi taktiklerini yeniden belirlememeli, intifadının sorunlarını da yeniden gözden geçirebilmelidir, bunun öneminin farkına varılmalı ama birincisi ve en önemlisi de halkın isteklerini bir bütün olarak düşünmek, yani onların direnişe ne derecede yetenekleri olduklarını ele almak gerektirir. Birçok kapı yüzümüzde kapatıldı ve her yandan sorunlar yakamızı bırakmıyor. Filistin hakkı, davasına ve örgütülüğüne saldırı fırsatını gözlerini açmış beklemedikleri için, ABD ve İsrail'in gündeminde birinci sırada Filistin davasının yok edilmesi planı bulunmaktadır. Çok geç kalmadan Filistinlilerin iç sorunlarını bir an evvel yeni baştan alıp gözden geçirmeliyiz, aksi halde bütün bu zararlı politikaların yok edilmesi ve kritik sorunların yeniden çözümü sağlamaz ise ya bunların ya da bizi bekleyen ölüme yüz yüze gelizir.

Bir Kitap Devrimcilik Zoru Başarmaktır!

"İnsana inanamak ve güvenmek" mücadelenin mihenk taşı, zafere giden yolun temelini oluşturuyor. Zafere kolay elde edilemediğine göre insan önemli bir unsur oluyor.

Bugün devrimci hareketin daha cüretli adımlarla ilerlediği, kitleler içerisinde köklerini daha derinlere uzattığı; buna karşı iktidarın toplumda korku rüzgarları estirerek devrimcileri halk arasına kalın duvarlar örölemek için her türlü kirli savaş yöntemine halka ve onun örgütlü gücüne yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönem yaşıyoruz.

İktidarın terör ve demagogiye dayalı politikalarını boşa çıkarmak, insanları kendi politikalarını etrafında toparlayıp mücadeleye katmak da insana inananların ve onu eğitmekten geçiyor.

Anton Semyonoviç Makarenko'nun "YAŞAM YOLU" adlı eseri bugün bize insana ve onun gücüne olan güveni büyümeye devam ediyor. Kitaptaki olaylar devrim sonrası Sovyetler Birliği'nde iç savaşla birlikte açıldığını, yoksulluğun ve bir kaos ortamının yaşandığı süreçte gelişiyor. Bu dönemde sokakta kalın, hırsızlık ve serserilik yapan çocukların sayısında önemli artış devrimci iktidar için önemli bir sorun oluşturuyor.

Kişinin en belirgin özelliği inatçılığı ve kararlılığı kolay kolay pes etmiyor. Makarenko bir yandan toplumun dışladığı, "horku" olarak gördüğü "serserileri" eğitip dönüştürürken, diğer yandan açığı, soğluğu yenmenin, iyi bir yaşam sunmanın mücadelesini veriyor.

Makarenko, ilk aylarda tüm yaşamı boyunca okuduğu kitap sayısı kadar eğitim üzerine kitap inceliyor. "Kitaplar bilim ve kurum konusunda bildiklerime pek bir şey katmıyorlardı. Günlük yaşamda olagelen olguların bir şeyler çıkarmaya, kendi öz kuramımı oluşturmaya çalışmalıydım... Yapmamı gereken tek şey hermen içinde bulunduğumuz durumu çözümlenmek ve anında harekete geçmek"gerçeğini fark ediyor.

Sabit formülasyonlar yaşamın karışımına çıkardığı karmaşık sorunları çözmede yetersiz kalacaktır. Hazır reçeteler, kolay yöntemler, formülasyonları peşinde koşmak, sorunları çözmek bir yana daha da açmazza

sürükleyebiliyor. Yeni yöntemler, somut duruma ilişkin çözümler ve yaratıcılık insan eğitiminin yasalardan biri olarak karşımıza çıkıyor.

Önce insana inanamak ve insanları üzerinde emek harcamak gerekiyor. "İnsana inananmayan, insanın yola gelmez bir hayvan olduğunu, ancak önüne bir ot atıldığında yararı bir iş yapacağını, havuçla kandırılıp sopayla cezalandırılacağını sanan biri asla devrimci olamaz." (Fidel CASTRO)

Ancak insanları seven, onların sorunlarıyla yanıp tutuşan insan için emek harcar. Bilişli, sabırlı ve sistimli bir şekilde harcancan emeğin karşılığının, kanlarıyla devrim tarihi yazan kahramanların yaratılması olduğunu görüldü, görüyoruz. Bu noktada kitle çalışmalarında çokça ortaya çıkan "küçük burjuva özellikleri yoğun", "korkak", "bundan adam olamaz" mantığı çarpık bir mantıktır. Altında yatan kolaycılık ve kendine güvensizliktir.

Eserde öne çıkan önemli yanlardan biri eğitim kurumuna katkısı ruhun aşılanması çabasıdır. Eğitim toplumunda yaşam; kalkış-yatış saatleri, nöbetleri, işbölümü, eğlenceleri, eğitim çalışmaları ile bütünüyle kolektiftir.

Tüketiciye alışmış bu çocuklar tarlada, marangozhane, tekerlek yapım atölyesinde vb. yerlerde üretim faaliyetlerine katılıyor. Böylelikle emek harcıyarak bir şeyler üretmenin zevkini tadar ve yeteneklerini geliştirirken emeğe değer vermeyi öğrenir.

Bir dönem topluluğun mallarına yönelik art arda hırsızlık olayları meydana geliyor. Makarenko suçluyu az çok tahmin etse de, çocuklara bu sorunun sadece kendisine ait değil, topluluğa ait olduğunu kavratmaya çalışıyor. Hırsızlığı yapan çocuk yakayı ele verdiğinde de, doğrudan cezalandırma yoluna gitmeyip topluluk mahkemesine bırakıyor yargılama işini. Bu yolla topluluğun sorunlarını kendi sorunları gibi benimsemelerini ve sorumluluk duygularını geliştirmeyi hedefliyor.

Makarenko çocuklara başaracaklarına güvenerek taşıyabilecekleri so-

rumluluklar veriyor. Bu yöntemler bir yandan yapının bir parçası haline getirilerek diğer yandan özgüvenlerinin, inisiyatifçi, yaratıcı yanlarının gelişimini sağlıyor.

"Yapılan işin ve örgütsel görevlerin sürekli olarak değişmesini, herkesin hem denetleyen hem denetlenen olmasını sağlayan, gerek toplu gerekse bireysel etkinliklerde herkeşe yönetime olanlığı tanıyan bu özel müfredatlar dızsız topluluğa hayat verdi. Çocukların hepsi birden canlanarak ilgilere dirdi."

İnsanlara özgüvenlerinin gelişimi ve örgütlenmenin bir parçası haline gelmeleri için bidden uzaklaşır kaygısıyla sorumluluklar vermekten çekinmemeliyiz. Bunu yaparken kapasitelerini zorlamakla birlikte, çok aşmaya özen göstermek gerekiyor. Kişilerin yapabileceklerinin çok üzerinde görevler vermek kaçınılmaz olarak başarısızlığı getirecek, güven kazandırmak bir yana var olan güveni de zedeleyebilecektir.

Evet, insanları eğitip bilgilendirmek, mücadelenin bir parçası haline getirmek zor bir görev, ama devrimci zorluklara boyun eğmek değil, zorlukları alt etmek olduğuna göre her şey bidden, bizim harekete, devrime olan inanç ve bağlılığımızdan geçiyor.

GÜN İZİ

"Artık Batı'da ne varsa bizde de o var"

"Amerika, Amerika
Türkler, dünya durdukça
Beraberdin seninle
Hürriyet Savaşında"

"Eskiler" bilir, bu sözler 1950'li yılların "Amerikan Sesi" radyosundan yayılan bir tangoya ait. Adı da sözde "Dostluk Şarkısı"dır. "Küçük Amerikalılar yaratmak" düşüncesinin beyinlere kazınmaya çalışıldığı bu dönemde, Amerika'ya küçük bir "jesttir" bu şarkı. "Kendimiz gibi değil sizin gibi olacağız" demek isteniyordun

"Küçük Amerika" sözcükleri dillere alınıp ama, gerek de kalmamıştır bana. İletmişiz suadı, yedimiz yemekti; sokakta, evde, işyerinde, okulda her şey "Amerikalılaştırma" zaten.

Giderek kulluğun bütün sınırları zorlanır. Burjuvazimizin sık sık vurgulama ihtiyacı hissettiği "ulusal gurur", "vatan-millet" sözcükleri duyulmaz olur. Amerikalılaştırmaktan, Amerikalılar gibi düşünmekten, Beyaz Saray'dan telefona talimat almaktan övüne duyulur. Kim daha Amerikancıdır yarış yapılır. Amerikancılık bir şeyde, her yerde revaçtır.

Simdi de, Amerikancılık, hemen tüm TV ve radyo kanallarını işgal etmiş durumda. Artık tüm programlar paket paket hazır bir şekilde anlatılır, bazıları noktasına virgüle dahi dokunmadan yayınlanır. Öyle ki, televizyon kanalları ve giderek yayınlanan özel radyolarda rekabet, "En iyi Amerikan dizisi bizde" sözlerinde ifadesini buluyor.

Kültürsüzleştirme, kimliksüzleştirme bombardımanı amacına ulaşmıştır. Yıllar önce söylenen "Amerika, Türkler dünya durdukça beraber sevinir" sözleri ete-kemige bürünmüştür. Artık Amerikan aksanıyla konuşan, ne dediği anlaşılmayan spikerler-diskokeyler, garip anlamaz sözcükler birbirleriyle yarışmaktadır. Bugün televizyonun en çok ilgi ve seyirci çeken eğlence programı "Çar-kifelek" bir Amerikan şirketinden aynen kopya edilmiştir. Ve onlara attır.

Bugün Amerikalı gibi düşünün, Amerikalı gibi yaşamaktandır. "Amerika'da ne varsa bizde de o olacak" sözleri söylenmez ama, aynı anlama gelecek "Batı'da ne varsa bizde de o olacak" denirken bu anlatılmak istenmektedir. İşte ülkemizde Amerikanlaşmanın Amerikalı gibi olmanın ve yaşamının faturası budur. Çarpıklık, yozluk, bozulma, köseyi dönmekten başka bir şey düşünmeyen ve bunun için de kendine her yolu mübah gören bencil, biryci tipler ve çürüyen bir toplum. Emperyalizme bağımlılık sadece ekonomide, siyasette değil, akla gelebilen her şeyde bağımlılık ve bozulma yaratıyor.

Oligarşi "ulusal gurur, ulusal onur"un zerresini bile bırakmadı. Kendisi için yük olarak gördüğü bu değerlerden çıkan kurtuldu. Simdi "Batı" olmaktan onur ve gurur duyuyor. Çağımızda başka türüstünü de düşünmek mümkün değil. Ulsal onuru, ulusal gururu devrimciler temsil ediyor. Emperyalizme ve bağımlılığa tapanlar değil. Emperyalizme karşı savaşanlar ve emperyalizme her türlü bağımlılığı reddedenler ulusal onura ve gurura layıktır. Ulsal onur ve gururu hak etmek için emperyalizme ve "küçük Amerikalılar" yaratmak için emperyalizmin her dediğini yapanlara karşı savaşmanın yanında bozulmaya, yozlaşmaya, kişisizleşmeye ve çürümeye karşı ulusal değerlere, halk kültürüne sıkı sıkı sarılarak devrimci değerleri ve kültürü bunlarla daha zenginleştirip halka taşımak gerekiyor.

"Yaşasın Uluslararası Dayanışma"

Bu yıl Münih'te 23 Eylül'de düzenlenen "Uluslararası Dayanışma Şenliği" Türkiye devrimcilerin katılımıyla gerçekleşti. Devrimci Sol Güçler organizasyonundan çeşitli etkinliklere kadar şenlikte yerlerini aldılar. Stand masaları, "Grup 17 Nisan" müzik topluluğunun konseri en çok ilgi çeken etkinliklerdi.

Şenliğin bu yılki önemi Neo-Nazi saldırılarının arttığı bir dönemde, enternasyonalizmin öne çıkarılmasıydı. Dosta da düşmana da dayanışmanın, dostluğun, enternasyonalizmin yok edilemeyeceğini, bunun halkların mayasında olduğunu gösterilmesiydi.

HEP'in "Sırnak Halkıyla Dayanışma" gecesi

HEP'in 27 Eylül'de İzmir'de düzenlenen "Sırnak Halkıyla Dayanışma Gecesi" umulandan da öte bir katılımı yapıldı. Polis baskısı dayanışma gecesinde de kendisini gösterdi. İzinli olduğu halde Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin oyununa izin verilmeydi. Mezopotamya Kültür Merkezi'nin tiyatro topluluğunun gösterisi engellendi. Bu keyfi tutuma karşı sessiz kalmayan sanatçıların sahneye çıkarak durumu protesto etmeleri, salonda bulunan yaklaşık 3000 kişi tarafından alkışlanırken, polisler yuhalandı. Polisin bu tutumuna karşı Grup Yorum'un coşturan müziğiyle bütünleşen izleyiciler, polise inat halay çekip, sloganlarla salonu inlettirler.

Oligarşi üç Devrimci Sol savaşçısını kurşuna dizdi

Boşuna sevinmeyin başaramayacaksınız

29 Eylül
Balat

28 Eylül'ü 29'a bağlayan gece oligarşinin cellatları İçerenköy'de ve Beylerbeyi'nde iki devrimci üssü kuşattı. Çatışma çıktı. Devrimciler geleneklerini sürdürdüler, teslim olmadılar. Çatışma sonucunda İçerenköy'de Makbule Sürmeli, Beylerbeyi'nde Kayhan Tazeoğlu ve Fatma Süzen şehit düştü.

Boşuna sevinmesinler. Bazı eksik ve hatalarımızdan yararlanıp, yüzlerce katille işledikleri cinayetleri onları ancak sınırlı bir yere kadar götürür. Ve devrimciler her zaman hata ve eksiklikleriyle onlara yol açmayacaklardır. Devrimci hareket, bu boşluğu doldurabilecek yaratıcılığa ve onlara bu ülkenin adım atıkları her yerini dar edecek kararlara ve savaş gücüne sahiptir. Karşılarında kanla yazılan bir inancın savaşma gücü vardır.

Hiçbir devrim kayıpsız, acısız olmamıştır. Ve her devrim gibi bu sancı da doğuma duracaktır. Ne amigoları, ne sağlık kalemleri, ne de herhangi başka bir güç bu doğuma engel olamayacaktır.

Devlet Kürdistan'da katliam yapıyor

● Oligarşinin Kürdistan'a yönelik programının özünde, tüm halklara karşı sürdürülen baskı, terör, katliam, provokasyon ve psikolojik savaş yöntemleri vardır. Bugün Kürdistan'daki katliamlar, yıldırma ve pasifize etmenin yöntemi olarak kullanılıyor. Bu, oligarşinin Kürdistan'daki temel yöntemidir. Amaç, gerillayı halktan soğutmak, "denizi kurutmak"tır.

● MGK'nın 25 Eylül Cuma günü açıkladığı "Kürdistan'da yakıp yıkacağız, yaptıklarımızı yazamayacak, anlatamayacaksınız" anlamına gelen kararları ve yine Demirel'in son katliamdan sonra, "Başlarını devlete çarptılar. Hükümete istenilen eleştiri yapılsın. Mücadeleyi açık yürütüyoruz," deyişi bugün istisnasız asker-sivil tüm devlet yetkililerinin gerçekleştirilen katliamı onayladığını gösteriyor.

● Kürdistan'da açık bir savaş yaşanıyor. Bu savaşta emperyalizm ve oligarşinin "siyasi çözüm" peşinde olmadığı açıktır. O yüzden de, bu savaşta görev, Türkiye halklarının birlikte mücadelesini örgütlemektir. Ve bu mücadeleye yön verecek olan tek bir şey vardır, o da sınıf pusulasıdır. Bu pusula hiçbir yerde hiçbir şekilde kaybedilmemelidir.

Heyetimiz Şırnak'ta

Oligarşinin Şırnak'a 2. saldırısı

● İstanbul, Ankara, Çukurova, Kayseri ÖZGÜR-DER'iler, Diyarbakır SAĞLIK-SEN'iler, Kültür Sanatta Tavrı dergisi çalışanları, Diyarbakır temsilcimiz Şırnak'taydılar. Şırnak halkına kardeşliğin, birlikte mücadelenin dost elini götürdüler.

● Amerikan patentli namlular Şırnak'ta Kürt halkına ölüm karsarken, Türkiye halkının temsilcileri kardeşlerinin yanına, Şırnak'a koştu, ellerini uzattılar. Katliamlara, terörün her çeşidine övgüler yağdıran ve ödüller verenleri iki halkın arasına süngünüzü ne kadar sokmaya çalışırsanız çalışın, her iki halk kardeş olmaya devam edecek!